

Tóc Tựa Tuyết

Contents

Tóc Tựa Tuyết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	44
14. Chương 14: Phiên Ngoại	45

Tóc Tựa Tuyết

Giới thiệu

Mặt trời vừa hạ xuống khỏi bầu trời nhỏ bé của trấn Bạch Vân, Mạc Thất Nương hai mươi lăm tuổi r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toc-tua-tuyet>

1. Chương 1

Ánh trời chiều đỏ rực nơi chân trời, một buổi hoàng hôn nữa lại buông xuống. Đèn hoa rực rỡ sáng lên khắp các đường phố của trấn Bạch Vân, bốn chiếc đèn lồng màu đỏ đề chữ “Mạc” treo trước cửa khách sạn Vân Long cũng sáng lên.

Mạc Thất Nương tay cầm vò rượu con con, lười nhác tựa vào bậc cửa đón khách của khách sạn Vân Long, mấy người đàn ông ra ra vào vào cũng không quên liếc trộm cảnh xuân trên ngực nàng mấy lần, rồi mang theo vẻ tươi cười thỏa mãn mà bước vào gọi một bình rượu nhỏ, lại bày thêm chút đồ nhắm, vừa ăn vừa thưởng thức cảnh đẹp trước cửa để tăng thêm độ ngon miệng.

“Bà chủ, sao người lại ngồi đây mà uống rượu nữa rồi?”

Xú Đậu Hũ — tiểu nhị của khách sạn vừa bưng thức ăn từ nhà bếp lên thì nhìn thấy cảnh tiểu mỹ nhân đang tựa người vào cánh cửa, vừa nhìn là biết ngay nàng lại đang đợi người đàn ông kia.

“Người như vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa! Một người con gái mà ngồi trên bậc cửa cũng không nói làm gì, đã vậy lại còn uống rượu cho ra nông nổi này!”

Xú Đậu Hũ là một đứa trẻ ăn xin đầu đường xó chợ được Mạc Thất Nương nhặt về cách đây ba năm, lúc ấy, nó đói đến mức cả người chỉ còn có da bọc xương, đang tranh giành một chiếc bánh bao bị người ta vứt đi với một con chó hoang. Mạc Thất Nương đưa mắt nhìn một cái thì thấy trên khuôn mặt bẩn thỉu, đen nhẻm của đứa bé kia có một đôi mắt to, trong veo, bản năng làm mẹ trời dấy khiến cho Mạc Thất Nương lập tức vớt bỏ hết khuôn phép, dùng cái chổi lông gà mới mua khua loạn xạ, đuổi con chó đói kia đi, tốt bụng mà thu nhận đứa bé kia.

Nó nhút nhát đi theo Mạc Thất Nương bước vào cửa khách sạn Vân Long, vừa vào tới cửa thì nhìn thấy một chén đậu hũ thối còn thừa lại, không đợi Mạc Thất Nương cho phép, nó liền nhào tới, đem hơn nửa chén đậu hũ thối kia ăn sạch trơn, từ ngày đó, nó có một cái tên cho bản thân mình — Xú Đậu Hũ.

Xú Đậu Hũ là một đứa bé trai, lúc đặt chân đến khách sạn Vân Long nó mới có mười hai tuổi, Mạc Thất Nương để nó làm người giúp việc trong khách sạn, ba năm trôi qua, thằng bé này lớn thì chẳng lớn thêm được bao nhiêu, nhưng tính tình đã hoàn toàn thay đổi, tự nhiên lại biến thành người giám hộ của Mạc Thất Nương, cứ hễ Mạc Thất Nương làm ra chuyện xấu gì, Xú Đậu Hũ chắc chắn sẽ cho cả một bài thuyết giáo, phiền phức tới mức Mạc Thất Nương không thể không ngoan ngoãn mà bó mình trong khuôn khổ.

Lúc này đây, Xú Đậu Hũ còn chưa kịp nói hết thì Mạc Thất Nương đã trở mình, lồm cồm bò dậy khỏi bậc cửa, chửi chửi thực nữ mà vỗ vỗ cái mông mới nãy ngồi xuống nên bị bẩn, nhắm hờ đôi mắt, cười cười, dùng vò rượu không mà vẩy vẩy Xú Đậu Hũ, “Biết rồi mà, không được ngồi ở đây uống nữa đúng không? Ta uống hết rồi, giúp ta lấy thêm một vò nữa đi, ta đến sân sau uống.” Trong lòng Thất Nương hiểu rất rõ, mặc dù Xú Đậu Hũ có hơi ác mồm ác miệng một chút, nhưng tất cả cũng là vì lo lắng cho nàng mà thôi.

“Bà chủ!!!!”

Xú Đậu Hũ nhanh chóng bị bà chủ suốt ngày chẳng chịu làm việc cho đàn ông này làm cho tức chết, giẫm giẫm chân rồi đoạt lấy vò rượu không trong tay Mạc Thất Nương trong, “Không lấy! Đây đã là vò thứ hai trong ngày rồi, người nghĩ người là cái hũ rượu chắc? Mau ra sau rửa mặt đi, tất cả khách trong khách sạn này còn đang đợi người đi chào hỏi đó!”

“Ày da....”

Mạc Thất Nương không cam lòng nhìn vò rượu trên tay Xú Đậu Hũ, trong lòng dường như có chút hối hận, tiểu tử thối được nhặt về này so với bà chủ còn ra dáng chủ nhân hơn, ai bảo Mạc Thất Nương nàng tốt bụng làm gì cơ chứ? Mạc Thất Nương xoay người, lê thân ngang qua đại sảnh của khách sạn, đi đến sân sau. Nàng uống đã đến mức nửa say nửa tỉnh, dáng điệu kiêu diễm, vòng eo mềm người cứ vậy mà bị đám đàn ông như hổ như sói kia nuốt vào trong mắt. Nhưng nàng một chút cũng không thêm bận tâm, vén tấm màn cửa làm bằng vải thô lên rồi đi về phía sân sau.

Muốn đến được sân sau của khách sạn Vân Long thì phải đi qua nhà bếp, Mạc Thất Nương dễ dàng lấy được một vò rượu còn phân nửa trong nhà bếp, sau đó mang theo nụ cười đắc ý mà đi vào sân sau. Sân sau không lớn lắm, có một giếng nước miệng hình bát giác, bên cạnh giếng nước là cái bàn đá bị khuyết mất một nửa, dưới mặt bàn đá lộ ra hai chiếc ghế. Mạc Thất Nương ngồi xuống ghế, trong tay cầm vò rượu, ngón tay trắng nõn, thon dài nhẹ nhàng nắm lấy chiếc khăn phía trên vò rượu, rút ra, mùi rượu thơm mát liền tỏa ra.

Thật là thơm! Thất Nương tham lam hít một hơi thật sâu không khí tràn ngập mùi rượu, khoe miệng lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Nói đến khách sạn Vân Long này là phải nói đến hai chiêu bài vàng của nó. Một là món Đậu hũ Ma Bà(1) do Mạc Thất Nương làm, món ăn này, hề người nào ăn xong, không ai là không giơ ngón cái lên mà khen ngợi. Chỉ tiếc là, không dễ mà Mạc Thất Nương tự mình xuống bếp, chỉ có mỗi lần đến mười lăm hàng tháng, nàng mới đeo chiếc tạp dề thêu hoa vào, chậm rãi làm vài đĩa Đậu hũ Ma Bà. Công việc tinh tế được thực hiện một cách từ tốn, từ khâu chọn nguyên liệu, đến pha chế rồi đun nấu, giống như đang làm một món hàng thủ công mỹ nghệ vậy. Thế nên mỗi dịp mười lăm hàng tháng ở Vân Long, từ lúc sáng sớm đã có vô số khách đến để thưởng thức món Đậu hũ Ma Bà, xếp thành hàng dài từ cửa ra đến trên đường lớn.

Còn một chiêu bài vàng khác của khách sạn Vân Long chính là rượu. Ở trấn Bạch Vân, chỉ cần nhắc tới rượu ngon của khách sạn Vân Long với mấy vị đại lão gia thích uống rượu, họ chắc chắn đều nhận không được mà nuốt xuống một ngụm nước miếng. Rượu của khách sạn Vân Long cũng giống như bà chủ của nơi này vậy, quyến rũ từng trái tim của các vị thực khách, cho dù là rượu dùng làm gia vị cho món ăn cũng không kém chút nào. Cho nên Mạc Thất Nương chỉ cần tiện tay là đã có thể lấy được một vò rượu ngon để mà thỏa mãn tâm nguyện.

Uống một ít rượu ngon vào, Mạc Thất Nương theo thói quen, ngẩng đầu lên nhìn nắng chiều nơi cuối chân trời.

“Lại một ngày nữa trôi qua rồi.....”

Nàng thở dài một hơi ở trong lòng, từ đáy lòng bỗng dâng lên một loại phiền muộn nhàn nhạt, tầm mắt tưởng chừng có thể chạm đến đường chân trời kia đột nhiên trở nên dịu dàng xen lẫn xa xăm, “Kỷ Hành Phong, đã một năm mười tháng lẻ năm ngày rồi, chàng thực sự không có ý định quay về sao?”

Cúi đầu mà nỉ non như vậy, một lần lại một lần, mặt trời mọc lên hạ xuống trên bầu trời bao la của trấn Bạch Vân nho nhỏ này mấy lần mấy lượt, Kỷ Hành Phong vẫn chưa trở về...

Bỗng dưng, suy nghĩ của nàng quay trở lại năm năm về trước.

Năm ấy Mạc Thất Nương mới vừa tròn hai mươi tuổi, là độ tuổi mà đoá hoa bắt đầu khoe sắc tỏa hương. Nhưng cha bỗng nhiên nhắm mắt xuôi tay về Tây phương, đem toàn bộ khách sạn Vân Long để lại cho đứa con gái duy nhất. Mạc Thất Nương vừa mới chập chững bước chân vào đời, có nhiều chuyện không thể giải quyết hết được, ngày đầu tiên đảm đương chức vụ bà chủ, có vài tên lưu manh thêm muốn vẻ xinh đẹp của nàng nên vào quấy rối. Lão người hầu đi theo cha từ ngày trước bị đánh cho té ngã trên mặt đất, đám người kia ăn nói sỗ sàng, giữa khách sạn mà giở trò, xé vạt áo của Thất Nương ra.

Thất Nương đưa mắt cầu xin những người đang có mặt tại đó, nhưng không có lấy một người bước ra giúp đỡ, trong mắt bọn họ đều ẩn chứa một chút trêu tức, một chút giễu cợt, một chút ý nghĩ có kịch vui để xem.

Sĩ nhục kia Mạc Thất Nương mãi mãi cũng không quên được, sau đó bàn tay nàng lần mò lung tung, chạm đến con dao thái thịt để trên bàn, bàn tay trước giờ chưa từng cầm qua món vũ khí nào giờ đây giơ cao lên, khi đang định chém xuống tên đạo tặc dám nhục nhã nàng kia thì cổ tay mảnh khảnh, yếu ớt của nàng bị một bàn tay to lớn, mạnh mẽ nắm lấy. Theo đó là thanh âm trầm thấp, có chút khàn khàn của một người đàn ông: “Bàn tay xinh đẹp như vậy không thích hợp để vấy mùi máu tanh đâu.”

Thất Nương hoảng sợ đưa mắt lên nhìn người đàn ông mặt mũi vì phong trần đang đứng trước mặt này, hần cao lớn mà uy vũ, trên mặt còn có chút râu, một đôi mắt với ánh nhìn sắc bén như lưỡi dao bắn thẳng đến những tên côn đồ dám làm nhục nàng kia, khoe miệng khe cong lên, đao bên hông đã rút ra khỏi vỏ. Tiếp theo đó là một trận kêu la thảm thiết đến tê tâm liệt phế, hòa cùng những lỗ tai dính đầy máu đen rơi vãi trên mặt đất.

Kỷ Hành Phong mặt không chút biểu tình, đem thanh đao đã nhuốm máu thu về bên hông, quay đầu lại nhìn Mạc Thất Nương đang lạnh run bên cạnh: “Nha đầu, có nước không? Ta phải tắm rửa.”

Con người đen của hắn như lưới, như khóa, như hàng ngàn sợi dây vướng mắc, cứ như vậy, dễ dàng mà đem trái tim của người thiếu nữ kia trói chặt lại. Thiếu nữ mới biết yêu lần đầu cùng tình cảm mãnh liệt của

tuổi thanh xuân, củi khô cùng ngọn lửa lớn, bọn họ cứ như vậy mà xích lại gần nhau một cách tự nhiên. Không có khúc chiết, không có gợn sóng, cũng không có lo lắng...

Sau này Mạc Thất Nương mới biết được, người đàn ông này gọi Kỷ Hình Phong, là tiêu sư vừa mới đến của tiêu cục Thanh Phong ở trong trấn. Ngày đó cứu nàng là lúc hắn mới vừa từ bên ngoài áp tiêu trở lại, khi đi nàng qua khách sạn Vân Long thì vừa vặn gặp cảnh Mạc Thất Nương đang bị dồn đến chân tường, cho nên cái màn tự thuật phía trên kia mới được diễn.

Năm ấy Kỷ Hình Phong hai mươi lăm tuổi, chính là quãng thời gian hoàng kim mà đàn ông trở nên vượt trội. Mà cha Mạc Thất Nương vừa mới mất, theo như tập tục là phải chịu tang ba năm. Cho nên bọn họ liền thề ước, sau ba năm nữa sẽ thành thân.

Song, ai cũng phải biết, một người con gái yêu một tiêu sư rất cực khổ, Kỷ Hình Phong thường phải ra khỏi tiêu cục, một lần đi là mấy tháng, thậm chí là nửa năm, Mạc Thất Nương ở nơi này cứ vậy mà chờ đợi lại chờ đợi, có khi đợi qua hai năm lẻ tám tháng.

Đời một người con gái được mấy lần ba năm? Nhưng nàng vẫn yên lặng, vì hắn mà chờ đợi, trong thời gian đó, vô số công tử nhà giàu tới cửa cầu hôn cũng bị nàng dịu dàng nói lời cự tuyệt, mà nàng ở trong cuộc đợi chờ dang dở này cũng dần dần trưởng thành, trở thành một bà chủ thực sự, giống như một kẻ lão luyện tình trường, hiểu được thế nào là ước mơ ngao du khắp phương của người đàn ông ở trong tim hắn, nhưng trước sau cũng không nhiễm chút bụi trần. Song, chỉ có nàng hiểu rõ, hắn chẳng qua là dùng vẻ kiên cường để ngụy trang, để che dấu trái tim khát khao một hạnh phúc.

Nàng chỉ nguyện làm Thất Nương của một mình hắn, chỉ của hắn mà thôi.

Thời gian gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều rồi cũng qua đi, chớp mắt, ba năm nhanh chóng trôi qua. Trung thu năm ấy, Kỷ Hình Phong lại muốn đi khỏi tiêu cục, lần này địa điểm hộ tiêu là ở Thanh Châu, xa xôi nơi đầu kia của mảnh đất, đi về cần ít nhất là bốn tháng thời gian. Lúc trở lại, thời hạn ba năm cũng vừa tròn.

Ngày đó ly biệt, nàng cắt một đoạn tóc đen của cả hai, đem chúng kết thành một bó.

“Kết tóc thành vợ chồng, ân ái chẳng đổi thay.”

Đây là lời thề giữa họ, mà hắn đã hứa, sau lần áp tiêu kia trở lại, sẽ vì nàng mà tự tay kết lên búi tóc tân nương, vì nàng mà vẽ mày, sau đó cùng nàng vĩnh viễn.

Thế nhưng, hai năm nhanh chóng trôi đi, người đàn ông nói muốn lấy nàng vẫn chưa về.

Chỗ tóc đen kết cùng một nơi kia vẫn ở trong túi hương bên mình, mỗi lần lấy ra lại tiếp thêm cho nàng động lực để chờ đợi. Mặc dù mọi người nói với nàng, những người cùng hắn đi áp tiêu lần nọ cũng đã mất tích hết thấy, nàng vẫn cứ ôm hi vọng mà chờ đợi như vậy.

Hai năm, năm năm, mười năm...

Biết đâu mai kia hắn một thân quần áo đỏ thẫm, cưỡi một con ngựa to lớn, đến cưới nàng qua cửa, biết đâu đợi đến lúc nàng già đi vẫn cứ vậy, lẻ loi một mình. Nhưng là Mạc Thất Nương chẳng hề hối hận, ở trong tình yêu nàng vĩnh viễn là một cô nương ngốc nghếch, chưa trưởng thành, dù ắt đi tuổi xuân cùng nhan sắc của một người con gái!

Lại nhấp thêm một ngụm rượu ngon, Mạc Thất Nương không còn phân biệt được mùi vị thế nào nữa, ngẩng đầu nhìn trăng rằm mới lên trên bầu trời kia, nàng say rồi...

Bất thành linh, một hồi huyền não truyền từ bên ngoài đến, tiếng huyền não kia không phải là điều mà một khách sạn nên có. Mạc Thất Nương vì say mà cau chân mày, ba phần men say phảng phất trên khuôn mặt, bảy phần mềm mại đáng yêu động lòng người. Không thể phủ nhận, người con gái này rất đẹp, đẹp đến mức ánh trăng cũng có phần u ám...

“Bà chủ, bà chủ!” Trong thanh âm ồn ã của Xú Đậu Hũ có mang theo chút ít lúng túng. Mạc Thất Nương nhanh chóng đem vò rượu cầm trong tay ném vào bụi rậm, chậm rãi đứng lên, “Gì vậy? Bên ngoài có người đến làm loạn sao?”

Xú Đậu Hũ thở hổn hển chạy đến gần Mạc Thất Nương, bỗng nhiên nghe thấy mùi rượu nồng đậm tỏa ra từ người nàng, “Bà chủ, người mới uống trộm rượu gia vị đúng không?”

“Ha ha...” Mạc Thất Nương cười khan vài tiếng, vội vàng lảng sang chuyện khác, “Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

Lúc này Xú Đậu Hũ mới nhớ ra mục đích đến đây, vội vàng nói, “Nguy rồi, nguy rồi, bên ngoài có người đánh nhau! Bàn cũng bị lật lên rồi!”

“A?” Mạc Thất Nương neho lại con mắt ngà ngà say, nàng say, nhưng vẫn rất tỉnh táo, “Đi! Chúng ta ra ngoài xem!”

“Ày da! Có chuyện gì ở đây vậy?”

Mạc Thất Nương vén màn cửa lên, vẫn bị khung cảnh lộn xộn trước mắt làm cho bức tức, mấy chiếc bàn vuông sơn đỏ mới đặt mua mấy hôm trước bị ném sang một bên, mấy cái ghế lể loi đổ ngã xung quanh, mà hai gã to lớn hùng hổ đang đứng giữa sảnh.

Chỗ vốn nên là nơi bày bàn lúc này có một nam tử vận cẩm y hoa lệ, ngón tay thon dài với những khớp xương phân minh vẫn còn cầm chén rượu, tỉ mỉ thưởng thức, giống như cái bàn chưa hề bị vứt ra chỗ khác vậy.

Lúc nhìn thấy nam tử kia, đôi mắt đang say rượu của Mạc Thất Nương ngẩn ngơ, nàng đã gặp qua rất nhiều nam nhân, nhưng nam nhân trước mắt này, không thể nghi ngờ được, chính là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng nhìn thấy. Chẳng đọc được nhiều sách, nàng không biết phải dùng từ gì để mà hình dung dáng vẻ của người nam nhân này, nhưng khi thấy khuôn mặt kia, trong đầu nàng liền hiện lên mấy chữ “Lấy mắt hồn người”.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, có một khuôn mặt hoàn mỹ mà tinh xảo, sống mũi như được chạm nên vậy, đôi môi mỏng lúc nào cũng hơi cong lên, cười mà như không, tầm mắt buông xuống một nửa nho nhã khác thường, mái tóc đen như mực tùy ý kết lên, vẫn lại bằng một chiếc trâm ngọc phi thủy, dáng vẻ biếng nhác mà mê hoặc đến khôn cùng...

(1) Đậu hũ Ma Bà : Đậu phụ là đặc sản nổi tiếng của vùng đất Tứ Xuyên – món ăn dân dã mộc mạc có lịch sử hơn 100 năm nay với tên gọi ban đầu là “đậu phụ bà chủ Trần” thời nhà Thanh.

Xưa kia bên cầu Vạn Phúc ngoại thành Bắc Kinh có một quán cơm nổi tiếng mang tên họ Trần do một người phụ nữ làm chủ. Khách thập phương qua đây đa phần là người bán đậu, thịt bò, dừng chân nghỉ lại quán nhờ bà chủ chế biến đậu thành món ăn. Không ngờ đậu phụ đã được nhà họ Trần với một kỹ thuật đặc biệt, ai nếm thử cũng tấm tắc khen ngon. Đậu phụ bà chủ Trần nức danh từ đó. Hiện giờ nếu qua Tứ Xuyên – Trung Quốc chúng ta vẫn có cơ hội được thưởng thức món “đậu phụ Trần” chính hiệu.

Nguyên liệu làm nên món ăn thơm ngon ấy thật đơn giản: đậu phụ tươi, thịt bò băm nhỏ, hành khô, thêm bột ớt, hạt tiêu, muối, tương, xì dầu. Đơn giản là thế nhưng vận dụng sao cho khéo công thức để có một đĩa đậu phụ chính hiệu như đậu phụ Trần quả là không đơn giản. Miếng đậu phải mềm mà không nát, mùi thơm béo ngậy. Trước khi cho vào chế biến nên ngâm qua nước muối để loại bỏ mùi ngái của đỗ tương và giúp đậu giữ nguyên miếng khi chế biến. Các bước chế biến phải hết sức cẩn thận tỉ mỉ. Cho chảo nóng mỡ rồi cho thịt bò, muối, bột ớt, hạt tiêu sào lăn cho thịt bò săn vàng rồi mới cho đậu phụ, tương, xì dầu vào. Một đĩa đậu phụ ngon, đạt đến nghệ thuật đậu Tứ Xuyên phải sáng lên được màu hồng của thịt bò các loại phụ gia, màu trắng mềm của đậu phụ và mùi thơm béo béo ngậy ngát. Theo nhà Trần đặc sắc của đậu phụ được khái quát trong tám hương, vị: tê, cay, nóng bỏng, thơm, giòn, mềm, tươi, tái.

Đậu phụ Tứ Xuyên đã, đang và sẽ sống mãi trong lòng văn hóa ẩm thực văn hóa Trung Hoa. Không chỉ thế món đậu phụ còn có sức ảnh hưởng rộng rãi tới nền ẩm thực các nước bạn bè. Từ món đậu phụ Tứ Xuyên, người Việt Nam ta đã chế biến thành nhiều món ăn khác nhau, phù hợp hơn với nền ẩm thực Việt

2. Chương 2

Mạc Thất Nương nhìn đến ngậy cả người, lại thấy ánh mắt của nam nhân kia bỗng nhiên hướng về phía nàng, lông mày khẽ nhếch lên, khóe miệng cong lên lộ ra chút ít ý tứ trêu chọc trong đó. Vì nụ cười ấy mà Mạc Thất Nương nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường.

“Chết tiệt!” Nàng thầm mắng bản thân một câu, người đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn bị một đứa tiểu tử choai choai câu mất hồn, đúng là muốn đàn ông đến điên rồi!

Sắc mặt thoáng đổi, Mạc Thất Nương lê gót tiến lên, không để ý tới tiểu tử lỗ mãng kia, lại hướng về hai gã to xác đang tức giận kia, “Hai vị đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy? Là tiểu điểm tiếp đãi không tốt nên đã khiến cho hai vị tức giận ra thành vậy sao?”

Nàng vừa nói vừa đưa mắt quan sát hai gã to xác kia, bọn chúng đều mang theo đao bên hông, vừa nhìn đã biết không phải loại côn đồ thông thường. Cho nên nàng nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho Xú Đậu Hũ, Xú Đậu Hũ liền lặng lẽ chuồn ra ngoài theo cửa bên.

Những chuyện như vậy, cũng chỉ có nha môn mới có khả năng quản được mà thôi.

“Họ Sở kia, người phá hỏng chuyện tốt của hai huynh đệ chúng ta, còn có gan ngồi ở đây uống rượu sao?” Một gã to xác áo đen mạnh mẽ rút thanh đao đeo bên hông ra làm bầu không khí trong khách sạn đột nhiên trở nên căng thẳng. Một vài người nhát gan, sợ hãi lùi lại, nhân lúc không ai chú ý, đã sớm chuồn ra khỏi cửa, bọn họ đến là để ngắm mỹ nữ chứ không phải đến để xem cảnh máu chảy đầu rơi.

Mạc Thất Nương nhíu mày, cứ như vậy, chẳng những đồ đạc trong khách sạn bị tổn hại không ít, còn liên lụy đến cả tiền vốn mua rượu, thức ăn và đồ nhắm nữa, hôm nay của nàng rõ thật xui xẻo mà.

Nam tử bị gã to xác kia dùng đao chỉ vào chậm rãi để chén rượu bên môi xuống, “Hai vị có tức giận hơn nữa cũng chẳng ném được rượu ngon tuyệt vời này đâu, đáng tiếc, đáng tiếc...” Y lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ tiếc hận.

“Sở Khanh Vũ, người còn có tâm trạng để uống rượu sao! Nếu không phải tại người giống như con chó dại, cắn chết huynh đệ chúng ta không buông, chúng ta cũng không suy đồi đến tình trạng này, hôm nay chúng ta đem toàn bộ ân oán giải quyết hết một thể tại đây!” Gã to xác hét, thanh trường đao với những vòng sắt theo động tác tay vung lên mà vang lên thanh âm lách cách như thể hưởng ứng.

“Người nói sai rồi, rượu ngon có thể sánh được với mỹ nhân, chỉ có tình tế thưởng thức mới cảm nhận được mùi vị trong đó.....” Nam tử bỗng nhiên cất tiếng cười to, ánh mắt lảo đảo lại rơi xuống người Mạc Thất Nương thêm lần nữa, y nói những lời này rõ ràng là nói với Mạc Thất Nương, giọng điệu can đảm vô cùng, khiến cho Mạc Thất Nương không khỏi chán ghét. Đúng là nam nhân có vẻ ngoài đẹp đẽ một chút thì chẳng có ai tốt cả, bị người ta lấy đao chỉ vào cũng vẫn trêu hoa ghẹo nguyệt được. Thế nhưng khách rất cục vằn cứ là khách, Mạc Thất Nương cho dù có tức giận đến mấy cũng không để lộ ra mặt cho khách nhìn thấy, vậy nên nàng giả vờ như không nghe thấy gì, chỉ mong Xú Đậu Hũ mau chóng gọi Kim bộ đầu đến.

“Sở Khanh Vũ, người còn cười sao, đợi lát nữa xem người có còn cười được không!” Gã to xác mặc áo xanh cũng rút thanh đao đeo bên hông ra, bị hai thanh đao chắn trước mặt nhưng nam tử không có chút vẻ gì là sợ hãi, khóe miệng vẫn cứ giữ được nụ cười nhẹ. “Lẽ nào hai vị tự tin có thể đánh thắng được Sở mỗ như thế sao?”

“Hừ!” Gã to xác áo xanh cười lạnh một tiếng, “Trước đây e là đánh không lại, nhưng bây giờ đâu còn giống khi xưa, chẳng lẽ Sở đại nhân chỉ nhận được rượu ngon, còn không có ném ra mùi vị khác có trong rượu hay sao?” Cái này gọi là “Chó cùng rút giậu”, mấy năm gần đây, hai kẻ “Thanh Ô nhị quỷ” là loại bại hoại có tiếng trên giang hồ, phóng hỏa, giết người, cướp của, không có chuyện ác nào là không làm, hôm nay bị Sở Khanh Vũ truy đuổi ròng rã ba tháng trời, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là sử dụng loại thủ đoạn dễ tiện hạ độc này, hòng hai người hợp lực giết chết Sở Khanh Vũ.

“Sở mỗ đúng thật là không thấy có mùi vị khác như lời hai vị nói, xem ra Sở mỗ còn phải ném thêm chút nữa.” Dứt lời, Sở Khanh Vũ tự đem chén rượu trong tay lần nữa đưa đến bên môi.

“Hừ! Đợi mà uống cùng Diêm Vương đi!” Thanh Ô nhị quỷ đồng thời vung đao, chỉ trong nháy mắt đã áp sát Sở Khanh Vũ.

Đáng chết! Mạc Thất Nương lui về sau vài bước, sao Xú Đậu Hũ còn chưa gọi Kim bộ đầu tới kia chứ? Nàng không muốn khách sạn của mình bị nhiễm màu máu, như vậy thì bảo nàng sau này còn làm ăn thế nào ở trấn Bạch Vân kia chứ?

“Dừng tay!”

Mượn men rượu, nàng dùng toàn bộ hơi sức quát một tiếng, hai thanh đao đang chém xuống đầu Sở Khanh Vũ bị tiếng quát này làm cho cả kinh mà ngưng lại. Gã to xác áo đen quay đầu lại nhìn, chủ nhân của thanh âm này chỉ là một cô gái yếu đuối, trên mặt tức khắc hiện lên vẻ khinh thường, “Đàn bà thôi, đừng ở đây mà phá hỏng chuyện tốt của đại gia, cẩn thận đao của ông đây không có mắt!” Nói xong, còn muốn ra oai mà vung trường đao vài cái.

“Vị đại ca này đừng hiểu lầm vậy chứ, Thất Nương cũng không phải là muốn phá hỏng chuyện tốt của đại ca đâu!” Mạc Thất Nương nghiêng thân, tựa nửa người lên mặt bàn, tay ngọc khe khẽ chống cằm, cười đến quỵên rũ vô cùng với tên to xác kia, gò má vì men say mà hồng hào khác thường, ánh mắt mê hồn phát ra, ba hồn của gã to xác đã sớm bay mất một cái hồn rồi.

“Chỉ là muốn xin đại ca đổi sang nơi khác, nơi đây tuy là khách sạn nhưng cũng chỉ có chút vốn làm ăn, không chịu nổi các vị đánh giết đâu ạ...” Thanh âm kia kéo thật dài, mềm mại như lan, như khúc hát mê hoặc thúc giục người yêu, ba phần dày, năm phần yêu mị, lại hòa thêm hai phần mị nhân, khiến cho gã to xác kia phải ngây người ra, hai con mắt nhìn nàng chăm chăm đầy mê đắm, nước miếng cũng nhanh chóng chảy xuống.

Sở Khanh Vũ đứng một bên nhìn, không nói gì, khóe miệng kia lại như chứa đựng ý cười, ánh mắt quỵên luyến trên người Mạc Thất Nương, cô gái này đúng là say mất rồi, nếu không thì làm sao có gan mà làm ra chuyện lớn như vậy? Ánh mắt sáng rực, đem chén rượu đổi qua tay cầm kiếm, càng nhìn càng cảm thấy lần này đến thật là đúng.

Mạc Thất Nương dù đang tựa vào bàn, nhưng trái tim thì đập thật mạnh, nếu Kim bộ đầu còn không chịu đến, chẳng những mỹ nhân kế của nàng dùng không được, sợ rằng ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng mất theo luôn.

“Đại ca! Ca đừng để con mụ lăng lờ này mê hoặc tâm trí, chuyện lớn của chúng ta còn chưa có xong đâu!” Gã to xác áo xanh nhìn thấy đồng bọn của mình bị câu mất hồn liền vội vàng nhắc nhở hấn không ngừng, “Muốn chơi đùa đàn bà cũng chờ giải quyết xong con chó đại này rồi tính.” Dứt lời, đao trong tay chém đến bên mình Sở Khanh Vũ.

“Ghế gỗ lim chạm hoa của ta ơi!”

Mạc Thất Nương gào thét trong lòng, hai mắt vì đau đớn mà khép lại. Nàng thề, lần tới không bao giờ đem đồ tốt ra bày ở đại sảnh như vậy nữa, mới mua được có mấy ngày mà thôi, năm lượng bạc cứ vậy mà mất trắng. Song, mắt nàng còn chưa kịp mở ra đã đã một tiếng hét thảm, theo đó là tiếng thanh đao rơi xuống đất. Vội mở mắt ra, chỉ thấy gã to xác áo xanh ngã xuống không xa chỗ Sở Khanh Vũ là mấy, tay trái ôm lấy tay phải, quần quai trên mặt đất trong đau đớn, thanh đao kia rơi xuống gần đó. Nhìn sang Sở Khanh Vũ, chén rượu đã không còn cầm trên tay nữa, nhưng khóe miệng vẫn giữ được nét cười.

Võ công thật lợi hại nha!

“Nhị đệ, Nhị đệ!” Tên to xác áo đen vội vàng chạy đến đỡ gã đang nằm dưới mặt đất lên, “Nhị đệ, đệ sao vậy?”

“A.....A.....A.....” Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Mạc Thất Nương nghe thấy mà sởn hết gai ốc lên, nhưng cũng may mà nàng còn giữ được chiếc ghế, chỉ tiếc chén rượu sứ men xanh thượng hạng thôi!

“Sở Khanh Vũ!” Tên to xác áo đen nhảy dựng lên, “Người, người, sao người còn có thể sử dụng được võ công?” Giọng nói kia dễ dàng làm lộ ra nỗi sợ hãi trong lòng gã.

“Ha ha ha...” Sở Khanh Vũ cười lớn, “Hai vị chưa mua thuốc mê bao giờ sao? Dĩ nhiên là gặp phải gian thương rồi! Lần sau nhớ kỹ, đổi người bán đi!”

“Ngươi! Ông đây liều mạng với ngươi!” Tên to xác áo đen thẹn quá hóa giận, đao trong tay giơ lên cao.

“Ghế gỗ lim chạm hoa của ta a!!!!!!!!!!”

Mạc Thất Nương lòng đau như cắt, nhưng đao không rơi, người cầm đao cũng đã ngã xuống, nhìn sang Sở Khanh Vũ chẳng qua là đưa tay vuốt tóc, giống như kẻ kia là tự mình ngã xuống, không liên quan gì đến Sở Khanh Vũ y.

“Đúng là võ công cao cường nha!” Mạc Thất Nương thầm suy tính, xem xem lát nữa có nên bắt y bồi thường tiền đập vỡ chén đĩa không, tránh tự rước họa vào thân.

Một trận gió tanh mưa máu tức khắc hóa thành hư ảo, ngay cả chiêu thức cũng không thấy rõ, đợi đến lúc Xú Đậu Hũ gọi được Kim Mục Bắc mới rồi đang định giao ban cùng huynh đệ trong nha môn, đã thấy Xú Đậu Hũ thở hổn hển chạy đến tìm hần, nói là khách sạn có chuyện nghiêm trọng chết người, hần vội vàng mang theo một vài huynh đệ tới đây đã thấy khung cảnh trước mắt, “Không phải nói là có chuyện nghiêm trọng chết người hay sao?”

“Mạng người thì không có mất, nhưng mạng rượu thì mất rất nhiều đó!” Mạc Thất Nương tiếc hận nhìn không ít rượu ngon bị đổ ra mặt đất, tiếp đó đưa mắt nhìn Kim Mục Bắc đang ngồi vực, ánh mắt Kim Mục Bắc lập tức chuyển qua Sở Khanh Vũ vừa mới đứng lên. Sắc mặt lại nhanh chóng thay đổi, “Sở đại nhân!” Hần tiến lên mấy bước, trong giọng nói mang theo kinh ngạc, “Hạ quan Kim Mục Bắc, tổng bộ đầu nha môn trấn Bạch Vân trấn, xin ra mắt Sở đại nhân!”

Phản ứng này của Kim Mục Bắc ít nhiều cũng khiến Thất Nương kinh ngạc, mới nãy nghe thấy hai gã lỗ mãng kia gọi y Sở đại nhân đã nghĩ người này lai lịch không nhỏ chút nào, bây giờ lại nhìn thấy hành động của Kim Mục Bắc, nàng mừng thầm, may mà lúc nãy không xông tới bắt y bồi thường chén rượu sứ men xanh kia, xem ra tiền bữa cơm này cũng coi như xong, thôi thì coi như hối lộ quan lớn vậy.

“Ngươi nhận ra ta?” Lòng mày xinh đẹp của Sở Khanh Vũ nhếch lên, hiển nhiên là không nghĩ tới ở trấn Bạch Vân hoang vu này cũng có người nhận ra y.

“Năm ngoái lúc hạ quan theo phủ nha đại nhân lên kinh, may mắn gặp qua đại nhân một lần, cho nên nhận ra được đại nhân.” Kim Mục Bắc giải thích cặn kẽ.

“Tốt lắm, ngươi tìm một chỗ nhốt hai tên ‘Thanh Ô nhị quỷ’ này lại trước đã, trong vòng hôm nay áp giải về kinh thành, chờ xử lý!”

“Vâng! Hạ quan tuân lệnh!” Kim Mục Bắc phát tay một cái với mấy người thuộc hạ, “Thanh Ô nhị quỷ” kia liền bị lôi đi, miệng vẫn còn rên hừ hừ vì đau đớn, hai mắt giống như chuột phải bả, dường như không có chút ánh sáng nào. Mạc Thất Nương thấy vậy sững sốt, tiểu tử họ Sở này thật đúng là con mẹ nó, thay đổi thật nhanh, khác hẳn hình ảnh tên ăn chơi mới nãy.

“Bà chủ, còn rượu ngon không?”

Tim Mạc Thất Nương đập mạnh một cái, Sở Khanh Vũ đã đứng bên cạnh nàng từ lúc nào, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy đang nhìn chằm chằm vào nàng, giống như muốn đem nàng lột trần ra vậy.

“Đúng là loại ăn chơi mà!” Mạc Thất Nương mắng thầm một tiếng, sửa sang lại áo quần trên người, cười quyền rũ nói, “Có! Xú Đậu Hũ, xuống hầm rượu đem vài vò Nữ Nhi Hồng ta cất năm ngoái ra đây!”

Tiền kiếm lúc nào mà chả được, nhưng nịnh bợ thì chỉ có một cơ hội này thôi!

“Bà chủ thật hào phóng nha!” Sở Khanh Vũ nheo mắt cười cười, một cánh tay lơ đãng để lên nửa bờ vai trần của Mạc Thất Nương, “Sở mỗ chỉ sợ bà chủ buồn bán nhỏ, uống rồi không khéo khách sạn này sập mất!”

“Ha ha...”

Mạc Thất Nương gượng cười, trong lòng đã sớm đem tên dê non mắc dịch kia ra rửa xả một trăm lần tắm rửa, sao hôm nay mình lại xui xẻo như vậy chứ? Chén bát đã bị bể không ít, lại còn bị tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch chọc ghẹo, thật là xui đến tám đời mà.

“Sở đại nhân đừng nói vậy chứ, kia cũng là do Thất Nương có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, đại nhân cần gì so đo với Thất Nương!” Một đôi bàn tay ngọc ngà mập mờ nắm lấy bàn tay y đang để trên bờ vai nàng, như cố ý lại như không đem bàn tay kia bỏ xuống khỏi vai mình.

“Ta xuống hầm rượu xem thử thế nào, tiểu nhị kia không hiểu chuyện lắm!” Dứt lời liền quay người, định bụng rời đi.

Không ngờ bàn tay lại bị tay của Sở Khanh Vũ siết chặt lấy, “Tay thật mềm mại nha!” Bàn tay to lớn của y chạm vào bàn tay non mịn của Thất Nương, dường như muốn đem nàng ra sờ soạng một phen, ánh mắt không chút dè dặt mà lướt dọc tấm thân của mỹ nhân.

“Tiểu tử thôi, chuyện gì tốt không học, lại đi học người ta trêu ghẹo phụ nữ.” Trong lòng Mạc Thất Nương khẽ rửa thắm một tiếng đầy khinh miệt, nhưng không rút tay ra được khiến nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc.

Nhẫn nhịn, nàng nhất định phải nhẫn nhịn!

Kim Mục Bắc đứng bên thấy cảnh Thất Nương gặp chuyện, vội mở miệng thay nàng giải vây, “Thất Nương, muội đi tính toán thiệt hại của khách sạn đi, huynh xem thử có thể hướng bên trên báo cáo được không!”

“Vâng!” Thất Nương như trút được gánh nặng, lập tức dùng sức rút tay ra khỏi lòng bàn tay Sở Khanh Vũ, “Dân nữ lui xuống một chút, đợi rượu được mang lên, để cho Xú Đậu Hũ thay ngài tìm một chỗ ngồi tốt, muốn ăn gì thì cứ bảo nhà bếp làm cho ngài, đều tính cho ta cả.” Dứt lời, vội vã chạy khỏi ma chưởng của Sở Khanh Vũ.

“Không có sao chứ?” Kim Mục dùng khẩu hình nói với Mạc Thất Nương. Thất Nương len lén đưa tay ra hiệu “Không có chuyện gì!”, chỉ cảm thấy phía sau còn có một ánh mắt nóng rực lưu lại rất lâu.

3. Chương 3

Khách sạn Vân Long mới rồi trải qua một trận nhốn nháo, khách nhân hiển nhiên cũng thức thời mà đi sạch trơn, nhưng Sở Khanh Vũ kia vẫn không có ý rời đi, một mực rót rượu ngồi nhăm nháp một mình, dáng vẻ ung dung tự tại. Kim Mục Bắc sợ Sở Khanh Vũ lại tìm Thất Nương gây phiền phức nữa liền kiếm cớ ở lại cùng, lúc này trong đại sảnh khách sạn cũng chỉ còn có bốn người Thất Nương, Xú Đậu Hũ, Sở Khanh Vũ và Kim Mục Bắc.

Sở Khanh Vũ này giờ vẫn không làm thêm chuyện gì khác, nhưng lại cứ nhìn Mạc Thất Nương chằm chằm, điều này làm cho Kim Mục Bắc vẫn là có chút lo lắng, cho nên hắn liền nảy ra một kế, hướng Thất Nương nói chuyện nhà cửa, “Thất Nương, mấy hôm trước vợ huynh mới mua một số vải vóc, mua nhiều quá cũng chả để làm gì, hôm nào muội qua nhà chúng ta xem thử, làm cho Xú Đậu Hũ bộ đồ mới.”

“Vâng ạ! Mấy ngày hôm trước trong phòng Xú Đậu Hũ có chuột phá phách, chuột cắn hết bao nhiêu là quần áo, làm hại nó đau lòng thật lâu!” Thất Nương cúi đầu, vừa bận rộn tính toán sổ sách, vừa cùng Kim Mục Bắc nói chuyện nhà.

“Qua mấy ngày nữa là lập thu (bắt đầu mùa thu), trời sẽ lạnh hơn, muội cùng đừng quên may ỉnh chút áo quần, đừng để nhiễm lạnh, Hình Phong huynh đệ quay về lại tìm huynh gây phiền phức!” Lúc bình thường, Kim Mục Bắc không bao giờ đề cập đến Kỷ Hình Phong, nhưng tình hình hôm nay có điểm đặc biệt, hắn không thể không khiến Sở Khanh Vũ hiểu rõ, Thất Nương là gái đã có chồng.

Sống lưng Mạc Thất Nương cứng đờ, nhưng cũng không dễ dàng mà nhận thấy được, nàng biết Kim Mục Bắc nói vậy là có mục đích gì, cho nên cố gắng giấu đi nỗi chua xót đang dâng lên trong lòng, “Muội hiểu rồi Kim đại ca, Hình Phong không có ở đây, những ngày này may mà có huynh chiếu cố đến muội, chờ Hình Phong trở lại, vợ chồng chúng muội xin mời huynh cùng chị dâu ăn bữa cơm, xem như là lễ tạ ơn.” Mạc

Thất Nương nói như vậy, trong lòng cũng cảm thấy đau xót, lẽ tạ này biết đến lúc nào mới có thể thực hiện được đây?

“Thất Nương, muội đừng nói như vậy chứ?” Kim Mục Bắc cố ý lên giọng, “Quan hệ giữa vợ chồng huynh với vợ chồng nhà muội còn cần phải làm những chuyện này sao? Hình Phong với huynh chính là huynh đệ thân thiết vô cùng a!” Tuy hấn gào thét là vậy, nhưng trên mặt cũng hiện lên một tia cay đắng, Thất Nương, muội vẫn thế... Có cần phải như vậy không?

Hai người đem những lời nên nói nói hết, lại rơi vào trầm mặc, Thất Nương tiếp tục cúi đầu tính toán sổ sách của nàng, mà Kim Mục Bắc thì loay hoay với thanh đao của hấn. Sở Khanh Vũ vẫn đang uống rượu, cũng không biết những lời vừa rồi y có nghe được chữ nào không, chỉ là sắc mặt có đôi chút nghiêm trọng, tựa hồ đang nghĩ về chuyện khác.

“Bà chủ, em buồn ngủ muốn chết luôn rồi!” Xú Đậu Hũ cầm miếng vải bố gục xuống bàn, cái bàn này đã lau đi lau lại những ba lần rồi, sao quan đại gia kia vẫn chưa có ý rời đi cơ chứ? Vậy nên nó quyết định ồn ào một chút, cũng là nhắc nhở người khác nên biết điều một chút.

“Được rồi, hôm nay em cũng đã mệt rồi, quay về phòng ngủ sớm đi!” Mạc Thất Nương cười cười, ý bảo Xú Đậu Hũ nhanh đi xuống dưới.

“Nhưng mà...” Xú Đậu Hũ lẩm bầm trong miệng, ánh mắt len lén liếc về hướng Sở Khanh Vũ, cái miệng nhỏ nhắn khê chu lên, mặt lộ rõ vẻ mất hứng. Cái tên đại dame ma này, dám cả gan mơ tưởng sắc đẹp của bà chủ, nó lo lắng, rất là lo lắng nha!

“Ta cho em đi ngủ thì em phải đi ngủ, đừng nhiều lời! Muốn trừ tiền công đúng không?” Mạc Thất Nương đưa mắt ra hiệu với Xú Đậu Hũ, ý bảo nó đi vào. Xú Đậu Hũ không thể làm gì khác hơn, đành buộc lòng đi ngủ, thật không cam tâm, cuối cùng vẫn ráng dùng ánh mắt chém giết Sở Khanh Vũ thêm vài lần nữa.

“Kim đại ca, đã trễ thế này rồi, chắc chắn chị dâu đang rất sốt ruột chờ huynh về đây! Huynh cũng sớm về nghỉ ngơi đi, tối mai đưa chị dâu tới đây, muội vẫn còn vài vò rượu ngon!” Nói xong, nàng lại đưa mắt ra hiệu cho Kim Mục Bắc, cứ kéo dài mãi như vậy rốt cục cũng không phải là cách giải quyết, nàng cũng không nỡ để liên lụy đến Kim Mục Bắc.

“Chuyện này...” Kim Mục Bắc lo lắng nhìn Sở Khanh Vũ, tim nhảy mạnh một cái, dứt khoát đi đến trước mặt y chấp tay, “Sở đại nhân, hạ quan quay về trước, không biết tối nay Sở đại nhân có chỗ nào để nghỉ chân chưa, nếu không chê có thể đến phủ nha nghỉ tạm.”

“Không cần đâu!” Sở Khanh Vũ xoay xoay chén rượu trong tay, “Đây không phải là khách sạn hay sao? Ta ở đây là được rồi, Kim bộ đầu sớm về nhà ôm lão bà đi!” Nói xong còn hướng Kim Mục Bắc cười đầy mờ ám, khiến cho Kim Mục Bắc phải cười khổ. Cực chẳng đã, hấn chỉ có thể nói lời từ biệt với Thất Nương rồi rời khỏi khách sạn Vân Long.

Trong đại sảnh rốt cục cũng chỉ còn lại hai người Mạc Thất Nương cùng Sở Khanh Vũ, Mạc Thất Nương đóng sổ sách lại, sửa sang lại áo quần trên người, chậm rãi đi ra khỏi quầy. Men say tảo đi khiến nàng mình mẫn hơn rất nhiều, trên mặt cũng không có mặt ửng hồng mị nhân kia nữa, “Sở đại nhân là có chuyện gì muốn nói với Thất Nương sao?” Nàng nói thẳng, ánh mắt lạnh nhạt hơn trước rất nhiều.

“Sao người biết ta có chuyện muốn nói với người?” Sở Khanh Vũ nhìn Mạc Thất Nương đầy hứng thú, không thể phủ nhận, y đến là vì cô gái này, mới đầu y còn tưởng rằng Mạc Thất Nương cũng chỉ là một bà chủ khách sạn bình thường, nhưng vừa tiếp xúc vài lần y liền thấy được cô gái này không đơn giản chút nào, chẳng trách...

“À?” Thất Nương neho mắt, “Là Thất Nương sai rồi, đại nhân đừng trách móc a! Mới rồi nghe nói đại nhân muốn trọ lại, đây cũng là vinh hạnh cho tiểu diêm, ta đi thu xếp một phòng thượng hạng cho ngài.” Thất Nương xoay người muốn đi, lại nghe Sở Khanh Vũ bỗng nhiên nói, “Thất Nương thành thân rồi sao?”

Lưng Mạc Thất Nương lập tức cứng đờ, xoay người, “Đúng vậy, tuổi tác cũng không còn nhỏ, nếu không thành thân thì còn ai muốn lấy nữa?”

“Phu gia là người trong vùng sao?”

“Đúng vậy, phu quân Thất Nương là tiêu sư trong tiêu cục ở trong trấn.” Thất Nương trả lời một cách đầy chắc chắn, giọng nói lại có đôi chút trống rỗng.

“Vậy sao cả ngày hôm nay lại không nhìn thấy nhỉ? Tại hạ rất tò mò, rốt cục là người phương nào mà có được may mắn đến vậy, lấy được cô gái xinh đẹp, tài mạo song toàn như Thất Nương đây?”

“Đại nhân chê cười rồi...” Thất Nương xoa xoa ngón tay, “Phu quân đã đi bảo tiêu, qua mấy ngày nữa mới trở về được.”

“Thế à?” Sở Khanh Vũ nhướn mày, nói, “Bảo tiêu đến nơi nào vậy?”

“Thanh Châu.”

“Thanh Châu rất xa a! Muốn trở về e là tốn rất nhiều thời gian, thật là làm khó cho Thất Nương rồi!” Sở Khanh Vũ dường như đang tự nói cho chính mình nghe, sắc mặt Thất Nương càng lúc càng kém, “Thất Nương, sắc mặt của người có vẻ không được tốt lắm thì phải?” Ý cố tình thăm hỏi, thực ra trong lòng sớm đã có câu trả lời.

“Dân phụ bỗng nhiên có chút khó chịu, muốn lui xuống nghỉ ngơi sớm, để ta gọi Xú Đậu Hũ tới giúp ngài đặt phòng...” Thanh âm của Thất Nương nhẹ hơn trước rất nhiều, rõ ràng là đang kiềm chế thứ gì đó.

“Được! Thất Nương phải chú ý nhiều hơn đến cơ thể mình, đừng để cho phu quân trở về lại không an tâm.”

“Tạ đại nhân, Thất Nương xin cáo lui.” Dứt lời liền cúi đầu, vội vã đi lên lầu, bước chân có phần bất ổn.

Sở Khanh Vũ nhìn theo bóng Thất Nương rời đi, ánh mắt lơ đãng kia chợt trở nên sắc bén vô cùng, rốt cục trong lòng cô gái đang suy nghĩ cái gì, y không đoán ra được...

Thất Nương lên phòng, mạnh tay đóng sập cửa lại, nàng cơ hồ là dựa vào cánh cửa mà trượt xuống, cả người ngồi co ro trên mặt đất.

Vì sao y lại hỏi nàng nhiều thứ như vậy?

Mỗi lần nàng trả lời một câu hỏi, tim lại giống như bị một sợi chỉ nhỏ hung hăng thít chặt vào, nàng cho rằng chỉ cần còn chờ đợi như vậy thì sẽ còn hi vọng, nhưng sao những câu nói lừa mình dối người từ chính miệng mình thốt ra kia lại thiếu sức nặng đến vậy?

“Hình Phong, thiếp mệt mỏi quá, đừng bỏ lại thiếp, được không?”

Mấy hôm sau

Tiết Thu phân

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi,

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách với một phương...

Một người

Hai người

Ba người...

Mặc Thất Nương dựa vào bậc cửa trước khách sạn Vân Long, trong tay cầm một vò rượu ngon mới lấy khỏi hầm rượu lúc sáng sớm, ánh mắt của nàng lưu lại trên cầu thang của khách sạn, tầm mắt mơ màng buông xuống, khuôn mặt trắng nõn vì rượu mà ửng đỏ. Nàng đếm nhẩm trong lòng:

Bốn người

Năm người

...

Mấy người đàn ông đi qua chỗ nàng cũng vừa ý mà liếc nhìn nàng, ánh mắt sáng rực, giống như muốn đem nàng ra ăn tươi nuốt sống, ăn đến không còn mảnh xương. Trong mắt bọn họ, Mạc Thất Nương chính là một người như vậy, một cô gái dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới được, nhưng đưa tay ra rồi mới phát hiện là ở rất xa xôi, gần ngay trước mắt mà mơ hồ xa tận chân trời, muốn chạm vào nhưng không cách nào với tới được, nên không cam lòng mà ở sau lưng nàng đặt điều nói xấu, nói nàng ươn ảt, trụy lạc ra sao, nói nàng như thế nào mà bất cứ ai cũng có thể làm chồng.

Mạc Thất Nương không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt chẳng có chút tốt lành nào kia, tầm mắt của nàng vẫn đang dừng trên cầu thang lầu hai, nhắc vò rượu trong tay lên, nhấp lấy một ngụm nhỏ rượu ngon, rượu kia trượt vào trong cổ họng, tiến vào dạ dày, nàng mới thấy được ở đó có chút ấm nóng, chưa đến nỗi làm cho bản thân mình phải run lên vì lạnh.

Bảy người

Tám người

...

“Kỷ Hành Phong, chàng mà còn không chịu trở lại nữa, thiếp liền đem mình gả cho nam nhân thứ mười bước xuống cầu thang kia! Nếu thiếp phải cưới một kẻ thiếu mắt khuyết mũi, lúc đó chàng cũng đừng hối hận đến chết a!”

Chín người

Mười người

Lúc nam nhân thứ mười bước xuống khỏi cầu thang, Mạc Thất Nương nhìn thấy Sở Khanh Vũ.

Một nụ cười cay đắng lập tức hiện lên trên khuôn mặt nàng, “Kỷ Hành Phong, chàng xem đi! Chàng không trở lại, thiếp như vậy mà cũng phải gả cho tiểu tử miệng còn hôi sữa, trụy lạc, phóng荡 kia!” Rồi nàng chuyển ánh mắt sang phía cửa, chăm chú nhìn về phía cuối con đường. Nàng hi vọng chỉ một chút nữa thôi, sẽ có một người đàn ông phong trần mệt mỏi đi từ cuối con đường đến, mang theo nụ cười quen thuộc, đi tới bên cạnh nàng, trao cho nàng một cái ôm ấm áp, sau đó dùng đám râu ria xồm xoàm kia làm cho nàng bị đau, nhưng thỏa mãn mà nhận lấy nụ hôn nóng rực kia...

“Kỷ Hành Phong, cái trò “Người thứ mười” này chơi cũng đã mấy trăm lần rồi, tại sao chàng vẫn không xuất hiện? Chẳng lẽ chàng thực sự bằng lòng để thiếp đi lấy người đàn ông khác hay sao?” Nỗi buồn tủi hòa lẫn cay đắng dâng lên trong lòng nàng, nâng chén tiêu sầu sâu sâu càng sâu thêm.

“Bà chủ!”

Một thanh âm trách cứ quen thuộc vang lên bên tai, chân mày xinh đẹp của Mạc Thất Nương cau lại thành một đống, nàng sợ cứ tiếp tục thế này, không khéo một ngày nào đó, trên trán nàng sẽ xuất hiện nếp nhăn mất thôi, “Bà chủ! Sao người lại ra uống rượu ngoài cửa nữa rồi? Người như vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa? Ban ngày ban mặt thế này, người có muốn làm ăn nữa hay không hả? Con gái con lứa gì mà...”

“Được rồi! Được rồi mà!”

Mạc Thất Nương đứng dậy khỏi bậc cửa, mấp máy đôi môi đỏ mọng, trên mặt hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, “Giờ ta đây lên lầu rửa mặt, ăn cơm trưa, sau đó xuống giúp Xú Đậu Hũ đại gia trông coi khách sạn, vậy được chưa?” Mạc Thất Nương nhìn về mặt bà quản gia của Xú Đậu Hũ, trên mặt lộ ra sự bất mãn của trẻ con.

Tiếp đó nàng xoay người, bước vào khách sạn Vân Long, những người kia đều biết Mạc Thất Nương, khẽ động thân thể kiêu diễm, chậm rãi đi đến cầu thang. Vừa đi vừa cười đầy quyến rũ với các vị khách, “Nào nào khách quan, ăn uống ngon miệng nhé!”

Đột nhiên nàng nhìn thấy Sở Khanh Vũ đang ngồi trong một góc.

“Sở đại nhân đừng có khách sáo, muốn ăn thứ gì thì cứ ăn cho thỏa thích.”

Thất Nương miệng thì nói như vậy nhưng trong mắt lại xét qua một tia khó chịu mà người khác khó lòng nhận thấy được, Sở đại nhân này ở khách sạn cũng đã mấy ngày rồi, ấy vậy mà vẫn không có ý định rời đi. Cứ nghĩ đến tiền phòng, tiền rượu, tiền thức ăn mấy ngày qua là nàng lại đau lòng không dứt, xem ra bộ

chén rượu sứ trắng mà nàng vừa ý hồi đầu tháng chắc không mua về được, hy vọng ông chủ không bán đi mất.

Nhưng cũng may, sự tồn tại của Sở Khanh Vũ không phải hoàn toàn không có giá trị gì, lão gia phủ nha ở trấn trên nghe nói có Sở Khanh Vũ - Tổng bộ đầu của Lục Phiến môn ở kinh thành đến, liền lập tức chạy tới khách sạn Vân Long, đặt một tiệc rượu thật lớn để tiếp đãi Sở đại nhân, một bàn sơn hào hải vị kia cũng đủ làm cho Mạc Thất Nương vui vẻ mấy ngày. Còn nữa, ngày đầu Sở Khanh Vũ đến đây đã dễ dàng tóm được “Thanh Ô nhị quý”, từ sau hôm ấy, người đến khách sạn này xem náo nhiệt càng lúc càng đông, đặc biệt là các vị tiểu thư thường ngày không thích lui tới khách sạn thì bây giờ ai nấy cũng đều tích cực, không khéo bậc cửa của khách sạn sẽ bị giẫm nát cũng nên.

Tính đi tính lại, niềm vui trong lòng Mạc Thất nương càng dâng cao hơn, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm phần rạng rỡ, xem ra bộ chén rượu kia cũng sớm mua được về thôi, có lẽ còn có thể mua thêm chén rượu sứ men xanh bị đập lần trước nữa.

“Ai...”

Xú Đậu Hũ nhìn theo bóng lưng Mạc Thất Nương rời đi mà khẽ thở dài.

Sở Khanh Vũ ở một góc trong đại sảnh, toàn bộ màn thay đổi sắc mặt của Mạc Thất Nương vừa nãy đều lọt vào mắt y, lông mày y quăn nếp mà nhướng lên, nhìn hình bóng Mạc Thất Nương rời đi rồi nhấp một ngụm rượu ngon trong chén, con ngươi của y chậm rãi buông xuống. Nhiều ngày như vậy cái bộ dạng này, không đổi khác được sao? Vẫn cứ như thế mãi sao?

Thất Nương lên lầu, bước vào phòng, trên người vẫn còn mang theo hương rượu.

“Tiểu tử thôi, không muốn để cho người khác sống nữa chắc? Chẳng khác gì đàn bà có chồng, là mấy bà 30, 40 tuổi ấy, cứ như thế này xem sau này ta làm sao mà cưới được vợ cho người đây hả?” Hờn dỗi mà chu chu cái miệng nhỏ nhắn, sau khi đem Xú Đậu Hũ ra mắng một trận đã đời, Thất Nương đưa mắt nhìn thức ăn trên bàn, “Thằng quý nhỏ, chuẩn bị thức ăn đúng là nhanh!”

Bất ngờ ánh mắt nàng dừng lại ở một phần bát đĩa khác trên bàn, ánh nhìn bỗng trở nên dịu dàng mà mềm mại.

“Kỷ Hành Phong, mấy ngày nữa là đến Trung thu rồi, chàng bỏ thiếp lại cũng sắp tròn hai năm rồi...”

4. Chương 4

Lại qua mấy ngày...

Trung thu

Sáng sớm hôm nay, trong đại sảnh của khách sạn Vân Long đã chật ních người, già trẻ gái trai không khỏi dài cổ mà nhìn chăm chăm vào tấm màn cửa che trước nhà bếp, giống như có thể có một con thỏ nạm vàng sẽ nhảy từ bên trong ra vậy. Có rất nhiều vị khách chậm chân, không có chỗ ngồi, đành phải đứng chờ ở cửa khách sạn, nóng lòng chờ cho có người khách nào đó đi ra để mình có thể nhảy vào lấp chỗ trống.

Tờ mờ sáng, Sở Khanh Vũ đã bị âm thanh ồn ào phía dưới lầu đánh thức, y phe phẩy cái quạt đi xuống lầu, muốn xem thử rốt cục là đang có chuyện gì xảy ra.

“Sở đại nhân! Bên này, bên này!”

Đột nhiên y nghe thấy có người gọi mình, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Kim Mục Bắc đang liêu mạng vẫy tay với y, ý bảo y qua đó.

Y gật đầu với Kim Mục Bắc, chậm rãi đi xuống cầu thang, băng qua đại sảnh chật ních khách khứa, rồi đến ngồi vào bàn Kim Mục Bắc. Có ba người đang ngồi ở đó, Kim Mục Bắc cùng vợ con hắn.

“Sở đại nhân, mới sáng ra ta đã tới rồi, cố ý giữ chỗ cho ngài, mau ngồi, mau ngồi!” Kim Mục Bắc nhiệt tình thăm hỏi, tuy rằng hành vi của Sở Khanh Vũ có đôi chút phóng đảng, nhưng với việc năm y mười bảy tuổi đã vinh quang trở thành Tổng bộ đầu Lục Phiến môn của kinh thành, Kim Mục Bắc hiểu được tiểu tử

này không hề đơn giản. Về sau hẳn lại đi theo Tri huyện đại nhân lên kinh, may mắn được tận mắt mắt Sở Khanh Vũ một người một ngựa bắt sống tên cướp khét tiếng “Ngọc La Sát” thì đã đem chàng trai trẻ 19 tuổi này xem như thần tượng.

“Kim bộ đầu, hôm nay là ngày tốt gì vậy? Tại sao lại có nhiều khách đến khách sạn như vậy?” Sở Khanh Vũ vừa ngồi vào chỗ của mình liền mở miệng hỏi thăm.

“Đại nhân không biết rồi, hôm nay là mười lăm tháng tám, mỗi khi mười lăm đến Thất Nương đều tự mình xuống bếp khiến cho việc làm ăn của khách sạn đặc biệt tốt.”

“Vậy sao?” Sở Khanh Vũ hiếu kỳ vô cùng, “Tài nấu nướng của bà chủ cao thâm đến thế à?”

“Đương nhiên rồi!” Con trai Kim Mục Bắc, Kim Thiên Bảo mới tám tuổi nhanh chóng tiếp lời, “Được ăn đậu hũ Ma Bà cô cô làm một lần, đảm bảo cả đời này thức thức cũng không quên được.”

“Tiểu tử thôi! Ai bảo con trả lời hả? Không biết trên dưới gì cả!” Kim Mục Bắc vỗ một cái vào ót con trai, đứa nhỏ kia không dám hó hé gì nữa, “Sở đại nhân đừng trách móc, trẻ con không hiểu chuyện.”

Sở Khanh Vũ lắc đầu cười cười, “Đậu hũ Ma Bà do bà chủ làm ngon đến vậy sao?”

“Đúng vậy!” Kim Mục Bắc lập tức lộ vẻ mặt tự hào, “Em dâu ta đây tài giỏi vô cùng, tay nghề làm đậu hũ Ma Bà đã đạt đến mức xuất thần nhập quỷ, ngài xem, cả gian phòng chật ních khách khứa này không phải là minh chứng tốt nhất hay sao?”

“Vậy Sở mỗ hôm nay đúng là có lộc ăn rồi.”

“Sở đại nhân hiếm khi đến trấn Bạch Vân này, không ăn đậu hũ Ma Bà Thất Nương làm thì thật đáng tiếc.” Vợ Kim Mục Bắc thấy Sở Khanh Vũ tuần tú lịch sự, không có vẻ gì là kiêu căng, phách lối, lại cũng đáp lời.

“Sở mỗ vẫn không hiểu được, vì sao các thực khách không đến lúc thường mà hôm nay lại đến đông như vậy?”

“Đại nhân có điều không biết, Thất Nương có quy định, chỉ ngày mười lăm mới xuống bếp, còn những lúc khác, cho dù là Huyện lão gia tới cũng không có để ăn đâu.” Kim Mục Bắc nhớ đến ngày đó Tri huyện phu nhân la hét, nói muốn ăn đậu hũ Ma Bà, Tri huyện nói hết lời vẫn không thuyết phục được Thất Nương nên bị bà xã đại nhân cho ăn mắng một bữa thì lại cảm thấy buồn cười.

“Quy định này thật là kỳ quái a.” Sở Khanh Vũ phe phẩy cây quạt trong tay, trong lòng nổi lên tò mò.

“Không phải vậy đâu! Trước kia ngày nào cô cô cũng làm đậu hũ cho chúng cháu ăn, nhưng từ lúc cữu cữu đi... Ai u... Sao mẹ lại néo con?”

Kim Thiên Bảo còn chưa nói hết khiến cho Sở Khanh Vũ hiếu kỳ vô cùng, y nhanh chóng nhận ra sắc mặt của Kim Mục Bắc và phu nhân của hắn có điểm kỳ lạ, dễ dàng thấy được bọn họ có chuyện không muốn nói ra.

“Tiểu tử thôi, không biết thì đừng có nói lung tung! Lần tới xem mẹ có mang con đi ăn cùng nữa không?” Kim phu nhân trừng mắt nhìn con, Kim Thiên Bảo lập tức im lặng, cúi đầu, bấu cái miệng nhỏ nhắn.

Sở Khanh Vũ đang có hứng thưởng thức phản ứng của những người trong gia đình này thì bỗng nhiên trong đại sảnh nổi lên một trận rối loạn.

“Đến đây! Đến đây!”

Y quay đầu, chỉ thấy Xú Đậu Hũ bưng một cái khay nhỏ, vén tấm màn che cửa bếp lên rồi đi ra ngoài, gân cổ hét lên, “Một đĩa đậu hũ Ma Bà, để cho các vị phải chờ lâu rồi.”

Cả đại sảnh tức khắc nổ tung, mọi người mở mắt trừng trừng nhìn vào đĩa đậu hũ Ma Bà đầu tiên đang được đưa đến bàn của vị viên ngoại mập mạp kia, “Bao viên ngoại, đậu hũ Ma Bà của ngài!” Xú Đậu Hũ lại gân cổ mà hét lên, chỉ ước toàn bộ trấn Bạch Vân có thể nghe thấy tiếng hét này của nó.

Một lúc sau, tất cả những đĩa đậu hũ Ma Bà còn lại liên tục được đưa lên, trên mặt ai nấy cũng hiện lên vẻ thỏa mãn tột cùng, dường như thứ họ đang ăn không phải là đậu hũ Ma Bà bình thường, mà là mỹ vị trân tu được đưa từ Ngự Thiện phòng đến.

“Sở đại nhân chờ thêm lát nữa, Thất Nương vừa mới nói phá lệ làm nhiều hơn một chút cho chúng ta...” Đang nói dở thì chợt thấy màn cửa bị vén lên, một bóng người dịu dàng, trên thân còn đeo tạp dề thêu hoa, bưng một đĩa đậu hũ Ma Bà nóng hổi lên, bước chân mềm mại, mỉm cười mà đi đến chỗ bọn họ.

Mạc Thất Nương càng đi đến gần hơn, Sở Khanh Vũ lại càng nhìn đến mức ngây người.

Hôm nay nàng không trang điểm, mái tóc đen dài, mềm mại được vén lên đơn giản, chỉ điểm xuyết thêm một cây trâm bằng gỗ đào, một vài sợi tóc ngẫu nhiên rơi xuống, lộ ra vẻ mộc mạc vô cùng động lòng người. Quần áo làm bếp màu trắng bao lấy thân hình kiều diễm, trên chiếc tạp dề thêu hoa kia không hề dính chút mỡ nào, hơi nóng bốc lên từ chiếc đĩa khiến cho khuôn mặt thanh tú của nàng có chút vẻ đẹp mờ ảo.

Thì ra đây mới thực sự là Mạc Thất Nương.

Sở Khanh Vũ đột nhiên hiểu ra vì sao chỉ có ngày mười lăm nàng mới tự mình xuống bếp, có lẽ là vì nàng không muốn để kẻ khác thấy được bộ dạng chỉ thuộc về một mình Kỷ Hành Phong này của nàng.

“Đại ca, đại tẩu, đây là đậu hũ Ma Bà của mọi người.” Giọng nói của nàng trở nên dịu dàng, ánh mắt êm dịu, cử chỉ không còn chút làm bộ làm tịch nào nữa, nụ cười chân thực đến mức làm cho tim người ta nhin không được mà đập mạnh...

“Sở đại nhân, ngài cũng ở đây à?” Mạc Thất Nương đột nhiên nhìn thấy Sở Khanh Vũ đang ngồi bên cạnh, thấy cái ánh mắt không chút e dè kia của y, vẻ mặt liền lập tức biến thành Mạc Thất Nương của ngày thường, “Thất Nương không biết đại nhân cũng có hứng thú với món đậu hũ nhỏ bé này nên đón tiếp đại nhân chậm trễ, không được chu đáo, mong đại nhân lượng thứ.”

“Thất Nương khiêm tốn rồi, Sở mỗ may mắn được thưởng thức tay nghề của mỹ nhân, thật đúng là có phúc ba đời a!” Vừa nói vừa vỗ nhẹ lên cánh tay đang cầm đĩa đậu hũ chưa kịp đặt xuống của Thất Nương, dùng “đậu hũ” của mỹ nhân làm món khai vị.

Sở Khanh Vũ lỗ mãng như vậy khiến cho Thất Nương không khỏi có chút chán ghét, cánh tay bị y đụng vào khẽ run lên một chút, dáng tươi cười trên khuôn mặt liền biến mất. Kim Mục Bắc thấy thế vội vàng giải vây, “Đại nhân mau ném thử đậu hũ này đi, hạ quan rất muốn biết, tay nghề của Thất Nương so với đầu bếp ở kinh thành thì thế nào?”

“Được! Ném thử đậu hũ!” Nhẹ buông tay, cánh tay nhỏ bé phía dưới liền nhanh chóng rút về, giống như đang trốn thú dữ vậy. Sở Khanh Vũ đầy ẩn ý mà nhìn Mạc Thất Nương, đặt cây quạt sang một bên, cầm lấy đôi đũa trên bàn rồi gấp lấy một miếng đậu hũ.

Phải nói đĩa đậu hũ Ma Bà do Thất Nương làm này bề ngoài không khác gì so với đậu hũ Ma Bà thông thường, khác biệt lớn nhất là miếng đậu hũ kia được cắt thành những khối lớn nhỏ đều nhau, hình dáng khối đậu hũ rất hoàn hảo, dường như mỗi một khối đậu hũ đều trải qua một quá trình tạo hình đầy tinh tế, không để lộ ra chút tí vết nào. Sở Khanh Vũ đem đậu hũ khối đậu hũ lên, chăm chú nhìn ngắm, màu sắc tươi ngon giống như đang mời gọi người ta hãy mau chóng ăn nó đi vậy.

Mùi vị của khối đậu hũ này thật tuyệt vời, trơn nhẵn, vừa vào tới miệng là tan ngay! Đầu lưỡi đã quen mùi sơn hào hải vị của Sở Khanh Vũ cứ như vậy mà bị một khối đậu hũ nhỏ bé này chinh phục, để nói lên vị ngon của một món ăn, người ta có thể sử dụng rất nhiều tính từ chỉ mùi vị, màu sắc để miêu tả món ăn đó. Song, với món đậu hũ này của Thất Nương, mùi vị không chỉ tan vào trong miệng mà còn hòa tan vào trong lòng của người ăn.

Đó là một loại mùi vị mà Sở Khanh Vũ đã sớm quên mất.

Một khối đậu hũ được ném, tất cả mọi người trong bàn đều chờ đợi phản ứng của y, y lấy lại tinh thần giữa mùi vị đậu hũ kia, chậm rãi mở miệng, “Ăn đậu hũ này, có thể cảm nhận được lòng của người làm đậu hũ...”

Lời vừa ra khỏi miệng Thất Nương đã ngây ra.

Lòng của nàng? Lòng của nàng nằm trong những khối đậu hũ này sao?

Đương nhiên là vậy! Mỗi khi làm đậu hũ, nàng có thể cảm nhận được Kỷ Hành Phong đang đứng cạnh nàng, nhìn nàng tinh tế đưa dao, cẩn thận đến từng li từng tí mà cắt ra từng khối đậu hũ, đem tình cảm của nàng đối với hân hòa vào từng loại nguyên liệu, và vào cả quá trình tỉ mỉ đun nấu đậu hũ. Bởi vì Kỷ Hành Phong

đã nói, bộ dạng nàng lúc làm đậu hũ quả thực rất xinh đẹp, đậu hũ Ma Bà do nàng làm chính là món ăn ngon nhất trên đời này.

Không ai biết được, chỉ có lúc này Mạc Thất Nương mới đang sống, sống với cả tấm lòng.

Thế nhưng y lại biết, y biết...

Chạng vạng tối hôm đó, vì người làm trong khách sạn cũng phải về nhà để đoàn viên nên sau khi bán xong đậu hũ Ma Bà, Mạc Thất Nương đã bảo Xú Đậu Hũ đóng cửa nghỉ sớm.

Đóng cửa, Mạc Thất Nương xuống hầm rượu lấy một vò rượu, theo như thường lệ mà đi đến sân sau. Trăng hôm nay mọc rất sớm, trời còn chưa kịp tối thì một mảnh trăng tròn vành vạnh, sáng trong đã treo trên bầu trời. Nhưng Mạc Thất Nương lại không có tâm trạng nào để mà thưởng thức ánh trăng kia, nàng nâng chén, nhấp một ngụm rượu nhỏ, trong lòng lại nghĩ tới những lời Sở Khanh Vũ nói với nàng lúc ban sáng, trong lòng dường như bị trộn lẫn cả năm loại mùi vị, không cách nào biết được đó là loại mùi vị gì.

Nàng cảm ghét việc bị một người đàn ông nhìn thấu tâm tư, đây không phải là tác phong của Mạc Thất Nương nàng, cảm giác như vậy không khác gì bị người ta lột sạch áo quần, cả người dù là một chút cũng không cảm thấy tự nhiên.

Thế nhưng y là người đầu tiên hiểu được ý tứ trong khối đậu hũ Ma Bà của nàng, nếu nói là kẻ sĩ chết vì tri kỷ, nữ nhân chết vì vẻ đẹp thì kẻ hiểu được mùi vị trong khối đậu hũ này khác xa so với đám tục nhân chỉ biết đến xếp hàng mỗi tháng. Trong lúc nhất thời Mạc Thất Nương bắt đầu nghi ngờ, rốt cục Sở Khanh Vũ là ai, tại sao y lại có vẻ như hiểu nàng rất rõ, chỉ một cái là đã đọc được suy nghĩ của nàng?

Đối với bất cứ người nào mà nói, bị kẻ khác nhìn thấu tâm tư chung quy cũng chẳng phải chuyện đáng vui mừng gì cho cam, Mạc Thất Nương vẫn luôn luôn dùng vỏ ngoài kiên cường để che chắn cho trái tim yếu đuối, nàng sợ nếu bị người khác nhìn thấu, không khéo nàng sẽ sụp đổ mất thôi.

Kỷ Hành Phong, chàng nên sớm ngày trở lại, nếu không vỏ bọc của người con gái của chàng sẽ bị người ta xé rách mất thôi...

Mạc Thất Nương lặng lẽ nghĩ, vô thức mà thở dài một hơi, tháo xuống cái mặt nạ giả dối, nặng nề mà mỗi ngày nàng đều phải đeo lên, ánh mắt của nàng trở nên xa xăm mà phiền muộn, dưới ánh trăng tinh tế đang tuôn chảy, đầu mày tồn tại một loại nhớ thương cùng khát vọng của một cô gái bình thường, mong chờ phu quân trở về.

5. Chương 5

“Khó được đêm Trung thu, trăng lẫn người đoàn viên, vì sao Thất Nương thoát nhìn lại giống như đang có tâm sự gì vậy?” Một thanh âm từ xa vọng vào tai Thất Nương, chiếc mặt nạ vừa được tháo xuống lại nhanh chóng đeo lên.

“Ai da! Ta còn đang nghĩ không biết là ai? Thì ra là Sở đại nhân a!” Chân mày Thất Nương khẽ cong, nịnh nọt lẫn nhu tình liền từ đó mà tản ra, không khác gì những người đàn bà vây lấy đàn ông vậy, mê người nhưng tầm thường, “Sở đại nhân, sao đêm Trung thu không đi đoàn viên với trăng, lại đến cái sân nhỏ này làm gì vậy?” Giọng điệu trong thanh âm kia cũng thay đổi, âm đuôi được kéo ra thật dài, ngay cả Thất Nương cũng phải rùng mình mà nổi lên một trận da gà.

Thế nhưng Sở Khanh Vũ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra được, cô gái này đang đóng kịch, y đứng ở chỗ này một lúc lâu rồi, nàng trước sau giống như hai người khác nhau, tất cả đều lọt vào mắt y, “Sở mỗ cảm thấy, ở trong khoảng sân này xem mỹ nhân ngắm trăng sáng, so với ra ngoài xem trăng tròn thì tuyệt vời hơn rất nhiều!”

“Sở đại nhân lại đùa với Thất Nương rồi!” Thất Nương không thèm nhìn đến ánh mắt sáng rực kia, vờ như ngẩng đầu ngắm trăng, miệng lại nói, “Sở đại nhân không ra ngoài, không biết lại có bao nhiêu tiểu cô nương chờ đến tan nát trái tim đây nhỉ?”

“Thì ra trong lòng Thất Nương, Sở mỗ là một kẻ bạc tình như vậy!” Trong giọng nói của Sở Khanh Vũ dường như mang theo chút oan ức, y ngồi xuống một cái ghế khác bên cạnh bàn đá, cây quạt trong tay nhẹ nhàng lay động.

“Đại nhân chớ trách, đây là Thất Nương đang nói đại nhân tài mạo hơn người, làm cho các cô nương đều bị lấy mất hồn đi.” Thất Nương vội giải thích.

“Thì ra là Thất Nương đang khen Sở mỗ a, nhưng mà mới rồi Sở mỗ đúng thật là đau lòng không ít đâu a!” Sở Khanh Vũ nói như vậy, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Thất Nương, không hề có ý dời đi. Lúc này Sở Khanh Vũ ở rất gần nàng, Thất Nương có thể thấy rõ bóng mình trong mắt y, bị một ánh mắt không che giấu chút gì nhìn chằm chằm như vậy làm cho Thất Nương có cảm giác tâm can nàng bị nhìn thấu, vậy nên nàng vội tránh khỏi ánh mắt thiêu đốt kẻ khác kia của y.

“Ày da, không biết Xú Đậu Hũ đã thu dọn ngoài kia xong chưa, ta đi xem một chút.” Dứt lời, nàng liền đứng dậy, muốn rời đi.

Không ngờ Sở Khanh Vũ lại nhanh hơn một bước, vội nắm chặt lấy cổ tay nàng.

“Sở đại nhân!”

“Thất Nương không cần đi, lúc ta đi vào thì Xú Đậu Hũ đã thu dọn đồ đạc xong, về phòng ngủ rồi. Hôm nay nó nhìn giống như một muốn chết đi được, chắc cả ngày đã phải làm việc mệt nhọc, không bằng Thất Nương ở chỗ này ngắm trăng, uống chút rượu, vậy chẳng phải tuyệt hơn sao?”

“Sở đại nhân, xin buông tay ra được không?” Trong lòng Thất Nương có chút chán nản, chỉ cần Sở Khanh Vũ này vừa xuất hiện là lại động chân động tay với nàng, cổ tay lạnh như băng của nàng bị bàn tay nóng hằm hập của y nắm lấy khiến cho toàn thân Thất Nương đều không được tự nhiên.

“Nếu Sở mỗ nói không buông thì sao?” Sở Khanh Vũ cũng không nóng vội, cứ như vậy mà siết tay chặt hơn, miệng khẽ nở nụ cười.

“Sở đại nhân đừng lấy Thất Nương ra làm trò đùa nữa, Thất Nương là gái đã có chồng, hơn nữa tuổi tác cũng không còn nhỏ gì cho cam, bên ngoài còn nhiều oanh oanh yến yến đang chờ đại nhân đi chiêu cố, cần gì phải ở nơi này quần lấy đóa hoa tàn như ta đây?”

“Thất Nương nói sai rồi! Sở mỗ không thấy dung mạo của Thất Nương có gì thua kém những cô gái kia, thậm chí Sở mỗ còn cảm thấy, ở cạnh Thất Nương có một loại cảm giác rất khác...” Đang nói chuyện như vậy thì đột nhiên tay kia dùng lực, đem Thất Nương đang đứng mạnh mẽ kéo vào trong lòng y, cúi đầu nhìn cô gái đang hốt hoảng, lo sợ trong lòng mình, y bỗng nhiên có cảm giác muốn bảo vệ cho nàng cả một đời.

“Sở đại nhân! Người đang làm cái gì vậy? Còn không mau buông ta ra!” Thất Nương nửa nằm trong lòng Sở Khanh Vũ, cả người dựa vào ngực y, nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim y đập một cách từ tốn, khuôn mặt thoáng chốc đã đỏ lên.

Sở Khanh Vũ cũng không để ý đến cô gái trong lòng giãy dụa ra sao, nàng càng giãy dụa lại càng không giống Mạc Thất Nương ban ngày kia, có thể mỉm cười quyến rũ với bất kì người đàn ông nào, ngược lại, giống như một cô bé đang xấu hổ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khiến cho y có chút cảm giác kỳ lạ. Sở Khanh Vũ bị loại cảm giác hoang đường ấy làm cho kinh ngạc, buông tay ra, người trong lòng thoát khỏi sự trói buộc của y, tránh ra rất xa, một đôi mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào y, khẽ cắn môi, lại không nói gì.

Người nọ vừa rời đi, lồng ngực Sở Khanh Vũ liền trống rỗng, không hiểu vì sao trong lòng y cũng có chút cảm giác trống trải.

“Sở đại nhân, nếu người thấy Thất Nương cũng giống như các cô nương trong “Túy Trúc Viện” thì hoàn toàn sai rồi, Thất Nương dù không phải thiên kim tiểu thư cành vàng lá ngọc gì cho cam, nhưng làm người cũng có nguyên tắc của riêng mình, mong rằng sau này Sở đại nhân sẽ không lặp lại những chuyện như vậy nữa!” Thất Nương chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên một trận tủi thân, cố gắng giữ cho nước mắt không rơi xuống.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Đột nhiên bầu trời đêm rực sáng bởi pháo hoa, từng đóa hoa nổ rộ trên bầu trời đêm đen, chiếu sáng hơn nửa bầu trời. Đây là một thông lệ cũ ở trấn Bạch Vân, nếu như năm ấy mưa thuận gió hòa, gia quyến sum họp đông đủ thì sẽ đốt pháo hoa để ăn mừng, tạ ơn trời xanh ban cho trấn Bạch Vân.

Mạc Thất Nương bị màn pháo hoa làm cho ngây ra, đã mười năm rồi, nàng không còn thấy trấn Bạch Vân đốt pháo hoa đêm Trung thu, xem ra năm nay nhà nhà đều được ăn bữa cơm đoàn viên nhỉ?

Thế mà bữa cơm đoàn viên của nàng vẫn chưa ăn được.

Kỷ Hành Phong, chàng ở nơi nào? Có phải vì không có chàng ở đây nên cả một tên nhóc miệng còn hôi sữa cũng dám bắt nạt thiếp không?

Bỗng nhiên cổ tay Mạc Thất Nương bị kéo đi, cả người cũng bị lôi ra khỏi khách sạn Vân Long.

“Sở Khanh Vũ, ngươi muốn mang ta đi đâu? Ngươi mau thả ta ra! Cứu mạng a! Xú Đậu Hũ!” Mạc Thất Nương kêu la nhưng tiếng pháo hoa đã át hết tiếng thét gào của nàng, mọi người cũng đang bận đắm chìm trong niềm vui sum vầy, có ai rảnh mà đi chú ý đến tiếng la hét lẫn trong tiếng pháo hoa này đâu?

“Sở Khanh Vũ, tên khốn kiếp nhà ngươi! Khốn kiếp! Đáng chém trăm ngàn lần! Ngươi buông tay ra cho ta, mẹ ngươi không dạy ngươi phải kính già yêu trẻ hả? Ta là bậc bề trên của ngươi...” Mạc Thất Nương gấp đến độ không thèm để ý đến thân phận của Sở Khanh Vũ, muốn mắng cái gì cũng nói ra hết, nếu có chổi lông gà ở đây, không khéo nàng sẽ cầm đến mà quất cho y hai cái thật đau, cho chừa cái thói phách lối kia đi.

“Mắng xong chưa?”

Sở Khanh Vũ vừa cười vừa hỏi, lúc này Mạc Thất Nương mới phát hiện mình bị Sở Khanh Vũ dẫn tới bên hồ Bạch Vân. Đây là hồ duy nhất ở trấn Bạch Vân, nước chảy về Đông, trong suốt thấy đáy, mỗi lần xuân đến, dương liễu ven hồ rủ xuống, thậm chí có thể thấy rõ mỗi một thân cây trên ngọn núi ở phía bên kia bờ, đây là một trong những nơi có phong cảnh đẹp nhất ở trấn Bạch Vân.

“Chưa xong!” Mạc Thất Nương không hiểu vì sao y lại mang nàng đến nơi này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tức giận, “Ngươi dẫn ta đến đây làm gì? Ta muốn đi về!”

“Chưa mắng xong thì đợi lát nữa rồi mắng tiếp!” Sở Khanh Vũ giống như không nghe thấy nàng nói gì, tay vẫn nắm chặt lấy tay nàng, tay còn lại đột nhiên chỉ về phía trước, “Nàng nhìn kia!”

“Gì cơ?” Mạc Thất Nương nhìn theo ngón tay của sở Khanh Vũ.

Thật là đẹp!

Nàng không kìm được một tiếng tán thán từ tận đáy lòng, nàng không còn nhớ rõ lần cuối nàng được ngắm pháo hoa là khung cảnh thế nào, khi đó nàng mới mười lăm tuổi, cha nói đàn bà con gái trong nhà không được chạy lung tung, cho nên nàng chỉ mở một cửa sổ trong khuê phòng của mình, vụng trộm ngắm nhìn, nàng nhớ được đó là đêm rất đẹp, rất đẹp...

Hôm nay, khi nàng lần đầu tiên đứng ở bên hồ, trên đầu rộng lớn là bầu trời bao la, không còn gì ngăn trở nữa, nàng có thể thấy được vẻ đẹp lay động lòng người của pháo hoa. Pháo hoa kia nổ rộ trên bầu trời, soi bóng xuống mặt hồ tạo cho nàng cái cảm giác, dường như nàng đang đứng giữa những đám mây, cảm nhận được những thứ vậy quanh nàng đều đẹp đến vô hạn.

Khoảnh khắc kia là lòng của Mạc Nương, mà còn không chỉ vì Kỷ Hành Phong.

“Nàng biết không? Khi còn bé, mẹ có đưa ta đi xem pháo hoa một lần.....” Sở Khanh Vũ vẫn nắm lấy tay Thất Nương, ánh mắt của y không còn chút gì là lơ đãng nữa, cũng không hề sắc bén, y thản nhiên kể, giống như đang nói về một chuyện rất xưa cũ vậy, ánh mắt trở nên ấm áp mà dịu dàng, như nước trong hồ Bạch Vân, “Ta còn nhớ, khi ấy ta nắm lấy tay mẹ, nhìn đến ngây người, thì ra lại có thứ đẹp đẽ như vậy tồn tại trên đời này...”

“Từ nhỏ ta đã không còn mẹ...” Mạc Thất Nương chậm rãi nói, trong trí nhớ nàng chỉ có người cha cả ngày bận rộn, không bao giờ cười với nàng, cũng không bao giờ trách mắng nàng, tựa như trong căn nhà kia chỉ có một mình nàng vậy.

“Từ sau lần đó, ta không bao giờ còn có thể cùng mẹ ngắm pháo hoa nữa, vì hôm sau mẹ đã bị kẻ thù của cha ta giết chết, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy...” Giọng nói của Sở Khanh Vũ chợt lắng xuống, y nhắm lại đôi mắt ngập tràn đau khổ, giống như đang hồi tưởng lại một thứ gì đó, lại giống như không muốn nhớ lại nữa.

“Thật xin lỗi...” Thất Nương vội vàng xin lỗi y, nàng không nghĩ Sở Khanh Vũ lại có quá khứ như vậy.

“Sao nàng lại phải xin lỗi ta.....” Sở Khanh Vũ mở mắt ra lần nữa, trong đáy mắt của y đã không còn u buồn nữa, thay vào đó là thù hận, “Ta đã giết tên khốn kiếp kia!” Y nói ra những lời này mà như đang kể chuyện của một kẻ khác vậy, “Ta chặt đầu gã xuống, đưa đến trước mộ mẹ ta, nói với mẹ rằng, cuối cùng ta đã báo được thù ẹ rồi!”

Mạc Thất Nương nhìn thấy đôi mắt y phiếm đỏ, đột nhiên cảm thấy, trong lòng chàng trai này đang ẩn chứa một thứ gì đó, khiến người ta không rét mà run, nàng có chút sợ hãi, khi y quay đầu lại nhìn nàng lần nữa, trong mắt chỉ còn ý cười dịu dàng, “Ta không có ý làm cho nàng sợ đâu, chỉ là nhìn thấy pháo hoa, ta lại nhớ đến mẹ ta nên có chút xúc động thôi...”

“Không... Không có gì đâu...” Mạc Thất Nương vội xua tay, vẻ mặt nàng lúc này giống như một đứa bé bị kéo bím tóc vậy, Sở Khanh Vũ thấy vậy liền cười ra tiếng.

“Người, người cười cái gì?”

“Thất Nương, nàng cô đơn sao?”

“Ta...” Thất Nương đột nhiên bị câu hỏi này quấy nhiễu cõi lòng, trong lòng nàng chợt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, “Không! Ta không hề cô đơn!” Ngữ khí của nàng kiên định vô cùng.

“Vì sao?”

“Mặc dù cha ta không còn, nhưng ta vẫn còn Hình Phong a! Chàng đối với ta rất tốt, chăm sóc ta, yêu thương ta...” Bỗng nhiên Thất Nương giống như nhớ ra chuyện gì, thoáng chốc liền lặng đi.

“Thất Nương, nàng luôn chờ đợi hắn, đúng không?” Thanh âm Sở Khanh Vũ dịu dàng, ánh mắt ảm áp bao trùm lên cô gái mỏng manh trước mắt.

Thất Nương thoát khỏi dòng suy nghĩ của bản thân, nở nụ cười, “Đúng thế! Nhưng ta nghĩ, ta không còn phải chờ lâu nữa đâu, Hình Phong đã nói là chàng sẽ trở về, ta tin chàng!”

Thất Nương... Nàng...

Rốt cục Sở Khanh Vũ cũng không nói ra chuyện y muốn nói, y chỉ là ngẩn ra mà nhìn ngắm cô gái kia, ánh lửa sáng rực lên, soi trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, rơi vào đôi mắt kiên cường của nàng, đồng thời cũng rơi vào trong tim của Sở Khanh Vũ...

“Nha đầu...”

6. Chương 6

Chờ đến khi Mạc Thất Nương thức giấc thì đã là trưa ngày hôm sau.

Nàng không nhớ rõ hôm qua đã ngủ lúc nào, lúc nào thì được Sở Khanh Vũ đưa về. Nghĩ đến Sở Khanh Vũ, trong lòng nàng chợt có cảm giác khác lạ, tại sao đêm qua dường như nàng nghe thấy giọng nói của Kỷ Hình Phong? Hắn gọi nàng là “nha đầu”, giống như trước đây mỗi lần bọn họ ở cạnh nhau vậy, dịu dàng pha lẫn chút cứng chiều, vẫn cứ tan vào trong tim nàng.

Ta làm sao vậy?

Mạc Thất Nương ra sức lắc đầu hòng xua đuổi cái ý nghĩ hoang đường kia ra khỏi tâm trí, sao Kỷ Hình Phong quay về lại có thể không đến gặp nàng cơ chứ? Nhất định là do hôm qua mệt mỏi quá mức nên mới gây ra ảo giác đây mà.

Bây giờ Mạc Thất Nương còn không thể chắc chắn được, tối hôm qua rốt cục nàng có bị Sở Khanh Vũ kéo đi xem pháo hoa hay không, cứ cho là mơ cũng được nhỉ? Nhưng sao trong giấc mơ của nàng lại có cả Sở Khanh Vũ? Nàng nghĩ đến mức có chút đau đầu, chợt thấy phần chén đĩa Xú Đậu Hũ dọn trên bàn, ánh mắt chợt trở nên dịu dàng.

Ánh mắt nàng quyen luyến trên phần chén đĩa kia, tựa hồ có thể nhìn thấy Kỷ Hành Phong đang ngồi ở đó, cười thật hiền với nàng, rồi gọi một tiếng nha đầu thật thân thiết, xoa đầu nàng, trao cho nàng một nụ hôn thật nhẹ...

Nghĩ đến đây, hốc mắt nàng lại đỏ lên.

Kỷ Hành Phong, thiếp sai rồi, mới này lại nghĩ đến người đàn ông khác ngoài chàng, chàng sẽ không giận thiếp chứ?

“Cốc, cốc, cốc.”

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, đánh thức Mạc Thất Nương đang chìm trong dòng suy nghĩ, tiếng gõ kia không nhanh cũng không chậm, khe khẽ, dường như còn mang chút nhịp điệu. Thất Nương đem ánh mắt dịu dàng, ấm áp như nước kia cất giấu thật sâu, quay người ra mở cửa, “Ai vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền trông thấy Sở Khanh Vũ đang đứng ở cửa.

Thấy y, Thất Nương lại nghĩ không biết cảnh tối qua là thực hay là mơ, khi đó Sở Khanh Vũ trở nên rất chân thành, khác xa với Sở đại nhân lỗ mãng mà nàng biết, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Rốt cục bây giờ phải dùng bộ mặt gì để mà đối diện với người này, Thất Nương có đôi chút phân vân.

“Sao vậy? Không muốn cho ta vào trong sao?” Sở Khanh Vũ cười, lên tiếng trêu ghẹo, Thất Nương liền cảm thấy người này thật chẳng ra sao, rõ là không biết xấu hổ là gì, “Sao vậy cho được! Được Sở đại nhân đặt chân đến đây chính là may mắn cho khách sạn Vân Long a, chẳng qua là đột nhiên tìm đến Thất Nương thế này thật khiến cho Thất Nương có đôi chút kinh ngạc mà thôi.” Thất Nương dịch ra, Sở Khanh Vũ liền chậm rãi tiến vào bên trong gian phòng của nàng.

Nàng lại biến thành Mạc Thất Nương của khách sạn Vân Long rồi...

Trong lòng Sở Khanh Vũ thở dài một tiếng, đáy mắt hiện lên sự thất vọng.

Y đưa mắt quan sát xung quanh, đây chính là phòng của cô gái này sao? Cùng tác phong ngày thường của nàng đúng là cách biệt một trời một vực a, gian phòng này rất sạch sẽ, đơn sơ, chỉ có một chiếc bàn trang điểm là được chạm trổ tỉ mỉ khác thường, còn lại thì cũng chỉ là những vật dụng trong nhà làm bằng gỗ bình thường, trên tường còn treo một vài bức tranh thủy mặc khiến cho cả căn phòng trở nên vô cùng thanh nhã. Sở Khanh Vũ hít thật sâu mùi hương tươi mát trong gian phòng rồi xoay người nhìn Thất Nương.

Hốc mắt của nàng hơi đỏ?

“Nàng khóc à?”

Y đưa tay ra, muốn vỗ về khuôn mặt hốc hác đang cố tỏ ra kiên cường kia, lại bị Thất Nương, dường như cố ý, lại như không, nhanh chóng thoát ra, “Sở đại nhân nói đùa rồi, Thất Nương có gì mà phải khóc kia chứ? Chỉ là tối hôm qua bị chuột quấy phá, ngủ không ngon giấc nên mắt mới đỏ lên như vậy.” Thất Nương nói vậy nhưng vẫn phải ngạc nhiên với tài quan sát của Sở Khanh Vũ, vành mắt nàng chẳng qua là chỉ hơi đỏ lên một chút mà thôi, ấy vậy mà Sở Khanh Vũ cũng nhìn ra được.

“Ta thấy không khác gì thỏ cả.” Sở Khanh Vũ nói đầy ẩn ý, nụ cười trên mặt Thất Nương liền đông lại, đã từng có một người đàn ông nói với nàng như vậy, đó là khi nàng không biết phải trông nom khách sạn này như thế nào, đó là lúc nàng yếu đuối nhất, đó là lúc nàng... Thế nhưng tại sao y lại cũng nói ra lời này?

“Thất Nương? Thất Nương?” Sở Khanh Vũ nhìn ánh mắt đại ra của Thất Nương, khoe miệng bỗng cong lên thành nụ cười, “Sao thế? Ta nói gì sai à?”

“Không có, không có gì.” Thất Nương lắc đầu, vẻ mặt đã không còn giống với lúc thường nữa, “Nhưng mong là sau này đại nhân sẽ không nói như thế nữa...”

“Hử?” Sở Khanh Vũ chăm chú quan sát từng thay đổi trên nét mặt nàng, giả vờ tò mò, hỏi, “Tại sao?”

“Thất Nương... Thất Nương không thích thỏ, rất dở...” Thất Nương tìm đại một lý do, nhưng trong lòng lại giống như có một con thỏ đang nhảy nhót, khiến cho nàng cảm thấy bối rối.

“Được rồi!” Sở Khanh Vũ cười nhẹ, “Thất Nương không thích, ta đây không nói nữa.” Y nhìn ra được, cô gái này bề ngoài thì mạnh mẽ, kiên cường nhưng bên trong lại yếu đuối hòa lẫn với bất lực, đêm qua, khi nàng ngủ trong lòng ngực y, nàng đã khóc thật khê, cầu xin Kỷ Hành Phong mau chóng quay về.

Điều này làm cho lòng Sở Khanh Vũ có đôi chút khó chịu.

Để che dấu sự khó chịu này của mình, y tiếp tục đưa mắt quan sát cách bài trí bên trong gian phòng. Chợt, ánh mắt Sở Khanh Vũ rơi xuống trên chiếc bàn vuông ở giữa phòng.

“Thất Nương biết rõ ta sẽ đến sao? Ngay cả cơm rượu cũng đã chuẩn bị thật đầy đủ cho ta rồi?” Y xấu hổ cười cười, không đợi sự đồng ý mà đã ngồi xuống bên cạnh bàn, những ngón tay thon dài vươn ra, muốn cầm lấy đôi đũa kia.

“Khoan đã!”

Tiếng hét của Thất Nương liên vang lên, cánh tay của Sở Khanh Vũ vừa mới giơ lên lập tức khựng lại trong không trung, “Sao vậy? Không muốn cho ta ăn sao?”

Đáy mắt Thất Nương hiện lên một tia lo lắng, “Chén... Chén đũa này là chuẩn bị cho phu quân của Thất Nương, là hi vọng...” Thất Nương không nói thêm gì nữa nhưng ánh mắt mang theo sự thỉnh cầu khẩn thiết cùng với nỗi đau khổ. Trong khoảnh khắc ấy, trái tim đang buồn bực của Sở Khanh Vũ chợt có chút hốt hoảng, “Không phải Thất Nương nói, phu quân đã ra ngoài áp tiêu, phải rất lâu nữa mới trở về hay sao?”

“Hành Phong... Chàng ấy... Không biết chính xác lúc nào sẽ trở về... Nên ta... Ta chuẩn bị chén đũa cho chàng ấy, tránh để chàng quay về không có cơm ăn...” Thất Nương úp mở, trong mắt chứa đầy buồn khổ vì mất mát, khiến cho người ta nhìn thấy cũng phải đau lòng.

“Thất Nương đúng là một cô gái chung tình a!” Nụ cười trên khuôn mặt Sở Khanh Vũ không còn giữ được vẻ tự nhiên như mới nãy nữa, nhưng vẫn không cam lòng mà nói, “Xem ra hôm nay Kỷ đại ca sẽ không trở về đâu, để đồ ăn này nguội mất thì tiếc lắm, để ta dùng hộ đi vậy!” Sở Khanh Vũ vừa nói, tay kia lại muốn cầm lấy đôi đũa.

“Không được!”

Thất Nương sợ hãi kêu lên, vội vàng cầm chén đũa kia lên khỏi bàn, ôm chặt vào lòng mình, “Chén đũa này đã lâu không dùng đến... Để ta... Ta đi nói Xú Đậu Hũ mang một bộ mới đến...” Dứt lời liền quay người, muốn đi. Nhưng nàng còn chưa kịp bước đi thì cả người đã bị giữ lại, cánh tay Sở Khanh Vũ rất mạnh, siết chặt lấy thất lưng nàng, giấy thế nào cũng không thoát ra được.

“Sở đại nhân! Xin đừng làm thế này!” Trong lòng Thất Nương giận dữ vô cùng, nàng chợt cảm thấy bị đùa bỡn, “Thất Nương đã lập gia đình rồi, xin đại nhân tự trọng!” Vừa nói, vừa ra sức giãy dụa. Sở Khanh Vũ thâm thỏ dài một tiếng, bờ môi chạm vào vành tai nàng, “Thất Nương, hôm qua nàng không có như vậy...”

Hả?

Lúc này Thất Nương mới nhận ra, tất cả mọi chuyện xảy ra hôm qua đều là sự thật, không phải là do nàng nằm mơ.

“Sở đại nhân...”

“Ta không ngại nàng gọi tên của ta đâu...” Môi y áp vào tai nàng, thì thầm, giọng nói ấm áp, dịu dàng như lúc đứng bên hồ tối hôm qua vậy.

“Chắc đại nhân hiểu lầm chuyện gì rồi?” Thất Nương nhẹ nhàng cắt ngang lời y, “Tối qua là do đại nhân ngang ngạnh kéo Thất Nương đi xem pháo hoa, Thất Nương cũng không có ý gì khác đối với đại nhân, Thất Nương đã già đi, sao có thể như đại nhân nghĩ cho được...”

Tim y thút lại, cuối cùng thì nói, “Thất Nương, đừng tự lừa gạt bản thân nữa được không? Kỷ Hành Phong, hẳn sẽ không về nữa đâu...”

“Không thể!” Một tiếng này của Thất Nương dường như là quát lên. “Chàng sẽ quay về, chàng phải về, chàng đã nói, đêm 30 Tết sẽ quay trở về cưới ta!”

Không biết vì sao thái độ của nàng lại trở nên kích động lạ thường, những lời này cơ hồ là nàng gào thét, hốc mắt đỏ lên, nhưng lại cố gắng giữ không cho nước mắt rơi xuống. Sở Khanh Vũ buông tay ra, con người xinh đẹp kia liền nhanh chóng thoát ra khỏi lồng ngực y, giận dữ nhìn y.

“Thất Nương, nếu là nàng sợ không ai lấy nàng, không bằng nghĩ tới ta...”

Thất Nương đang trong cơn giận lại nghe được câu nói này của Sở Khanh Vũ, liền nén xuống cơn giận trong lòng, nàng cười khổ, nói, “Sở đại nhân, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.” Sở Khanh Vũ nhìn Thất Nương, nói ra hai chữ thật nhẹ.

“Mười chín...” Thất Nương tiếp tục cười khổ, năm nàng mười chín tuổi, cha vẫn chưa qua đời, nàng vẫn là một cô gái trong chốn khuê phòng, yếu ớt, bất lực, “Đại nhân có biết ta bao nhiêu tuổi không?” Nàng hỏi, nhưng không đợi y trả lời, lại nói tiếp, “Thất Nương năm nay đã hai mươi lăm tuổi, chờ đến lúc đại nhân hai mươi chín tuổi Thất Nương đã ba mươi lăm tuổi rồi, chờ khi đại nhân ba mươi lăm tuổi thì Thất Nương đã là một bà già bốn mươi lăm tuổi, đại nhân còn có thể nói ra những lời như mới rồi sao?” Hiện tại, nàng chỉ xem Sở Khanh Vũ như một cậu trai mới lớn, nhất thời kích động, nghĩ như vậy, cảm hận trong lòng cũng giảm xuống rất nhiều, còn nhỏ dĩ nhiên sẽ phạm sai lầm thôi.

“Ta thấy chẳng có gì là không ổn cả!” Sở Khanh Vũ nhún mày, “Chờ khi ta hai mươi ba tuổi thì nàng sẽ là hai mươi chín tuổi, ta ba mươi ba tuổi thì nàng ba mươi chín tuổi, ta bốn mươi ba tuổi thì nàng bốn mươi chín tuổi, cũng đâu có hơn kém bao nhiêu đâu!”

“Người!” Thất Nương bị sự già mòm của y làm cho tức giận, “Sở đại nhân, ngài đừng đùa giỡn với Thất Nương nữa, như vậy rất vui vẻ sao? Hay phải nói Sở đại nhân chán ghét những cô nương ở dưới lầu kia, bỗng nhiên muốn đổi món, muốn ném thử gái già đã có chồng như ta đây? Ta đây khuyên Sở đại nhân tốt nhất là đừng có cố gắng làm gì, gái già hai mươi lăm tuổi không ngon miệng như những cô nương trẻ tuổi dưới lầu kia đâu!” Dứt lời, nàng không thèm để tâm đến Sở Khanh Vũ nữa, đi một mạch ra khỏi phòng, nàng và y thật không có cách nào để mà hiểu nhau cho được.

“Không thử sao biết?” Sở Khanh Vũ đứng trong phòng, đưa mắt dõi theo bóng dáng xinh đẹp nọ, khẽ thì thầm, tim y đã rơi vào trong cái lưới do chính mình dệt nên rồi...

7. Chương 7

“Bà chủ?” Xú Đậu Hũ cầm khăn lau, nhìn Mạc Thất Nương từ trên xuống dưới, vùng giữa hai đầu lông mày cũng sắp nhăn thành một miếng đậu phụ khô luôn rồi.

“Gì vậy?” Thất Nương để cuốn sổ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Xú Đậu Hũ, đột nhiên bật cười khúc khích, “Em hôm nay làm sao vậy hả? Nếu muốn tăng tiền công thì không cần bàn nữa!”

“Bà chủ...” Xú Đậu Hũ sắp bị bà chủ keo kiệt này làm cho phát điên mất thôi, “Có ai nói muốn tăng tiền công đâu kia chứ?” Khuôn mặt Xú Đậu Hũ đỏ rực lên, nó chẳng qua là thấy mấy ngày nay bà chủ có vẻ là lạ mà không hiểu vì sao, cả ngày cứ trốn ở trong phòng, hôm nay khó khăn lắm mới được thấy mặt, nhìn không được mà muốn hỏi một chút.

Thất Nương nhìn khuôn mặt Xú Đậu Hũ, dường như nghĩ ra cái gì, khẽ nheo mắt quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên kia, “Không phải muốn tăng tiền công sao? Chẳng lẽ là muốn cưới vợ hả? Nói mau! Để ý nha đầu nhà ai rồi? Ế... Không phải con của Trần Nhị ở tiệm đậu phụ chứ ...” Thất Nương cầm lấy cuốn sổ đánh vào đầu Xú Đậu Hũ một cái, “Tiểu tử thôi! Thảo nào mấy ngày nay em cứ mè nheo miết, nói phải đi lựa đậu phụ giúp ta, hóa ra là phải đi hẹn hò với tiểu Tây Thi!”

“Em đâu có!” Chuyện này thật đúng là bị Mạc Thất Nương nói mò mà trúng, mặt Xú Đậu Hũ đỏ lên, cũng sắp giống như cái nồi nấu trong tiệm sất ở trong trần rồi, “Em, em... Em đi làm việc đây!” Quay người đi, Xú Đậu Hũ không còn nhớ mới nãy đang muốn hỏi gì, xông vào nhà bếp y như đang chạy trốn, núp sau bếp lò mà che mặt.

“Thằng quỷ nhỏ...” Mạc Thất Nương cười cười, lắc đầu, hiếm khi Sở Khanh Vũ không có mặt ở đây, cả người nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Từ sau cái ngày mà Sở Khanh Vũ bỗng nhiên thổ lộ với nàng, Thất Nương luôn lẩn tránh y, ngay cả bậc cửa cũng không dám ngồi, cả ngày trốn ở trong phòng, không ra ngoài nửa bước, sợ không cẩn thận mà bắt gặp ánh mắt nóng rực kia. Lòng của nàng đã sớm nguội lạnh, nhiệt tình như vậy nàng chịu không được.....

Kỷ Hành Phong, từ khi nào mà thiếp sợ tên quỷ nhỏ kia thành thói luôn rồi vậy?

Thất Nương khẽ thở dài một hơi, đóng sổ sách lại, đang tính đi tìm ình một vò rượu ngon, nào ngờ mới vừa bước chân ra khỏi quầy thì một giọng nói liền vang lên bên tai: “Thất Nương, sớm a!”

Á!

Thất Nương thiếu chút nữa là kêu lên, vì né tránh y, mới sáng tinh mơ nàng đã cố ý nói bóng nói gió để Xú Đậu Hủ đi tìm hiểu hành tung của y, xem nữa là bị Xú Đậu Hủ nhìn ra sơ hở. Sau khi biết được y mới sáng sớm đã vội vàng ra khỏi cửa, Thất Nương mới có can đảm mà bước chân ra khỏi cửa phòng, không ngờ trốn chui trốn lủi mãi cuối cùng vẫn cứ gặp.

“Sớm a...” Thất Nương chợt dạ lên tiếng, biểu cảm trên mặt cứng ngắc.

“Thất Nương có chỗ nào không thoải mái à? Sao mấy ngày nay lại không thấy người đâu vậy?”

“Vâng... Đúng vậy...” Thất Nương lúng túng, cười cười, “Mấy hôm nay... Thân thể đúng là có chút khó chịu a... Ha ha...” Cười khan hai tiếng, nàng dường như có ý che giấu đến cùng.

Sở Khanh Vũ nhú mày, ở nơi này đã lâu, y càng lúc càng cảm thấy cô gái này có vẻ che giấu mọi chuyện rất giỏi, thực ra nàng giấu thế nào cũng không giấu được ánh mắt, nếu mắt nàng bắt đầu đảo quanh thì đã nói lên lòng nàng rối loạn. Mà lúc này đây, ánh mắt của nàng nói cho Sở Khanh Vũ biết, nàng là cố tình tránh mặt y. Nếu không phải hôm nay y cố ý đi khỏi khách sạn từ lúc sáng sớm rồi đột nhiên quay lại, sợ rằng đến bây giờ vẫn chưa gặp được cô gái này.

“Vậy thì Thất Nương phải chăm sóc bản thân cho tốt vào, gió thu lạnh lẽo, nên khoác thêm áo.” Dứt lời, Sở Khanh Vũ cười cười với nàng, xoay người quay về chỗ mình thường ngồi, phe phẩy chiếc quạt trong tay, mắt không nhìn vào Thất Nương nữa.

“Ai...” Thất Nương thầm thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy mình giống như con chuột nhắt gan, xem Sở Khanh Vũ như là mèo thích ăn chuột, vừa thấy y là muốn trốn chạy. Không phải do mình quá nhạy cảm chứ? Có lẽ y đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của mình, nên không quấy rầy nữa, “Đã là bà già hai mươi lăm tuổi rồi, người cho rằng thằng nhóc này biết hai chữ nhẫn nại viết sao à, cứ vậy mà theo đuổi người à?” Tự mắng bản thân, trái tim đang đập thật mạnh của Thất Nương có hơi yên ổn một chút.

Mấy ngày sau đó, Sở Khanh Vũ cũng không còn làm ra hành động gì quá đáng nữa, dần dần Thất Nương cũng lơi lỏng đề phòng, không cố ý tránh né y nữa, quay đi quay lại liền biến thành bà chủ phong hoa tuyết đại của khách sạn Vân Long.

Tuy nhiên, Sở Khanh Vũ cũng không thực sự buông tha, mỗi ngày đều âm thầm chú ý đến nhất cử nhất động của Mạc Thất Nương, hành động khác thường của Thất Nương hôm đó đã nhắc nhở y. Y nhận ra mình có chút nóng vội, nóng vội đến mức muốn hiểu rõ được suy nghĩ của nàng, lại còn muốn cho nàng quên đi Kỷ Hành Phong, nóng vội muốn nàng để tâm đến mình. Nhưng làm như vậy chỉ làm đau vết thương của nàng, ngược lại, sẽ chỉ làm nàng tránh xa y.

“Thả con săn sắt, bắt con cá rô”, thân là Tổng bộ đầu của Lục Phiến môn đối với Sở Khanh Vũ mà nói, đây có thể xem như sở trường.

Ngày lại ngày, hương thu càng lúc càng nồng đậm, lá cây ngả vàng, khô đi, gió thổi qua liền thi nhau buông mình rơi xuống, trong phút chốc đã chỉ còn lác đác vài chiếc lá đọng đưa trong gió.

Gió thu hiu quạnh pha lẫn nỗi nhớ nhà, nhàn nhạt buồn thương, trong lúc bất tri bất giác ấy, tiết Trùng Dương (1) chợt đến.

Thất Nương trong bộ dạng còn chưa kịp tỉnh ngủ bước ra khỏi phòng, hút một hơi thật sâu, mùi đặc trưng của hương thù du (2) chui vào lồng ngực nàng, quét sạch hết những phiền não trong lòng, lộ ra một nụ cười

thanh khiết như phù du vậy.

“Đất lạ đơn côi làm khách lạ. Mỗi lần tiết đẹp nhớ nhà hoài. Vãn hay huynh đệ lên cao đầy. Đều cảm thù du thiếu một người.....”(Vương Duy - Cửu nguyệt cửu nhật ức. Sơn Đông huynh đệ) Dưới lầu, thanh âm trẻ con non nớt đọc bài thơ cổ, nhận được sự khen ngợi của mọi người, cũng đem tư tưởng của Thất Nương đi đến một phương xa.

“Kỷ Hành Phong, tiết Trùng Dương lại đến rồi sao...” Nàng thì thầm với chính mình, đôi mắt mê man phủ sương thu kia khẽ buông xuống.

“Ở nơi xa ấy chàng còn nhớ đến thiếp không?”

Hôm nay khách sạn làm ăn rất được, có lẽ là vì tiết Trùng Dương, trong khách sạn chật ních những nhóm bạn cũ, bạn cũ gặp nhau khó tránh khỏi uống một vò rượu ngon, mà rượu ngon trong khách sạn Vân Long lại trùng hợp, thỏa mãn được yêu cầu của bọn họ. Một buổi sáng trôi đi, khách nhân so với lúc thường đông gấp mấy lần, Xú Đậu Hũ vội vàng vàng làm việc, chân tay cũng nhanh rã cả ra.

Ai bảo Mạc Thất Nương keo kiệt cơ chứ? Tuy nói là khách sạn không lớn, nhưng dù sao cũng phải thuê hai, ba tiểu nhị mới đúng, khách sạn gì mà chỉ có một tiểu nhị thế này hả? Xú Đậu Hũ càng nghĩ càng tức, đúng lúc tầm mắt đảo đến Thất Nương đang ngồi trên bậc cửa kia, giận dữ tụ lại một chỗ, hít thật sâu một hơi, “Bà...”

“Xú Đậu Hũ!” Không ngờ hôm nay Mạc Thất Nương lại mở miệng trước khiến cho Xú Đậu Hũ ghen hòng, mặt cũng đỏ bừng lên.

“Xú Đậu Hũ, Xú Đậu Hũ, Xú Đậu Hũ...”

Mạc Thất Nương tiếp tục gọi, không thèm quan tâm đến ánh mắt của những người khác, có vẻ như không gọi đến chết người thì sẽ không dừng.

“Làm gì vậy?” Xú Đậu Hũ thở hồng hộc, tay trái lẫn tay phải đều ôm một vò rượu, nổi giận dưng dưng mà bước đến, “Gọi nữa sắp nhà bây giờ!”

“Xú Đậu Hũ...” Vừa thấy mặt Xú Đậu Hũ chuyển sang màu đen, Thất Nương vội cười hì hì, nheo mắt lại, trong ánh mắt có chút xảo trá, thấy vậy Xú Đậu Hũ vô thức mà lùi về sau một bước, “Đến đây, đến đây nào...” Mạc Thất Nương vươn tay, ngón tay thon dài ngoắc ngoắc tiểu nhị đáng thương.

“Làm gì?” Xú Đậu Hũ tiến lên vài bước, cảnh giác nhìn về mặt đầy nham hiểm của bà chủ, “Có chuyện gì thì nói đi, đứng ở đây nghe được rồi.”

“Xú Đậu Hũ, ta muốn ăn bánh Trùng Dương (3)...”

“Không phải trong bếp có hay sao? Không phải chỉ tốn chút thời gian đi lấy thôi sao? Người lười đến mức không thể tự lấy được hả?” Mặt Xú Đậu Hũ có hơi co giật.

Nụ cười của Thất Nương càng trở nên quỷ dị hơn “Nhưng mà người ta muốn ăn bánh Trùng Dương do Vương bà làm cơ...”

“Không được!” Xú Đậu Hũ hét lên một tiếng làm cho các vị thực khách nhao nhao nhìn ra phía cửa, Xú Đậu Hũ đành cười giả lả, rồi rít xin lỗi rồi quay đầu lại, hạ thấp giọng, “Bà chủ, sao người không nói là muốn ăn bánh Trùng Dương do Ngự Thiện phòng làm luôn đi?” Tiệm bánh ngọt của Vương bà mở ở thôn Vương gia, cách trấn Bạch Vân hơn nửa ngọn núi, vừa nghĩ đến tiết Trùng Dương năm trước bị Mạc Thất Nương vừa dụ dỗ vừa dọa dẫm mà chạy hơn hai canh giờ đường núi, lại đứng xếp hàng trước cửa tiệm kia thêm một canh giờ nữa mới mua được một gói bánh Trùng Dương nho nhỏ thì Xú Đậu Hũ liền lâm vào khủng hoảng.

“Yên tâm, ta sẽ không bắt em chạy đi mua ở xa như vậy đâu...”

“A! Bên kia có khách đang gọi em.....” Xú Đậu Hũ ôm vò rượu bỏ chạy, bà chủ nhà này thật dã man quá đi, tốt nhất là nó cứ vờ như không nghe thấy.

“Ồ...” Mạc Thất Nương giận đến cong miệng lên, “Xú Đậu Hũ đáng chết! Ta nói mà dám không nghe, để xem, bữa sau ta sẽ nói xấu em với tiểu Tây Thi đậu phụ kia, cho em cả đời này đừng hồng lầy được vợ!” Nàng tức giận chửi mắng, tiện tay cầm vò rượu bên cạnh lên, uống một ngụm, “Kỷ Hình Phong, không có chàng ở đây, chả có ai chịu mua bánh Trùng Dương cho thiếp ăn cả...”

Tầm mắt nàng dõi về một phương xa xăm, mê man, mang theo một loại tưởng niệm nồng đậm như tiết Trùng Dương này vậy. Cô gái hai mươi lăm tuổi nhưng lại cất giấu một khát vọng thật trẻ con, khát vọng được yêu, khát vọng được người khác thương yêu.

Thế nhưng Mạc Thất Nương không phát hiện ra, hôm nay khách sạn thiếu mất một người rất quan trọng.

Một ngày bận rộn rồi cũng trôi qua, đến lúc đóng cửa, Xú Đậu Hũ đã mệt đến mức muốn nằm bẹp dưới đất. Mạc Thất Nương ngồi trên cầu thang, hai tay ôm lấy chân, chống cằm lên đầu gối, ánh mắt đảo quanh đại sảnh vắng vẻ, “Ta muốn ăn bánh Trùng Dương của Vương bà... Ta muốn ăn...”

“Bà chủ à, chị tha cho em đi mà, tiệm bánh của Vương bà sớm đã đóng cửa rồi...” Xú Đậu Hũ uể oải đáp lời, hôm nay tại nó cũng sắp bị chai mất rồi, Mạc Thất Nương vẫn không chịu buông tha cho nó, cứ rên rỉ mãi về bánh Trùng Dương.

“Xú Đậu Hũ! Ta muốn trừ tiền công của em!”

“Trừ thì trừ đi, tiền công được người trả cho đã sớm bị trừ sạch từ tiết Trùng Dương năm ngoái rồi...” Xú Đậu Hũ vứt khăn lau lên bàn, không thèm để ý đến bà chủ cứ lải nhải mãi như niệm Phật, tựa như âm hồn mà quay về phòng.

“Bánh Trùng Dương...” Mạc Thất Nương lẩm bẩm nói, hai mắt mơ mơ màng màng nhắm lại.

Nào biết được, rốt cục là nàng muốn ăn bánh Trùng Dương, hay là muốn gặp người mua bánh Trùng Dương cho nàng?

“Cho nàng!” Một giọng nói vang lên bên tai nàng, một mùi hương quen thuộc chọt vờn quanh chóp mũi Thất Nương, nàng mừng rỡ, mở to hai mắt.

Đúng là bánh Trùng Dương, dùng giấy dầu thật mỏng bao lại, “Hình...” Nàng vui mừng ngẩng đầu lên, nụ cười ấm áp của Sở Khanh Vũ liền rơi vào trong mắt nàng, “Sở đại nhân...” Trong thanh âm của Mạc Thất Nương mơ hồ có điều gì đó mất mát.

Sở Khanh Vũ lơ đãng phản ứng của nàng, xoay người ngồi xuống cạnh nàng, đem bánh Trùng Dương nhét vào trong tay nàng, “Hôm nay có rất nhiều người đến mua bánh Trùng Dương, ta phải xếp hàng đến tận lúc mặt trời xuống núi... Hại nàng chờ lâu như vậy...” Giọng nói của y thật nhẹ, thật khẽ, giống như một khúc đàn, quấn quanh khắp bốn phía.

Thất Nương ngây ra giữa giọng nói của y, một tia ấm áp chọt dâng lên trong lòng, từ từ động lại trong tim, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

“Sao vậy? Không muốn ăn à?” Sở Khanh Vũ nhìn nàng, trong ánh mắt ẩn chứa bất an.

Lời của y khiến Thất Nương tỉnh táo lại, nàng cười với y, “Muốn!” Rồi sau đó cẩn thận mà bóc đi lớp giấy bao quanh bánh Trùng Dương, lúc ngón tay chạm vào miếng bánh Trùng Dương ấm áp kia, nàng bỗng nhiên kinh ngạc, vội hỏi, “Sao... Vẫn còn nóng?”

Sở Khanh Vũ có chút xấu hổ, cười cười, “Sợ lạnh thì khó ăn, nên...”

Khuôn mặt y phơn phớt ửng đỏ, Thất Nương đột nhiên ý thức được chuyện gì, trái tim khẽ run rẩy. Là y ủ vào trong ngực sao? Mồ hôi vẫn còn đọng trên trán y, rõ ràng là vội vàng trở về a... Mạc Thất Nương bỗng nhiên rất muốn đưa tay giúp y lau đi những giọt mồ hôi kia...

“Không ăn sao?” Y lúng túng phá vỡ bầu không khí ngưng đọng, cánh tay Thất Nương vừa mới vươn ra lại buông xuống.

“Ăn...” Nàng vội vàng cầm một miếng bánh Trùng Dương lên, chậm rãi đưa vào miệng.

Ngọt...

Đó là một mùi vị đã lâu không còn gặp được, mùi vị của hạnh phúc.

“Ăn ngon không?” Trong đôi mắt Sở Khanh Vũ ánh lên một tia mong đợi.

Vị ngọt kia khiến cho Thất Nương nheo nheo con mắt mà hưởng thụ, khước miệng cong thành nụ cười thỏa mãn, trong phút chốc đã cuốn trôi Sở Khanh Vũ đi, trong mắt y chỉ có hình bóng nàng, đôi mắt nàng, lông mày của nàng, nụ cười thỏa mãn của nàng...

“Sao vậy?” Thất Nương chú ý tới ánh mắt của y, mặt hơi nóng lên, vội vàng xoay sang hướng khác.

“Đừng cử động!” Sở Khanh Vũ đưa tay lên, “Ăn dính lên mặt rồi...”

Thất Nương xấu hổ không ngớt, hai tay Sở Khanh Vũ áp vào má nàng, dường như bị điểm huyết, tay Mạc Thất Nương lại không đẩy y ra, chỉ thấy khuôn mặt y càng lúc càng gần hơn, lè lưỡi, liếm khước miệng dính vụn bánh của nàng.

“Rất ngọt.....” Sở Khanh Vũ nhẹ nhàng nói, đôi môi lại chạm lên bờ môi mềm mại y đã khao khát bấy lâu nay.

“A...” Thất Nương lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc, sợ hãi hét lên, đẩy y ra, nàng vội vàng đứng lên, bánh Trùng Dương rơi vãi trên mặt đất, “Người...” Tim nàng giống như của một con thỏ đang sợ hãi vậy, đập thật mạnh, thật mạnh, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Nàng nhìn y rồi vội vã quay người chạy đi mất, giống như trẻ con làm sai chuyện, sợ bị trách mắng.

Tiếng bước chân kia kèm theo tiếng đóng cửa biến mất ở trên lầu, Sở Khanh Vũ đưa mắt nhìn những miếng bánh Trùng Dương đang nằm trên mặt đất, nhặt một khối lên, cắn thử một miếng...

Chẳng biết là mùi vị gì.

(1) Tiết Trùng Dương : 9/9 Âm lịch thvl /?p=49798

(2) Cây thù du : Tên khoa học của cây thù du là *Cornus officinalis*, tên đầy đủ là sơn thù du.

Tên thuốc : *Fructus corni*.

Tên khoa học : *Cornus officinalis* Sieb. Et Zucc

Họ Sơn Thù Du (*Cornaceae*)

Bộ phận dùng : thịt của quả. Thịt khô, mềm, hồng hồng, không còn bột, không mốc mọt là tốt. Hiện nay có người tạm dùng thịt quả Táo chua để thay thế.

Thành phần hoá học : có các chất chua (acid hữu cơ) và một glucosid gọi là cocnin, đường glucose và chất keo.

Tính vị : vị chua, tính bình.

Quy kinh : Vào phần khí của 2 kinh Can và Thận.

Tác dụng : bổ Can Thận, nạp tinh khí, làm thuốc cường tráng.

Chủ trị : trực phong hàn, tê thấp, trị nóng rét. Không đau đầu, nghẹt mũi. Làm cường dương, ích tinh, thông khiếu.

Liều dùng : Ngày dùng 6 – 12g.

Cách bào chế :

Theo Trung Y: Lấy rượu tắm ềm, bỏ hạt (vì hạt làm cho hoạt tinh), sao khô dùng.

Theo kinh nghiệm Việt Nam: Bỏ hạt nếu có, rửa qua cho nhanh (nếu bẩn). Để ráo nước, lấy rượu tắm qua (tửu tẩy 1 kg sơn thù, dùng độ 60ml rượu đế) rồi sao qua (vì sao).

Bảo quản : để nơi khô ráo, đậy kín vì dễ mốc mọt. Không nên sấy khô quá mất chất nhuận.

- Can, thận suy biểu hiện như hoa mắt, mờ mắt, đau lưng dưới, yếu chân, di tinh và bất lực: Dùng Sơn thù du với Sinh địa hoàng, Thổ tỳ tử, Câu kỷ tử và Đỗ trọng.

- Ra mồ hôi do cơ thể yếu: Dùng Sơn thù du với Nhân sâm, Phụ tử và Mẫu lệ.

Kiên kỵ : người mệnh môn hỏa thịnh và eo bệnh thấp nhiệt thì không nên dùng.

8. Chương 8

Nụ hôn kia thực nhiều loạn tâm tư của Thất Nương, đêm đó nàng không tài nào ngủ ngon được, sáng hôm sau hai mắt thâm đen khiến nàng băn khoăn, không biết có nên ra khỏi phòng không đây.

“Ra, không ra, ra, không ra, ra, không ra...” Những bông cúc hôm trước Xú Đậu Hũ hái về đều bắt hạnh tử trện dưới ma trảo của Thất Nương, “... Ra, không ra, ra.” Thất Nương nhìn cánh hoa lẫn lá bị bút sạch trơn, u sầu đầy mặt.

Do dự hồi lâu rồi nàng nhìn vào bông hoa cúc cuối cùng còn sót lại trong lọ, khẽ nói, “Hay là làm lại lần nữa nhỉ...”

“Ra, không ra, ra, không ra, ra, không ra...”

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa vang lên thật không đúng lúc chút nào.

“Ai vậy... Ai vậy hả?” Mạc Thất Nương sợ hết hồn, không phải là Sở Khanh Vũ chứ?

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

“Bà chủ, là em! Người làm gì trong đó vậy hả? Sao giờ mà còn chưa chịu ra? Sắp trưa rồi đó, lâu rất nhiều khách dưới lầu hỏi người đâu đó!” Thanh âm của Xú Đậu Hũ truyền từ ngoài cửa vào, trái tim đang treo trên cuống họng của Mạc Thất Nương khẽ rơi xuống.

“Biết... Biết rồi! Ta xuống ngay đây!” Mạc Thất Nương đáp đại một câu. “Nhưng nếu đi xuống lại thấy hấn thì phải sao bây giờ? Chẳng lẽ lại giả vờ như không thấy hấn sao...” Suy nghĩ một chút, Thất Nương vội lắc đầu, “Làm vậy không được, cúi đầu không thấy ngẩng đầu cũng sẽ thấy thôi, sao mà giả vờ mãi được...” Mặt Thất Nương nhăn lại thành một đồng.

“Bà chủ! Bà chủ!” Tiếng gào của Xú Đậu Hũ kéo Thất Nương ra khỏi vấn đề nan giải, trở về với thực tại, “Bà chủ à, chị làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Xú Đậu Hũ cảm thấy hôm nay bà chủ rất là lạ nha, có khi nào là vì hôm qua mình không chịu đi mua bánh Trùng Dương cho tỷ ấy, nên tỷ ấy giận, trốn trong phòng hờn dỗi hay không?

“Cái gì, cái gì đấy? Gọi hồn hả?” Mạc Thất Nương đành ra mở cửa.

“Á...” Xú Đậu Hũ bị bản mặt gấu trúc cộng thêm một cái đầu tổ quạ bù xù không được chải của Mạc Thất Nương làm cho giật mình, “Bà, bà, bà...”

“Bà, bà, bà cái gì mà bà? Ta già đến vậy sao?” Thất Nương không có chỗ trút giận liền chém hết lên người của tiểu nhị đáng thương.

“Không có! Em đâu có ý đó!” Xú Đậu Hũ vội vàng giải thích, giậm giậm hai chân, “Sao sắc mặt người lại kém như vậy? Không phải là bị ốm chứ? Để em đi tìm...”

“Không cần, không cần, không cần...” Mạc Thất Nương sốt ruột khoát tay, “Cần làm gì thì cứ đi làm đi, ta xuống ngay bây giờ đó!” Dứt lời liền vội vàng đóng cửa lại, thiếu chút nữa là kẹt nát mặt Xú Đậu Hũ.

“Phiền chết đi được!” Thất Nương gãi gãi đầu, trong lòng một mảnh rối ren, không còn chút gì là dáng vẻ trầm tĩnh của ngày thường, nàng ngồi xuống ghế, thở dài một hơi. Đột nhiên nàng thốt lên một tiếng “Á!”, cô gái xấu xí trong gương kia là ai vậy? Một khuôn mặt trắng bệch, vành mắt đen thui, tóc tai rối bù giống như đồng rơm rạ...

“Ta...” Thất Nương ử rử cúi đầu, “Mạc Thất Nương, người sao thế? Không phải là...” Nàng không dám nói tiếp nữa, mặt thoáng ửng đỏ, ngoại trừ Kỷ hình Phong ra, nàng chưa từng hôn bất cứ người đàn ông nào khác, loại cảm giác này thật...

Kỷ Hình Phong! Thiếp phải làm gì bây giờ... Thiếp phải làm gì bây giờ...

Thất Nương gục xuống bàn, vùi đầu thật sâu vào hai cánh tay, nàng rất khó chịu, nhưng lại không thể nói được vì sao lại khó chịu, giống như trong tim có một tảng đá đè nặng lên vậy, buồn bực đến phát sợ.

“Kệ đi! Cứ coi như là mơ! Không có chuyện gì xảy ra hết, không có chuyện gì...” Thất Nương đứng bật dậy khỏi bàn, gật đầu với cô gái xấu xí trong tấm gương, “Không có chuyện gì xảy ra hết, chẳng có chuyện gì cả, không có chuyện gì hết...”

Nàng vội vã điểm trang, đem mớ tóc rối chải mượt, rồi búi mái tóc dài lại, xuyên qua một cây trâm bằng gỗ đào, sau đó gật đầu với cô gái đã hoàn toàn biến hình thành một cô gái quyến rũ mà gật đầu lần nữa, “Không cần phải sợ! Chẳng có chuyện gì xảy ra cả! Tất cả đều là mơ mà thôi!”

Đứng lên, sửa sang lại áo quần trên người, lại khoác thêm một chiếc áo ngoài vào, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mở cửa phòng ra.

“Mặc Thất Nương, đã quên chuyện kia!” Nhấn mạnh với bản thân thêm lần nữa, Thất Nương mở mắt, “A!” Nàng lảo đảo lui lại mấy bước, hai mắt mở trừng trừng, cánh tay giờ lên có chút run rẩy, “Người, người, người...”

“Thất Nương, sao vậy?” Sở Khanh Vũ đứng bên ngoài, một thân mặc trường sam bằng gấm màu lục, phong lưu, phóng khoáng khác thường, chiếc quạt được thu lại, nắm trong tay, đầu mày tỏa ra ý cười. Tất cả phản ứng của Thất Nương y đều thấy hết, Sở Khanh Vũ mừng thầm, bản thân mình đối với nàng cũng có ảnh hưởng cụ thể.

“Không có... Không có chuyện gì, đại nhân đột nhiên đứng ở cửa thế này nên có hơi giật mình.” Kinh sợ qua đi, Thất Nương ý thức được mình đã thất thố, vội vàng kiếm cớ che đậy, “Sở đại nhân... Có chuyện gì không?” Nàng dè dặt hỏi, sợ để lộ tâm tình.

“Ta nghe Xú Đậu Hũ nói hình như nàng bị bệnh, cho nên đến xem sao.”

“Ta không sao...” Thất Nương thầm mắng Xú Đậu Hũ miệng rộng, lật đật giải thích, “Ta chỉ dậy hơi trễ thôi...” Nàng không dám nhìn thẳng vào Sở Khanh Vũ, vừa nhìn vào khuôn mặt của y, Thất Nương lại vô thức mà chú ý đến bờ môi của y, lập tức trên môi nàng lại xuất hiện loại cảm giác mềm mại, ấm nóng khiến ặt nàng cũng phải nóng lên.

“Không có chuyện gì là tốt rồi...” Sở Khanh Vũ cười cười, đưa vật trên tay ra cho Thất Nương, “Trời lạnh, để bị cảm, sáng ta đi qua tiệm lụa có mua cho nàng chiếc áo khoác.”

Tim Thất Nương run lên, đưa mắt nhìn món đồ trên tay y, không biết nên hay không nên nhận đây. Theo lý thuyết mà nói thì đây là lòng tốt của y, song Thất Nương lại sợ ý tốt như vậy, y càng chu đáo, nàng lại càng không biết phải làm gì mới đúng.

“Sao không nhận?” Sở Khanh Vũ có chút mất mát nhưng cũng không để lộ ra.

Do dự hồi lâu, Thất Nương mới thấp giọng từ chối, “Thất Nương sao có thể... Làm phiền đại nhân hao tâm tổn trí được, áo choàng này... Tốt nhất là đại nhân nên trao cho vị hồng nhan tri kỷ nào đó mới đúng!”

“Thất Nương không cần phải khách sáo đâu, áo choàng này Sở mỗ mua vì nàng, nếu đưa cho người khác thì khác nào vứt đi cái tâm trong đó...” Sở Khanh Vũ nói thật chậm, nhưng trong giọng nói tràn đầy kiên định, cánh tay đưa ra cũng vẫn không chịu thu về.

Giằng co như vậy một lúc lâu, Thất Nương cũng cảm thấy xấu hổ, đành đưa tay nhận lấy áo choàng, “Vậy Thất Nương... Cảm tạ đại nhân...”

“Thất Nương không cần cảm tạ ta, Sở mỗ ở khách sạn lâu như vậy may mà có Thất Nương chiếu cố, phải là ta cảm ơn Thất Nương mới đúng.” Nhìn Thất Nương nhận chiếc áo choàng kia, tâm tình Sở Khanh Vũ lập tức trở nên sáng sủa, giọng nói cũng nhẹ đi không ít.

Sở Khanh Vũ đem áo choàng đưa cho Thất Nương cũng không làm ra hành động gì quá đáng, cùng Thất Nương nói tiếng tạm biệt liền phe phẩy cây quạt đi xuống lầu. Thất Nương ngây ngốc ngồi trong phòng, nhìn bọc vải bố bao lấy chiếc áo choàng kia, rốt cục không đủ can đảm để mà mở ra, nàng đặt áo choàng lên đầu giường, thở dài mà đi xuống lầu.

Ngày này Thất Nương không uống rượu, nàng chỉ đứng ở quầy hàng trong đại sảnh mà luôn tay tính toán sổ sách, thế nhưng những mục rõ ràng vốn rất dễ tính toán, hôm nay sao lại đáng ghét vô cùng. Nàng len lén ngẩng đầu, dùng đuôi mắt nhìn lướt qua Sở Khanh Vũ đang ngồi trong góc kia, lại phát hiện y cũng đang nhìn nàng liên lập tức thu hồi ánh mắt, tiếp tục tính sổ.

Sổ sách này mãi cho đến lúc khách nhân về hết cũng chưa xem xong, những chữ to chữ nhỏ trong sổ loạn hết cả lên, Thất Nương chẳng nhìn được chữ nào. Nhưng lòng nàng so với những con chữ này còn loạn gấp mấy lần, trong đầu toàn là khuôn mặt của Sở Khanh Vũ, không tài nào nghĩ đến những thứ khác được.

“Thất Nương...” Một tiếng gọi khẽ, cây bút trong tay Thất Nương run rẩy để lại một vết mực thật lớn trên cuốn sổ.

“Đi nghỉ sớm đi, đừng làm mình mệt...” Sở Khanh Vũ dịu dàng cười với Thất Nương, rồi quay lên lầu, tìm Thất Nương run lên theo từng tiếng bước chân của y.

Đêm đó Thất Nương lại mất ngủ, nàng nằm ở trên giường lăn tới lăn lui, cuối cùng nhịn không được liền bật dậy thắp đèn. Sau khi thở dài một hơi, nàng vô lực tựa đầu lên giường, “Kỷ Hình Phong, thiếp bị sao vậy? Nói cho thiếp biết, rốt cục là có chuyện gì.....” Đột nhiên bọc áo Sở Khanh Vũ tặng hồi trưa rơi vào trong mắt Thất Nương, bắn khoan một lúc lâu, rốt cục nàng cũng đưa tay cầm lấy bọc áo kia.

Cơ hồ là run rẩy mà mở ra, một đóa hoa dâm bụt thêu trên áo đập vào mắt nàng, tim đột nhiên bị thứ gì đó đập vào thật mạnh, ngơ ngác nhìn đóa dâm bụt kia.

“Hình Phong, lúc chàng về mang cho thiếp một chiếc áo choàng được không?”

“Được, nàng thích áo thế nào?”

“Màu sắc không quan trọng, chỉ cần bên trên có thêu hình hoa dâm bụt là được rồi.”

“Được, ta ra ngoài sẽ cẩn thận để ý cho nàng...”

Mặc Thất Nương khóc, ôm chiếc áo choàng thêu hoa dâm bụt mà khóc, rồi nàng dần dần thiếp đi, nàng mơ, trong giấc mơ ấy Kỷ Hình Phong trở về, hắn đem về cho Thất Nương một chiếc áo choàng. Thất Nương khoác áo lên người, ngẩng đầu hỏi Kỷ Hình Phong có đẹp hay không. Đột nhiên, Kỷ Hình Phong biến thành Sở Khanh Vũ, y cười khen, “Rất đẹp...”

“A!” Thất Nương choàng tỉnh khỏi cơn mơ, chiếc áo choàng kia còn đang ôm trong lòng, nàng liền ném chiếc áo kia xuống đất, hai tay bưng mặt, nước mắt chảy xuống theo kẽ tay, từng giọt, từng giọt nước mắt nhẹ nhàng in lên tấm nệm.

Cầu xin người, đừng làm cho ta quên mất Kỷ Hình Phong mà, có được không?

9. Chương 9

Đêm khuya tĩnh lặng.

Một bóng đen xuất hiện, cẩn thận mở cửa, sau đó rón rén đi xuống cầu thang. Tuy bóng đêm đen như mực nhưng từng bước di chuyển của người này lại rất chuẩn xác, trừ những âm thanh “lách cách” rất nhỏ phát ra lúc ở trên cầu thang ra thì ngay cả một cái bàn cũng không hề đụng phải.

Bóng đen kia đi xuyên qua đại sảnh, nhẹ nhàng nhấc tấm màn làm bằng vải thô ở cửa bếp lên, thân ảnh khi bước vào nhà bếp chợt lóe sáng, đi qua bếp lò trong nhà bếp, thuận tay lấy một vại rượu để vào trong chiếc giỏ xách mang theo bên người, rồi nhân lúc ánh trăng bị mây mờ che phủ mà vội vã đi qua sân, mở cửa gỗ ở sân sau ra một cách thuận thực vô cùng.

“Cách_____Cách_____”

Cửa gỗ xưa cũ theo ma sát mà phát lên những thanh âm quỷ dị, cửa gỗ mở ra lại nhanh chóng được đóng lại. Phía ngoài là một hẻm nhỏ vắng vẻ, bóng đen cảnh giác quan sát xung quanh một lúc, sau đó mới cất bước, biến mất trong bóng đêm...

Lúc này, một trận gió đột nhiên thổi qua, thổi tan tầng mây thật dày kia, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống sân, xua đi bóng tối ẩn dưới mái hiên. Một người đàn ông mặc trường sam bước ra khỏi bóng tối, chiếc quạt trong tay chợt mở ra, ánh mắt rơi trên cánh cửa gỗ khép kín, sâu xa đến khôn cùng.

Gió thu thổi thật mạnh, cuốn tung bay những chiếc lá khô nằm vương vãi trên mặt đất, lại lần nữa đẩy mặt trăng vào trong lòng của những đám mây, tia sáng cuối cùng của mặt trăng cũng bị bóng tối nuốt chửng, mọi thứ lại biến thành một mảnh hỗn độn.

“Thời tiết hanh khô_____ Cẩn thận củi lửa_____”

Cùng với tiếng gõ chiêng là lời nhắc nhở được kéo ra thật dài của người điểm canh, sự tĩnh lặng của trấn Bạch Vân mang theo âm vọng của tiếng chiêng trở lại.

Bầu trời phía Đông đã bắt đầu xuất hiện những tia sáng, nhưng bóng đêm vẫn chưa chịu lui đi, Thần ngũ vẫn ở trong từng gian phòng của những người ở trấn Bạch Vân, ra sức nắm chặt thời gian còn lại.

Bất chợt, sân sau của khách sạn Vân Long lại truyền đến một hồi thanh âm mỏng manh, ngay sau đó, cánh cửa gỗ vẫn luôn khép kín hơi rung lên.

“Cách_____ Cách_____”

Âm thanh mở cửa khe khẽ vang lên, cánh cửa từ từ được mở ra, một cái đầu nho nhỏ thò vào dò xét, sau khi xác định không có ai thì một thân thể nhỏ gầy mới nhanh chóng chui qua khe cửa, vội vàng quay người đóng cửa, thành thạo khóa lại.

Tiếp đó bóng người nhỏ gầy mặc quần áo thô sơ, màu sắc tối tăm kia mới chậm rãi xoay người, cầm giỏ đi vào nhà bếp giống như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra, nàng vẫn cẩn thận như cũ, nhưng bước chân rõ ràng là chậm hơn rất nhiều, gấu quần đung đưa theo từng nhịp bước vững vàng.

Nàng xóc màn cửa lên, theo đường đi mới nảy mà bước lên lầu, cầu thang lại phát ra từng tiếng cọt kẹt theo nhịp chân.

Âm thanh kia đột nhiên ngưng lại cùng với bước chân.

“Thất Nương, đi đâu mà sớm vậy?” Sở Khanh Vũ tựa trên lan can gỗ của cầu thang, y cười cười, trong giọng nói có chút biếng nhác.

Thất Nương ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền đáp lại, “Sở đại nhân nói gì vậy? Ta chỉ thức dậy sớm đi xem xét số vò rượu ở dưới hầm thôi.” Thất Nương nói, cúi đầu muốn bỏ đi.

Sở Khanh Vũ nhanh chóng chặn lối đi hẹp kia lại, “Thất Nương thật vất vả quá, chỉ vì mấy vò rượu mà phải dậy sớm thế.”

“Đại nhân chê cười, lần trước rượu bán ra cũng được nên ta phải đi kiểm tra một chút, xem thử còn bao nhiêu hàng trữ.” Sắc mặt Thất Nương rất lạnh nhạt, giọng nói cũng lạnh lẽo vô cùng.

“Thế à?” Sở Khanh Vũ cười mà như không, khẽ lay chiếc quạt, “Tuy nói là Sở mỗ đã uống bao nhiêu rượu ngon của khách sạn như vậy, nhưng vẫn không biết thì ra hầm rượu nằm ở sân sau đó...” Ánh mắt y tựa như lộ ra ý cười, kì thực lại sắc bén như chim ưng đi săn mồi vậy.

“Đại nhân đang tra hỏi ta sao?” Thất Nương đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tươi cười của Sở Khanh Vũ, “Không biết Thất Nương đã đắc tội gì với Sở đại nhân mà ngay cả đêm rượu xong đi dạo trong sân cũng phải giải thích với đại nhân?” Nàng không nói lớn nhưng lại rất cứng rắn, mang theo ý chất vấn.

Sắc mặt Sở Khanh Vũ không hề thay đổi, phe phẩy chiếc quạt trong tay, “Thất Nương nghĩ oan cho Sở mỗ rồi, chỉ là tối qua Sở mỗ nghe thấy trong sân sau có tiếng động, sợ là chuột quậy phá hầm rượu nên có ý nhắc nhở thôi, Thất Nương cần gì tức giận chứ?”

“Đại nhân là bộ đầu nổi danh ở kinh thành, mấy con chuột nhắt đó thì có tài cán gì mà có thể lọt vào mắt thần của đại nhân thế? Kính xin đại nhân đem tâm tư để ý đến lũ trộm lũ cướp kia, lũ chuột nhắt không ra ngoài sáng được cũng sẽ tự sinh tự diệt thôi.” Thất Nương nói rồi nghiêng người vòng qua Sở Khanh Vũ, đi thẳng đến trước cửa phòng mình, nhanh nhẹn đẩy cửa phòng ra.

“Chờ đã!”

Bước chân Thất Nương dừng lại trên bậc cửa, “Đại nhân còn có chuyện gì sao?”

“Sở dĩ khuyên Thất Nương, chuột tuy nhỏ, nhưng nếu dám náo loạn thì cũng phải chịu tội...”

Thân mình Mạc Thất Nương chợt đông cứng, nhưng ngay sau đó liền cười khẩy một tiếng, “Chuột này sống trong sân đã lâu, Thất Nương cũng quen rồi, ngược lại, Thất Nương cũng có lời khuyên cho đại nhân, bỏ mặc lũ trộm cướp hoành hành mà ở trong khách sạn nhỏ bé này quản mấy con chuột, thật đúng là lãng phí nhân tài. Đừng nói đại nhân không xen vào, cho dù có muốn quản thì cũng chỉ rước lấy bản thân vào thân, cần gì phải thế?” Dứt lời, cũng không thèm quay đầu lại mà bước thẳng vào phòng.

Cánh cửa bị đóng sập lại, nụ cười trong đáy mắt Sở Khanh Vũ cũng vụt tắt, trong đôi mắt sâu thẳm kia ẩn giấu những ý nghĩ mà người ta không tài nào đoán được.

Thất Nương, rốt cục trong lòng nàng đang cất giấu điều gì vậy?

Hôm sau.

Thất Nương vẫn dựa vào bậc cửa của khách sạn Vân Long như thường lệ, cả ngày nàng cũng không thấy bóng dáng Sở Khanh Vũ đâu.

Đi rồi sao?

Thất Nương nhắm nháp một ngụm rượu, khẽ thì thầm, quả đúng là một thằng nhóc vẫn chưa trưởng thành, sớm ra đi thì mới không đi sai đường, chọn sai người... Nàng lại nhìn về phía cuối con đường.

Kỷ Hành Phong, chàng thấy không, người con gái của chàng mặc dù đã hai mươi lăm tuổi rồi nhưng vẫn rất được kẻ khác hoan nghênh đó, nếu chàng còn không chịu trở về mau đi thì có khác gì muốn bị kẻ khác đoạt mất người hả...

Cùng lúc đó, Sở Khanh Vũ đến nha môn tìm gặp Kim Mục Bắc.

“Sở đại nhân?” Trong giọng nói của Kim Mục Bắc chứa đầy sự kinh ngạc, hắn nghe nói Sở Khanh Vũ vẫn cứ ở lì trong khách sạn Vân Long, mãi không chịu đi, sao giờ lại đến nha môn rồi? Vậy không phải là muốn quay về kinh chứ?

“Kim bộ đầu.” Sở Khanh Vũ mang theo nét tươi cười thường trực, “Kim bộ đầu có thời gian rảnh không vậy?”

Kim Mục Bắc không khỏi sửng sốt, “Rảnh, đương nhiên là có thời gian rồi, không biết Sở đại nhân tìm hạ quan có chuyện gì thế?”

Sở Khanh Vũ nhìn thẳng vào mắt Kim Mục Bắc, trong đáy mắt có chút suy nghĩ sâu xa mà Kim Mục Bắc không tài nào đoán ra được, “Ta tới là vì muốn hỏi Kim bộ đầu chút chuyện...”

Chớp mắt, ánh hoàng hôn lại lần nữa nhuộm đỏ chân trời, cũng nhuộm đỏ khuôn mặt xinh đẹp của người con gái đang say rượu kia.

Thất Nương vẫn dựa vào bậc cửa của khách sạn Vân Long như trước, rượu đã uống hết, chỉ còn lại chiếc vỏ rỗng không. “Ai...” Nàng khẽ thở dài một tiếng, có trở về không? Kỷ Hành Phong, chàng thật đáng đánh! Nàng đưa mắt nhìn về phía cuối đường thêm lần cuối, trở về, hay là không...

Bỗng nhiên! Một bóng dáng thoáng nhiễm gió bụi đi tới từ phía cuối đường, tim nàng đập thật mạnh, trong đôi mắt mơ màng lóe lên tia mong chờ.

Gần hơn, gần hơn nữa...

Tại sao lại là y?

Đôi mắt Thất Nương lại lần nữa trở nên ảm đạm, thê lương, cô đơn, hòa lẫn với tuyệt vọng.

“Sao vậy? Thất Nương ở đây đợi ta về à?” Sở Khanh Vũ trêu chọc, khi y nhìn thấy sự mất mát trong mắt nàng liền vô thức cau mày.

“Thất Nương còn tưởng là đại nhân sẽ không về nữa ấy chứ!” Mạc Thất Nương đứng dậy khỏi bậc cửa, men say khiến cho cơ thể nàng có chút lảo đảo, Sở Khanh Vũ vội tiến đến đỡ nàng.

“Tránh ra!”

Mạc Thất Nương mạnh tay đẩy y sang một bên, tự mình bước đi loạng choạng mà va phải cánh cửa, cái va chạm này xua tỉnh men say của nàng, lúc này nàng mới nhận thấy có phần không ổn, cổ đeo lên nụ cười thật quyến rũ, nhẹ giọng nói:

“Xin đại nhân chớ trách, Thất Nương có chút say...”

Đôi mắt đen thẳm, sâu hun hút không thấy đáy của Sở Khanh Vũ nhìn xoáy vào nàng, không nói gì, dường như muốn nhìn rõ được lòng nàng vậy.

Một lúc lâu sau, Thất Nương cảm thấy có hơi lúng túng liền cười cười như thể đang tự giấu bản thân mình, “Một người con gái mà tối ngày say xỉn thật đúng là không giống ai!” Rồi sau đó ra dấu chào với Sở Khanh Vũ, có chút loạng choạng mà xoay người, lại lẩm bẩm nói một mình, “Xem ra ta phải lên lầu làm một giấc rồi, nếu không đợi lát nữa Xú Đậu Hũ nhìn thấy lại mắng ta cho coi...”

Ánh mắt Sở Khanh Vũ dõi theo bóng hình Thất Nương dần tan biến phía cuối cầu thang, dù chỉ là một lần cũng không hề dời mắt đi...

Lần này Sở Khanh Vũ lại thua rồi, Mạc Thất Nương vẫn không quên được Kỷ Hành Phong.

“Rốt cuộc phải làm thế nào...” Mạc Thất Nương mệt mỏi, ngồi co ro bên cánh cửa phòng vừa được đóng kín, đau đớn nhắm mắt lại, lòng bàn tay vẫn còn toát ra mồ hôi lạnh.

Kỷ Hành Phong, cho dù cả đời này chàng không về đi chăng nữa, thiếp tuyệt đối không quên chàng đâu!

Gió thu cuốn rơi chiếc lá tàn cuối cùng trên cành, hơi thở của mùa đông ẩn núp dưới sự lạnh lẽo của ngọn gió...

10. Chương 10

Song, Mạc Thất Nương đã lầm.

Sở Khanh Vũ hoàn toàn không có ý muốn ra đi, y vẫn ở đó giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, mỗi ngày vẫn có đủ loại nữ nhân đến để được thấy bóng hình của Sở đại bộ đầu. Vì thế Thất Nương bắt đầu vô ý lẫn cố ý mà tránh né y, hy vọng một ngày nào đó y có thể tìm được người mình yêu thích giữa những mỹ nữ kia rồi đem sự chú ý dời khỏi người nàng.

Sở Khanh Vũ mỗi ngày đều cùng những cô gái kia chơi đùa, khéo miệng chỉ cần cong lên thành một nụ cười nhẹ là đã có thể mê hoặc được cô nương đối diện rồi, chỉ cần vậy là đủ để họ có thể bày ra bộ dáng vì y mà sẵn sàng nhảy vào nước sôi lửa bỏng. Vậy nên càng lúc càng có thêm nhiều cô nương đặt chân đến khách sạn Vân Long, số các cô nương bước qua cửa khách sạn thậm chí còn nhiều hơn số đàn ông.

Một tháng nữa lại trôi đi, thời tiết lại lạnh hơn nhưng Sở Khanh Vũ vẫn chưa rời đi. Thất Nương cũng quen dần với sự có mặt của y, nhìn y mỗi ngày lại cười cười nói nói với một cô nương khác nhau, nàng cũng cảm thấy y đã quên mất nàng rồi, không để tâm đến nàng nữa rồi. Cho nên nàng lại bắt đầu ra ngồi ở bậc cửa mỗi ngày, mỗi ngày đều chờ đợi một người đàn ông mà chẳng biết bao giờ sẽ trở về...

Thời tiết hôm nay thật u ám, nhưng không khí trong khách sạn Vân Long vẫn chẳng thay đổi. Ngoài những người đàn ông ngày nào cũng đến để nhìn ngắm Thất Nương xinh đẹp thì còn có thật nhiều những thiếu nữ với khuôn mặt ngượng ngùng e ấp hoặc là tươi cười vui vẻ, ánh mắt của các nàng đều siết chặt trên người Sở Khanh Vũ, trong mắt ai nấy đều lộ ra si mê thật sâu nặng.

“Sở đại nhân!”

Một giọng nữ nũng nịu vang lên, mềm dịu đến mức khiến cho kẻ lão luyện tình trường như Sở Khanh Vũ cũng phải có chút sợ hãi, “Có phải là ngài ở trấn Bạch Vân để tra án tử không vậy? Nếu không thì sao chẳng bao giờ đi đâu vậy?” Giọng của cô gái kia mềm đến độ có thể vỗ nát được bao nhiêu trái tim của những người đàn ông khác, nhưng trong mắt Sở Khanh Vũ chỉ nhìn thấy một bóng dáng cô đơn ngoài bậc thềm kia. Trời lạnh như thế này, sao nàng không mặc thêm áo quần kia chứ?

Y bất đắc dĩ mà đưa mắt nhìn cô gái đang đứng phía trước, cô gái kia có một khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, cặp mắt có thể đoạt mất hồn người kia nhìn thẳng vào y, giống như muốn đem y ăn tươi nuốt sống vậy. Chẳng biết tại sao, Sở Khanh Vũ chợt nhớ tới một câu nói: “Có những cô gái nhìn qua thì có vẻ không ra gì, thật ra trái tim so với bất cứ kẻ nào cũng đều thuần khiết hơn cả, nhưng lại có những cô gái nhìn thì trong sáng, thuần khiết, nhưng trong lòng so với bất cứ ai cũng đen tối hơn, thâm độc hơn, lằng lộn hơn.” Hiển nhiên, cô ả đang đứng trước mặt y là loại thứ hai rồi. Y thầm cười giễu một tiếng, “Không, chỉ là ta thấy trấn Bạch Vân này rất xinh đẹp, muốn ở lại một thời gian thôi.”

“Thế sao?” Nụ cười của cô ả càng thêm phần quyến rũ, “Trấn Bạch Vân đẹp đến vậy sao?” Ả hỏi, trong mắt hiện lên sự kỳ vọng, dĩ nhiên là ả hi vọng có thể nghe được câu trả lời hợp với ý của ả rồi.

“Cảnh đẹp, nhưng người còn đẹp hơn...” Sở Khanh Vũ nói đầy ẩn ý, ánh mắt y lại lần nữa lưu luyến đưa đến phía cửa, thanh âm của y thật ấm áp, thật dịu dàng, thoáng chốc đã bóp nát trái tim của các cô nương. Có rất nhiều cô nương đã sớm vui mừng đến mở cửa trong bụng, “Là ai vậy? Đại nhân thấy ai đẹp thế ả?” Các nàng liền nhao nhao lên, thật giống một đám người hung ác.

Sở Khanh Vũ đành thu lại ánh nhìn dịu dàng kia, “Rất đẹp, đều rất đẹp...” Y đột nhiên nói, “Ngay cả một bà chủ khách sạn của trấn Bạch Vân còn xinh đẹp như vậy, huống chi là các cô nương đây chứ!” Y nói không lớn lắm, nhưng lại cố ý nâng cao giọng, nhanh chóng thu hút được sự chú ý Mạc Thất Nương mới rồi còn đang lơ đãng về phía y.

“Đúng vậy!” Trong giọng của cô ả mới nãy có chút ghen tức, mình cùng người đàn ông này nói nhiều như vậy, cuối cùng y lại chỉ nhắc đến một mình Mạc Thất Nương, chuyện này có thể không làm cho ả khó chịu hay sao? Thế nhưng câu sau của y quả không sai, bất cứ ai trong trấn này cũng đều xinh đẹp hơn con đàn bà điên kia.

“Xinh đẹp thì có ích gì đâu? Cứ ngu ngốc mà chờ đợi một kẻ đã chết trở về!” Ả không nói nhiều, chỉ là muốn nói cho hả nỗi giận dữ trong lòng, không ngờ sắc mặt Sở Khanh Vũ lại hóa đen.

Một loạt thanh âm vỡ vụn của đồ sứ đột nhiên vang lên, mọi người đều kinh sợ, nhao nhao ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Mạc Thất Nương lúc này còn đang tựa trên bậc cửa giờ đã đứng trước mặt cô ả nói năng lung tung kia, vỡ rượu trong tay vỡ nát trên mặt đất, rượu bắn tung tóe. “Chàng chưa chết!” Đôi mắt Thất Nương lạnh lẽo, giống như muốn dùng ánh mắt mà nghiền nát cô ả kia vậy.

“Hừ!” Cô ả kia thậm chí sợ hãi, nhưng vẫn không chịu yếu thế, “Người đừng tự lừa mình gạt người nữa, cha ta chính là Tổng tiêu đầu của Tiêu cục Thanh Phong, ông nói Kỷ Hình Phong đã chết cách đây hai năm rồi! Con mù điên nhà ngươi còn ở đây mà ngày ngày chờ đợi hắn, đêm ba mươi lại còn mặc y phục tân nương, ngươi thèm đàn ông đến phát điên luôn rồi à?”

“Bốp!”

Trên khuôn mặt của ả liền in dấu năm ngón tay đỏ ửng, Mạc Thất Nương đỏ mặt tía tai, “Chàng không có chết!” Trong giọng nói của nàng mang theo mấy phần kích động, thân thể yếu đuối khẽ run lên vì tức giận.

“Con mù chết tiết nhà ngươi dám đánh ta à!” Cô ả cất lên một tiếng hét chói tai, theo đó là một trận thanh âm vỡ vụn loảng xoảng, cô ả giống như chó điên cắn càn mà lao tới, móng tay thật dài cào xé khuôn mặt trắng nõn, mềm mại của Thất Nương, “Con mù điên nhà ngươi! Cái mồm thói tha nhà ngươi!” Tiếng chửi rủa kia câu sau lại càng khó nghe hơn câu trước, cánh tay vung lên sắp đánh xuống mặt Thất Nương.

Bỗng nhiên, cánh tay đang vung lên kia bị bóp chặt, rồi thanh âm lạnh lẽo đến mức khiến người ta cũng muốn đóng băng của Sở Khanh Vũ vang lên, “Đủ chưa vậy? Ta ghét nhất là loại đàn bà thích chửi mắng người khác, giống y như chó điên vậy!” Ánh mắt của y giống như lưỡi dao sắc nhọn, đâm cho cô ả kia một trận run rẩy.

“Người, người...” Một giây sau đó, đôi mắt to tròn, xinh đẹp của cô ả kia thoáng chốc đỏ lên, những giọt nước mắt thật lớn thì nhau tràn ra như nước triều dâng, “Ô ô ô... Ô ô ô...” Cánh tay mới rồi còn muốn đánh người của ả giờ đây đang bưng lấy khuôn mặt kiều diễm, nghiêm nhiên đã khóc không ra tiếng.

“Cút!” Sở Khanh Vũ lạnh lùng phun ra một chữ, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng Thất Nương nhưng không thấy Thất Nương đâu!

Cô gái phải nhận nỗi sỉ nhục to lớn vội vã chạy ra khỏi cửa, Sở Khanh Vũ tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Thất Nương đâu. Nàng đã đi đâu? Nỗi hoảng sợ cùng bất an chất đầy trong lòng y, y sợ cô gái ngốc kia sẽ làm ra chuyện gì đó không thể cứu chữa được, sớm biết vậy y sẽ không ở đó mà dung túng tưng ẩy cô ả kia! Bỗng nhiên, y nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Xú Đậu Hũ đang nhìn chăm chăm vào tấm màn cửa treo ở góc đại sảnh, trong lòng y liền tìm được manh mối.

Mạc Thất Nương đứng ngây ra bên giếng nước ở sân sau, dường như tim của nàng đã bị người ta khoét mất, giống như một cái xác không hồn, chỉ có đôi môi vẫn đang lẩm bẩm, “Chàng không có chết, không có chết, không có...” Một đôi tay mạnh mẽ mà có lực đột nhiên bao lấy bờ vai nàng, phiến môi ẩm ướt kia áp vào vành tai nàng, cổ sức hít thật sâu, tựa như muốn cướp lấy tất cả mùi vị trên cơ thể nàng.

“Nha đầu, muốn khóc thì cứ khóc đi...”

Lưng Mạc Thất Nương thoáng chốc run rẩy, đôi mắt nàng mở ra thật to, trong mắt hiện lên một trận hoang mang cùng với sợ hãi, rồi nước mắt rơi xuống trong lặng yên. “Nha đầu” là tiếng gọi quen thuộc đến nhường nào? Nàng còn nhớ rõ người đàn ông kia rất thích gọi nàng như vậy, là mỗi lúc họ cười với nhau, là mỗi lúc ôm lấy nhau, là mỗi lúc vui vẻ, là mỗi lúc...

Sở Khanh Vũ đem cô gái trong lồng ngực quay mặt về phía mình, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng hôn sự yếu đuối mà nàng chưa từng để lộ ra trước mắt người ngoài. Rất đáng, thật sự rất đáng... Môi y chạm lên đôi môi tái nhợt, khô khốc của nàng, bờ môi mà y đã khao khát bấy lâu, nhưng sao khi hôn lên lại chỉ thấy nỗi đau xót trào ra từ trong tim thể này?

Nha đầu, tại sao nàng cứ phải tự lừa dối bản thân mình như vậy? Tại sao?

Khi y lần đầu tiên nhìn thấy bức thư tự tay Kỷ Hành Phong viết cho Thất Nương thì từ tận đáy lòng y đã bắt đầu gọi nàng là “Nha đầu”, y chưa từng quên cái tên gọi ấy, dù chỉ là một lần. Tối đó, y cũng gọi nàng như thế, chỉ là nàng đã thiếp đi, nói mớ mà đáp lại y một tiếng, khoe miệng chứa đựng nụ cười hạnh phúc.

“A!”

Mạc Thất Nương giật mình tỉnh giấc giữa lòng hồi ức, nàng lập tức đẩy kẻ đang ôm siết lấy cơ thể nàng ra. Lần đầu tiên nàng còn có thể tha thứ mình, nhưng nàng lại để cho y hôn lần nữa! Chuyện này tuyệt đối không thể!

“Nha đầu!” Bị đẩy ra khiến cho tim Sở Khanh Vũ nhói lên một tia mất mát, lồng ngực trống rỗng, trong lòng đột nhiên cũng trở nên trống rỗng, “Đừng tự gạt mình nữa, được không? Nha đầu...”

“Không được! Không được gọi ta là nha đầu! Ta không phải là nha đầu của người!”

Mạc Thất Nương gào thét, chạy đến đánh vào lồng ngực y, khuôn mặt bị nước mắt che phủ, như trái tim nàng, sớm đã nứt ra thành trăm mảnh, “Rốt cục người là ai? Rốt cục người là ai hả? Sao người lại gọi ta như thế? Ta không phải là nha đầu của người! Không phải! Có phải vì Kỷ Hành Phong chưa trở về nên các người mới hùa nhau bắt nạt ta hay không? Các người chỉ muốn hành hạ ta mà thôi! Các người là đồ khốn kiếp! Khốn kiếp...”

Giọng nàng khàn hẳn đi, cả cõi lòng đều tan nát.

“Nha đầu...” Y nhẹ giọng gọi.

“Cút! Người cút ngay cho ta!”

Mạc Thất Nương giống như phát điên mà ra sức đẩy người đàn ông kia, là y chỉ ra vết thương của nàng, là y rắc muối lên miệng vết thương của nàng, là y cứ từng chút, từng chút một dùng hai chữ kia xé rách lòng nàng, để cho lòng nàng rỉ máu, từng giọt không ngừng trào ra.

Sở Khanh Vũ ngậy ra mà nhìn cô gái đang phát điên trước mắt, tóc nàng rối bù, son phấn trên mặt cũng nhoe nhét, không còn là Thất Nương xinh đẹp như hoa như ngọc trong suy nghĩ của những người đàn ông nữa. Nhưng cho dù nàng có như vậy đi chăng nữa thì y cũng không cách nào dời mắt khỏi nàng được.

Mới hay tim y từ khi nhìn thấy cô gái này đã từng chút, từng chút bị nắm giữ, vì vẻ ngoài kiên cường bao bọc lấy sự yếu đuối của nàng, vì nàng khi thì mỉm cười, hồn dỗi như trẻ con, đôi lúc lại buồn bã đưa mắt quẩn luyến nhìn về phía cuối đường, vì chỉ cần nhắc đến Kỷ Hành Phong là hạnh phúc liền dâng đầy trong mắt nàng, vì ánh mắt cô đơn của nàng, vì nàng đợi không được...

Từng chút, từng chút ấy, y nhìn trong mắt nhưng lại tích lũy trong lòng.

Mãi cho đến khi cô ả điên kia cầu xé khuôn mặt nàng, tình cảm tích lũy trong lòng y mới mãnh liệt trào dâng, y nhận ra, y đã không cách nào rời bỏ nàng được nữa rồi.

Nhưng mới rồi, y lại vì sự giận dỗi nhất thời của mình mà tổn thương nàng...

Sở Khanh Vũ ngậy ngốc lùi lại một bước, chỉ là một bước thật nhỏ thôi nhưng lại tựa như gần nhau trong gang tấc mà phân cách giữa biển trời, cô gái này khiến cho y đau lòng, để cho y không muốn thấy nàng đau lòng, không muốn thấy nàng khóc. Chợt, y xoay người rời đi, nỗi đau trong lòng y đâu phải nhìn thấy nước mắt của nàng là có thể giảm bớt được, làm nàng đau, y còn đau hơn gấp vạn lần.

Nha đầu, nói cho ta biết, ta phải làm thế nào với nàng mới đúng đây?

Bầu trời u ám, những đám mây đen dày đặc kia đem tất cả buồn đau giấu vào trong. Một tia chớp đột nhiên rạch ngang qua bầu trời, một lúc sau, từng trận sấm vang rền truyền đến. Tiếng sấm trầm thấp, vang vọng thật lâu, thật lâu, một giọt mưa cứ như vậy mà rơi xuống khuôn mặt vương đầy nước mắt của Thất Nương.

Lại một giọt...

Hai giọt

Ba giọt

...

Mưa hòa lẫn nước mắt lăn dài trên mặt nàng, thấm vào nỗi đắng cay trong lòng nàng.

Kỷ Hành Phong, chàng trở về đi mà, được không vậy? Chàng không chết, không có, thật sự không có, không có...

11. Chương 11

Ngày hôm sau, Mạc Thất Nương không bước ra khỏi phòng.

Ngày thứ ba, Mạc Thất Nương vẫn không bước ra khỏi phòng.

Ngày thứ tư. Cửa phòng nàng vẫn đóng chặt như cũ...

Sở Khanh Vũ luôn ngồi ở nơi đó, không hề rời mắt khỏi cầu thang, không thấy cô gái ngồi đợi trên bậc cửa đâu, bản thân y lại biến thành một kẻ si tình, si ngốc nhìn cầu thang.

Sáu ngày

Bảy ngày

...

Mười ngày sau, Sở Khanh Vũ rốt cục cũng nhìn thấy bóng hình y mong ngóng bấy lâu, nàng gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt mà tiêu tụy, nàng mặc một bộ trường sam màu vàng nhạt, từng bước, từng bước chậm rãi đi xuống, giống như tiên nữ hạ phàm vậy. Sở Khanh Vũ đứng bật dậy khỏi chỗ, trong phút chốc ấy, ánh mắt bọn họ giao nhau, bất ngờ, Thất Nương mỉm cười với y.

“Sớm a!”

“Sớm...” Sở Khanh Vũ ngơ ngác nhìn Thất Nương, nàng làm sao vậy? Sao y lại cảm thấy có cái gì đó không đúng?

“Xú Đậu Hũ, xuống hầm rượu lấy cho ta một vò rượu ngon lên đây.” Giọng nói của Mạc Thất Nương vang lên trong khách sạn, ngữ điệu cũng giống như thường ngày, chỉ là nhẹ hơn một chút.

“Bà chủ...” Xú Đậu Hũ chần chừ nhìn Mạc Thất Nương, “Tỷ... Tỷ...”

“Cái gì mà tỷ tỷ miết vậy? Muốn bị trừ tiền công phải không? Còn không mau đi lấy giúp ta một vò rượu ngon!” Mạc Thất Nương cười cười, tròng mắt liếc Xú Đậu Hũ, “Ồ đó làm cái gì nữa? Còn không mau đi đi?”

“Vâng, vâng...” Xú Đậu Hũ vội vã chạy về phía hầm rượu, vừa chạy vừa lo lắng quay đầu lại nhìn Mạc Thất Nương, không cẩn thận va phải tường. Mạc Thất Nương nhìn thấy liền bật cười khúc khích, khiến cho Xú Đậu Hũ một phen đỏ mặt. Sở Khanh Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào Mạc Thất Nương, nụ cười kia thật đẹp, đẹp đến mức làm cho tim y đập thật mạnh.

Không lâu sau rượu đã được đưa lên, Mạc Thất Nương đưa tay đón lấy vò rượu, ngón tay thon dài nắm lấy mảnh khăn voan đỏ bịt trên vò rượu, nhẹ nhàng rút ra, mùi rượu kia liền tản ra xung quanh.

“Rượu ngon!”

Mạc Thất Nương đưa vò rượu đến dưới mũi, hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn giống như trẻ con vậy, tiện đà nàng chậm rãi xoay người, đi đến bên cửa.

Nàng lại lần nữa ngồi xuống bậc cửa mà nàng đã tựa vào đó hơn hai năm lẻ hai tháng, nâng vò rượu lên nhấp một ngụm, rồi đưa mắt nhìn về phía cuối đường, tựa như đang chờ đợi ai đó...

Xú Đậu Hũ ngơ ngác nhìn Mạc Thất Nương, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, “Bà chủ, người...”

“Sao thế? Sao hôm nay mới sáng ra mà đã không cho ta ngồi ở đây rồi vậy hả?” Mạc Thất Nương quay đầu lại, cười với nó, nụ cười còn mang theo chút nũng nịu, “Đậu Hũ ngoan, cho ta ngồi ở đây đi, nói không chừng lát nữa thôi, Hình Phong sẽ trở về đó!”

Trong đầu Sở Khanh Vũ giống như bị sét đánh trúng, đáy mắt tỏa ra sự kinh ngạc xen lẫn sợ hãi.

Nàng, nàng sao vậy...

“Xú Đậu Hũ, mau vào phòng ta bày chén đĩa ra đi, nhớ đừng quên bày cả phần chén đĩa của Hình Phong nữa nhé! Sắp đến Tết rồi, nếu Hình Phong trở về đột ngột mà không có cơm ăn, chàng sẽ tức giận a!” Nụ cười của nàng mang theo niềm hạnh phúc của một cô gái nhỏ, một loại hạnh phúc của người vợ chờ chồng trở về.

Bỗng dưng, nàng tựa hồ phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng, liền hỏi, “Xú Đậu Hũ, sao hôm nay khách sạn lại không có người khách nào hết vậy? Mọi người đi đâu cả rồi? Không phải mấy hôm trước buôn bán vẫn còn tốt lắm sao?”

Xú Đậu Hũ ngẩn người, nó không biết phải nói làm sao với Thất Nương, từ sau ngày hôm ấy, cô ả bị Thất Nương tát ột cái liên tung tin đồn khắp trấn Bạch Vân. Dần dần, mọi người trong trấn Bạch Vân đều biết Thất Nương đang chờ đợi một kẻ đã chết, vậy nên bọn họ nghĩ nàng đã điên mất rồi, ai lại dám đến khách sạn do một người điên mở kia chứ?

“Thật là kỳ quái...” Mạc Thất Nương thấy Xú Đậu Hũ không trả lời, cũng không hỏi thêm gì nữa, chống cằm cố gắng suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra nên thôi. Nàng tiếp tục đưa mắt nhìn về phía cuối con đường, tiếp tục nhắm nhấp vò rượu trong tay nàng.

“Bà chủ...” Nước mắt Xú Đậu Hũ tràn ra, bà chủ lại quên rồi, cũng giống như hai năm trước đây, nàng quên mất Kỷ Hình Phong đã chết.

Tất cả những chuyện xảy ra, Sở Khanh Vũ đều nhìn thấy hết, y không tài nào tin được, những gì Kim Mục Bắc nói với y vào cái ngày mà y đi tìm hán đều là sự thật.

Kim Mục Bắc nói: “Kỳ thực hai năm trước, Thất Nương đã biết chuyện Hình Phong chết đi, muội ấy ở một mình trong phòng ngây ngốc hơn mười ngày, lúc muội ấy bước ra thì đã quên hết mọi chuyện rồi, mỗi ngày đều ngồi ở cửa khách sạn mà chờ đợi, muội ấy vẫn tin rằng, một ngày nào đó Kỷ Hình Phong sẽ quay về...”

Ra là thế, thì ra nàng thực đã quên mất rồi, đã quên hết mọi chuyện rồi...

Mạc Thất Nương, nàng cứ như vậy mà quên hết tất cả những chuyện xảy ra ngày đó, rốt cục là đã quên rồi, hay là không muốn nhớ nữa, ai mà biết được?

Từ đó về sau, Mạc Thất Nương lại trở thành Mạc Thất Nương của khách sạn Vân Long, ngày nào nàng cũng tựa vào bậc cửa của khách sạn, cầm một vò rượu ngon, ánh mắt dừng lại thật lâu ở phía cuối đường. Mọi người đều biết rõ, nàng đang đợi một người đàn ông, một người đàn ông gọi Kỷ Hình Phong, nghe nói người đàn ông sẽ trở về để cưới nàng, sau đó sẽ cùng nàng chung sống đến lúc đầu bạc răng long...

Ngày lại qua ngày, Mạc Thất Nương cứ si ngốc mà ngồi đợi ở đó, mà trong một góc của đại sảnh lại có một người đàn ông khác, y cũng si ngốc mà ngồi như thế, si ngốc mà trông nom người con gái đang ngồi ngoài kia.

Từ lúc xảy ra chuyện, người dân trong trấn Bạch Vân bắt đầu truyền tai nhau rằng, bà chủ của khách sạn Vân Long chính là một kẻ điên. Vì vậy những người đàn ông vốn ham muốn sắc đẹp của nàng đều không dám đặt chân đến khách sạn lần nữa, mà những cô gái để ý Sở Khanh Vũ cũng bị chuyện ngày đó y ra tay ngăn cản làm cho hoảng sợ không ít, thế nên khách sạn Vân Long vốn đông như trẩy hội thoáng chốc trở nên vắng lặng.

Chẳng mấy chốc hai tháng nữa lại trôi đi, trước đó không lâu, trấn Bạch Vân đón đợt tuyết rơi đầu tiên. Tuyết rơi rất nhiều, tuyết không ngừng tích tụ lại trên đường phố, tạo thành một lớp đệm màu trắng thật dày.

Hôm nay đã là 30 Tết, Sở Khanh Vũ như thường lệ mà ngồi ở chỗ đó, Mạc Thất Nương xuống trễ hơn thường ngày, Sở Khanh Vũ tự rót ỉnh một chén rượu. Kể từ khi Mạc Thất Nương giống như phát điên mà giam mình lại trong phòng rồi sau đó đột nhiên quên hết tất cả chuyện, Sở Khanh Vũ chưa lần nào nhắc lại chuyện Kỷ Hình Phong với nàng. Y không muốn làm tổn thương nha đầu kia thêm nữa, y thà cứ như vậy mà trông chừng nàng, biết đâu đến một ngày nào đó, khi nàng lại lần nữa đi từ trên lầu xuống, không chừng nàng đã quên mất người đàn ông tên Kỷ Hình Phong kia rồi cũng nên.

“Sở đại ca.” Thanh âm của Xú Đậu Hũ truyền đến bên tai, dường như sự tồn tại của Sở Khanh Vũ đã trở thành một thói quen của nó, thái độ của nó đối với y cũng từ chỗ chán ghét lúc đầu chuyển thành yêu mến, ngay cả cách xưng hô cũng bất giác đổi khác. Sở Khanh Vũ quay lại, sắc mặt của Xú Đậu Hũ hôm nay không được tốt lắm, giống như là có tâm sự gì đó, “Có chuyện gì không?”

“Dạ, à...” Xú Đậu Hũ muốn nói rồi lại thôi, hai tay mân mê miếng giẻ lau, “Hôm nay là 30 Tết rồi...”

“Ta hiểu rồi!” Sở Khanh Vũ cười khẽ, “Em muốn nghỉ làm hôm nay đúng không? Đây không phải là chuyện ta có thể quyết định được, em phải đi hỏi Thất Nương mới đúng.”

“Không phải chuyện đó...” Sắc mặt Xú Đậu Hũ càng lúc càng khó coi, “Hôm nay là 30 Tết rồi, em sợ, em sợ bà chủ tỷ ấy... Tỷ ấy...”

“Nàng làm sao?” Sở Khanh Vũ đột nhiên cảm thấy bất an, y vội vàng hỏi han, trong mắt chứa đựng sự lo lắng.

Sở Khanh Vũ hỏi như vậy khiến cho Xú Đậu Hũ rốt cục nhận không được, “Sở đại ca, hôm nay ca nhất định phải giữ bà chủ lại nha! Ngày này năm ngoái, tỷ ấy nghĩ là người kia, người kia sẽ trở về, cho nên tỷ ấy, tỷ ấy...” Xú Đậu Hũ nói, hai hốc mắt đỏ lên, nước mắt nam nhi cứ thế mà rơi.

Sở Khanh Vũ thầm kêu không tốt, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một thân ảnh đỏ rực đang bước xuống cầu thang. Mạc Thất Nương nhẹ nhàng cất bước, nàng đã trang điểm, đôi môi đỏ mọng nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn, nụ cười trên khuôn mặt chứa đầy hạnh phúc, y phục tân nương kia bao lấy cơ thể nàng, vẻ nên

những đường cong lả lướt trên thân hình nàng, một cái chau mày, một nụ cười thôi đã khiến cho Sở Khanh Vũ thấy say.

“Toi rồi, toi rồi!” Xú Đậu Hũ đứng bên thềm kêu hai tiếng, vội xông lên, “Bà chủ, kia, cái kia... Ông chủ Trần Nhị của tiệm đậu phụ mời người qua đó một chuyến, nói là hôm nay mới cho ra một vài loại đậu phụ mới, muốn người qua đó xem sao...”

“Xú Đậu Hũ, em đang đùa ta đúng không?” Mạc Thất Nương bước xuống khỏi cầu thang, đưa tay cốc một cái vào sau ót Xú Đậu Hũ, “Em nghĩ ta ngu chắc? Hôm nay đã là đêm 30 Tết rồi, có mỗi em đi bán đậu phụ thôi ấy!” Nói xong nàng lại cười ha hả, “Ta biết rồi, nhất định là em biết hôm nay ta phải gả đi, không nỡ để ta đi đúng không? Tiểu tử thối, đâu phải Kỷ đại ca không thích em, em sợ cái gì? Chẳng lẽ sợ khi chàng quân khách sạn này sẽ không cần em nữa sao?”

Xú Đậu Hũ đưa mắt cầu cứu Sở Khanh Vũ, nước mắt lại muốn rơi xuống.

“Sở đại nhân, hôm nay Thất Nương muốn đến đầu trấn để chờ phu quân trở về, không chiếu cố cho ngài được, ngài cần gì thì cứ nói với Xú Đậu Hũ, nếu nó có sai sót gì, chờ ta trở lại ngài cứ nói với ta một tiếng, ta sẽ giúp ngài dạy dỗ nó!” Nói xong nàng mỉm cười, định bụng đi ra cửa.

“Đừng mà!” Xú Đậu Hũ đột nhiên xông đến, ôm chặt lấy Thất Nương, “Bà chủ, tỷ đừng đi, đừng đi mà! Hắn, hắn sẽ không về nữa đâu...”

“Bậy bạ! Con quạ đen nhà em, nói cái gì vậy hả?” Mạc Thất Nương đưa tay đẩy tay Xú Đậu Hũ ra, “Hình Phong nói hôm nay sẽ quay về để cưới ta, sao chàng có thể... Tên tiểu tử thối nhà em, đợi đấy, ta về sẽ trừ tiền công của em à xem!” Trong mắt nàng có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh, lại bị che phủ bởi ý cười, đẩy Xú Đậu Hũ ra, nàng lại lần nữa chậm rãi đi ra cửa.

“Sở đại ca, em cầu xin ngài!” Xú Đậu Hũ thấy không giữ được Mạc Thất Nương liền quay lại tìm kiếm sự giúp đỡ của Sở Khanh Vũ, “Trời lạnh thế này, không khéo tỷ ấy chết rét mất thôi! Năm ngoái em không chú ý... Lỡ để cho tỷ ấy đi mất... Phải tìm thật lâu mới tìm thấy bà chủ té xỉu trên một con đường nhỏ trong trấn... Ô ô ô...” Xú Đậu Hũ khóc không thành tiếng, mỗi một câu nói tựa như một nhát dao đâm vào lòng Sở Khanh Vũ.

Y vội vã đuổi theo ra ngoài, Mạc Thất Nương đã đi được một đoạn, đường phố ngày 30 Tết không có lấy một bóng người, thân ảnh đỏ thắm của nàng sáng rực lên giữa những trời tuyết, tựa như một đóa hoa đang vươn mình nở rộ trong tuyết, một đóa tường vi đỏ sẫm màu máu.

12. Chương 12

“Thất Nương!” Y lớn tiếng gọi rồi vội vã chạy đến bên cạnh Thất Nương.

“Sao vậy?” Thất Nương quay lại, mỉm cười nhìn Sở Khanh Vũ, hạnh phúc không ngừng tuôn trào từ đáy mắt, nhưng trong mắt Sở Khanh Vũ lại có cảm nhận khác.

“Ta...” Y vốn định mở lời ngăn nàng lại, nhưng lại nghĩ tới thái độ của nàng với Xú Đậu Hũ mới nãy, nghĩ tới vẻ mặt bị tổn thương của nàng hai tháng trước, tim của y cứ thế mà mềm đi, “Ta đi cùng nàng!”

“Vậy sao được?” Mạc Thất Nương kêu lên, “Người nhìn tuần tú như vậy, nếu lỡ để cho Hình Phong thấy được, không khéo chàng ấy lại cho là ta lén lút câu dẫn nam nhân khác cũng nên!” Nàng lại cười.

“Ai nói thế!” Sở Khanh Vũ quỳnh lên, vội vàng tìm cớ, “Tân nương sao có thể một mình đi đón phu quân cho được? Nàng cứ coi như ta là người phía nhà gái đi đưa dâu, không được sao?” Nói xong y liền nắm lấy tay Mạc Thất Nương, kéo về phía trước.

“Được rồi được rồi, rõ là trẻ con mà!” Mạc Thất Nương gỡ tay y ra, “Xú Đậu Hũ cũng không được như người dâu đó!” Nói xong nàng liền cười ha hả, “Nhưng mà phải nói trước, người không được gây phiền phức cho ta! Lỡ như Hình Phong không thích người thì người phải mau đi đi, nếu người hại ta không lấy được chồng, ta sẽ không để yên cho người đâu!”

“Được!” Sở Khanh Vũ gật đầu, nàng nói sao cũng được, miễn sao chịu để cho y đi theo là được rồi. Thấy Sở Khanh Vũ một lời đáp ứng, Mạc Thất Nương cười vui giống như hoa xuân nở vậy, “Thế thì đi thôi! Chúng ta đi ra đầu trấn, ta muốn để cho Hình Phong trở lại sẽ thấy hình ảnh xinh đẹp của ta đang đứng chờ chàng ấy, để cho chàng ấy cả đời này cũng không thể quên được!” Dứt lời nàng liền cất bước, dường như mỗi bước đi là một bước tiến gần hơn về phía hạnh phúc.

Sở Khanh Vũ theo sát phía sau Mạc Thất Nương, bọn họ dừng lại ở đầu trấn, Mạc Thất Nương tìm một phiến đá sạch sẽ mà ngồi xuống, vậy vậy Sở Khanh Vũ, “Qua đây, qua đây ngồi một lúc đã, có thể phải đợi đến khuya luôn đó! Đến lúc đó mà mệt thì cũng đừng oán ta nha!” Nói rồi nàng đưa mắt nhìn thẳng về con đường lớn trước trấn, không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm về phía cuối đường.

Sở Khanh Vũ giật giật khoe môi, chậm rãi đi đến bên cạnh nàng rồi ngồi xuống. Dù không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng Sở Khanh Vũ vẫn cảm nhận được rõ ràng sự căng thẳng của cô gái đang ngồi bên mình, thỉnh thoảng nàng lại rướn cổ lên nhìn về phía cuối đường, thỉnh thoảng lại xoa xoa hai tay, trong miệng lẩm bẩm điều gì đó không rõ, dường như nàng đã quay trở lại năm mười tám tuổi, cái tuổi ngây thơ đầy hoa mộng, khoác trên mình y phục tân nương đỏ rực, nôn nóng chờ đợi người đàn ông kia đến rước nàng về, sự vui mừng hòa cùng hạnh phúc hiện lên đầy chân thực trong đáy mắt, rồi lại như thế mà khiến cho người ta đau lòng.

Sở Khanh Vũ yên lặng ở bên Mạc Thất Nương, gió Bắc nổi lên, thổi tung những sợi tóc trên trán nàng, ống tay áo đỏ một màu máu phấp phới bay theo gió, khuôn mặt nàng tái đi vì lạnh, nhưng sự hạnh phúc bao bọc quanh thân khiến cho cô gái này giống như một viên đá quý sáng lấp lánh, khiến kẻ khác không cách nào dời mắt được. Chợt, một trận gió mạnh hơn nữa lại thổi đến, cơ thể nàng run lên trong gió, tim Sở Khanh Vũ cũng run theo. Y cởi áo khoác xuống, đem chiếc áo vẫn còn vương hơi ấm của mình phủ lên lưng Thất Nương.

“Cảm tạ!” Thất Nương cảm kích cười cười với y, “Đều do ta nóng vội quá, ngay cả áo khoác cũng không mang theo, người có lạnh không? Nếu lạnh thì người cứ đi về trước đi.” Sở Khanh Vũ lặng lẽ lắc đầu, rồi khẽ gượng cười, “Chút lạnh này không làm khó ta được đâu.” Y nói thế, ừ, chỉ có tim y mới thực sự là lạnh thôi.

Thất Nương kéo kéo chiếc áo khoác trên người, bỗng nhiên lại nhú mày, “Trời lạnh như thế này, không biết Hình Phong có mặc thêm y phục hay không đây? Nếu chàng cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ...” Khuôn mặt kia tràn đầy vẻ lo lắng, dường như nàng có thể nhìn thấy hình ảnh người đàn ông của nàng với áo quần đơn bạc, đang bước đi trên con đường dài đằng đẵng phía trước.

Một canh giờ, lại thêm một canh giờ nữa.

Trên con đường kia mãi vẫn không có ai xuất hiện. Thất Nương xoa xoa hai bàn tay đông cứng vì lạnh, nhưng ánh mắt dù chỉ là một giây cũng không chịu rời đi, nàng sợ bỏ lỡ mất, đến cả chớp mắt cũng không dám. Sở Khanh Vũ cứ ngồi bên cạnh mà quan sát từng hành động của cô gái kia, y thực muốn cứ thế mà xông đến ôm chặt lấy nàng, đem tất cả nhiệt độ còn sót lại trên cơ thể mình truyền cho nàng, thế nhưng trong mắt nàng lại chẳng có y. Trong phút chốc, lửa giận bùng lên trong lòng y, y tức giận sự nhu nhược của bản thân mình, y giận sự si tình của nàng, thậm chí y còn giận cả người đàn ông đã chết kia... Y vươn tay, muốn nắm lấy cô gái ấy, nhưng cánh tay đưa ra lại ngừng trong không trung.

Mạc Thất Nương đột nhiên quay sang, “Sở Khanh Vũ, người có đói không?” Nàng khẽ chớp mắt, để lộ vẻ tiêu tụy cùng yếu ớt. Sở Khanh Vũ chợt buông tay, y nhìn thật lâu vào mắt nàng, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, “Không đói.”

“Nếu như người đói thì phải nói nha, có gì thì cứ quay về trước đi, có thể Hình Phong còn phải dừng chân nghỉ ngơi nữa.” Nàng dùng nụ cười để che đi vẻ tiêu tụy của mình, nhưng nụ cười kia chỉ làm cho nàng nhìn càng thêm phần tiêu tụy, Sở Khanh Vũ cảm thấy khí nóng lan toàn thân, liền đưa tay hung hăng ôm chặt nàng vào lòng!

Nàng thật gầy, thật nhỏ, giống như một con thỏ vậy. Sở Khanh Vũ chợt nhớ đến bức thư của Kỷ Hình Phong, hẳn viết: “Nha đầu, nàng phải ăn nhiều vào một chút, đừng để khi ta trở về nàng lại nhẹ như một con thỏ.”

“Người đang làm gì vậy?” Mạc Thất Nương sợ hãi kêu lên, nàng muốn đẩy Sở Khanh Vũ ra nhưng làm sao còn sức lực? “Mau buông ra, nếu Hình Phong nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ... Hình Phong chàng...”

“Kỷ Hình Phong sẽ không về nữa đâu!” Sở Khanh Vũ khê găm lên bên tai nàng, đôi mắt giống như chim ưng nhìn xoáy vào nàng.

“Người nói nhăng nói cuội gì thế hả! Hình Phong chàng sẽ trở về, chàng đã nói 30 Tết sẽ trở về cùng ta đón năm mới! Chàng nói chúng ta sẽ thành hôn...”

“Nha đầu!” Sở Khanh Vũ nắm lấy bờ vai run rẩy của nàng, buộc nàng phải tiếp tục nghe, “Nàng đừng bướng bỉnh nữa, đó là nàng đang tự lừa gạt bản thân mà thôi! Kỷ Hình Phong hẳn sẽ không trở về, không về nữa!”

“Không đúng!” Đôi mắt Thất Nương đỏ lên: “Người lừa ta! Người lừa ta...”

Y hôn nàng, không nỡ để nàng tiếp tục lừa mình dối người như thế, không đành lòng để nàng tiếp tục chờ đợi một kẻ mãi mãi không quay trở về. Nụ hôn này thật bá đạo mà cũng đầy cay đắng, bọn họ không có chút gì là vui vẻ, càng hôn lại càng thấy nụ hôn này cay đắng quá, tựa như thuốc độc cướp đi sinh mạng con người ta vậy.

“Sở Khanh Vũ! Người là tên khốn kiếp! Buông ta ra!” Thất Nương vùng vẫy trốn ra khỏi nụ hôn của y, đây là lần thứ hai y dám can rõ nàng như thế, y nghĩ nàng là ai kia chứ? Tại sao lại muốn sỉ nhục nàng? “Sở Khanh Vũ, người là đồ chết bầm chết đập! Người, người, người...” Nàng không nói tiếp được nữa, nước mắt trào lên, y phục tân nương kia không còn đẹp đẽ nữa, nó giống như một bông hồng không thể nở được, nhuộm đầy chất lỏng màu đỏ sẫm.

“Thất Nương, vì sao nàng muốn lừa dối bản thân mình?” Sở Khanh Vũ thấy Thất Nương yếu đuối như vậy mà đau lòng, muốn vươn tay ôm lấy nàng, lại bị nàng giận dữ đẩy ra, “Cút!”

“Ta không đi! Trừ phi nàng đi cùng ta!” Lần này Sở Khanh Vũ không muốn lui bước nữa, cho dù phải làm nàng bị thương thì thà để y hung hăng tổn thương nàng một lần, còn hơn là để nàng cả đời ngốc nghếch, tự tổn thương bản thân.

“Ta sẽ không đi với người, ta phải chờ Hình Phong trở về, chàng đã nói chàng sẽ trở về cưới ta...” Thất Nương sớm đã không còn sức lực, nàng cố gắng ôm lấy chính mình, thân thể cứ thế mà run rẩy. Nàng như vậy cũng không thể khiến cho quyết tâm mới rồi của y bị lung lay.

“Được! Nàng phải chờ hẳn đúng không?”

“Đúng...”

Sở Khanh Vũ bình tĩnh mở miệng, chuyện đã đến nước này y cần phải làm, phải làm cho nàng hiểu được sự chờ đợi của nàng cũng chỉ uống phí mà thôi: “Nàng đi với ta, ta biết hẳn đang ở đâu!”

“Không! Ta không muốn, ta phải ở đây chờ Hình Phong.” Mạc Thất Nương đột nhiên hét lên, nàng hoảng sợ lui về phía sau, cố gắng thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của Sở Khanh Vũ, nhưng tay càng giãy lại càng bị siết chặt hơn, Sở Khanh Vũ kéo nàng chạy đi giữa trời tuyết trắng phau, gió thổi tung lên làn váy tân nương đỏ thắm của nàng, nàng tựa như một đóa hoa tàn rơi xuống trong mưa gió.

Nha đầu, thật xin lỗi...

Đó là một nắm mô lẻ loi, đơn độc.

Lớp tuyết phủ trên mộ không dày lắm, có thể thấy được là có người thường xuyên đến đây quét dọn.

Trước mộ đặt một bó cỏ xanh giờ đã héo khô cùng một vò rượu rỗng, dưới lớp tuyết mỏng dường như còn nhìn thấy tro giấy tiền, đó là một nắm mô như bao nắm mô bình thường khác.

“Người đưa ta đến đây làm gì?”

Thất Nương hất tay Sở Khanh Vũ ra, bước chân nàng có phần chênh vênh, khuôn mặt trắng bệnh, đôi môi đỏ mọng không còn chút huyết sắc, khô nứt tựa như cánh hoa héo úa, chiếc áo tân nương đỏ sẫm càng làm nổi bật thân thể mỏng manh, yếu đuối của nàng, nàng hơi run lên.

“Ta đưa nàng đến gặp Kỷ Hành Phong!” Sở Khanh Vũ lạnh lùng nói.

“Người đừng hòng lừa ta! Sao Hành Phong lại ở chỗ này cho được?” Về mặt của Mạc Thất Nương có chút kì quái, mơ hồ thấy được hai tay nàng đã siết chặt thành nắm dưới lớp y phục đỏ thắm.

Nàng đang căng thẳng!

“Ta không hề lừa nàng!” Bỗng nhiên, Sở Khanh Vũ đưa tay lên, ngón tay gầy gầy chỉ thẳng vào tấm bia mộ đang đứng lặng bên cạnh, “Là nàng đang tự lừa mình mà thôi.”

Cơ thể gầy yếu của Thất Nương tức khắc đông cứng lại trong đôi mắt sáng rực của y, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, một lúc sau nàng đột nhiên bỏ chạy, nhưng lại bị cánh tay Sở Khanh Vũ mạnh mẽ kéo trở lại, y kéo nàng đi thẳng đến trước tấm bia mộ kia.

“Buông ta ra, buông ta ra... Ta không muốn nhìn, ta không muốn nhìn...” Mạc Thất Nương tuyệt vọng gào đến khản cả giọng, nàng không muốn nhìn những chữ trên kia, nàng không muốn nhớ lại đoạn đau đớn kia, nàng thà rằng chờ đợi như vậy mãi mãi còn hơn.

“Nha đầu!” Sở Khanh Vũ cố nén nỗi đau trong lòng, nhắm mắt mà giữ chặt người con gái mình yêu trước tấm bia mộ.

“Nàng không thể tự lừa mình cả đời được đâu!”

Hai chữ “Nha đầu” kia giống như một thanh kiếm, đâm thẳng vào tim Thất Nương, đôi mắt đang nhắm chặt của nàng cuối cùng cũng run rẩy mở ra, những con chữ trên bia mộ kia đâm vào trong mắt nàng, bóp nát lớp vỏ bọc của nàng hơn hai năm qua.

Trên bia mộ có khắc bảy chữ lớn, “Tiên phu Kỷ Hành Phong chi mộ.”

Người lập bia: Mạc Nguyệt Thính

Nguyệt Thính chính là tên thật của Thất Nương, nàng chưa từng nói với bất cứ ai ngoại trừ Kỷ Hành Phong.

Nàng tuyệt vọng khép kín hai hàng mi, nước mắt lăn dài trên gò má nhợt nhạt, rơi xuống y phục đỏ thắm lưu lại một vệt nhàn nhạt. Chút buồn bình còn lại trong cơ thể rốt cục cũng bị đánh tan, mọi cố gắng trong suốt hơn hai năm qua sụp đổ trong nháy mắt, tựa như là trên con đê đột nhiên xuất hiện một vết nứt, chỉ trong chốc lát nước lũ đã tràn về mà chôn vùi mọi thứ.

Sao nàng lại không nhớ cho được kia chứ?

Làn gió vốn không lớn lắm đột nhiên lại mạnh lên, rét căm căm, từng ngọn gió quất vào người nàng như những lưỡi dao hung hãn, xé nát lớp giấy niêm phong mà nàng đã chôn sâu dưới đáy lòng, ngày 30 Tết của hai năm trước...

Đó là lần đầu tiên nàng khoác lên tấm áo tân nương, lần đầu tiên ngồi ở đầu trần mà chờ đợi phu quân đi xa trở về, lần đầu tiên chờ đợi trọn một ngày, sắc trời càng lúc càng tối, nỗi bất an càng lúc càng ăn sâu vào lòng nàng.

Cuối cùng, khi mặt trời hoàn toàn bị bóng đêm nuốt chửng, nàng liền nhìn thấy một đoàn người ngựa đi từ nơi xa đến, rốt cục nàng cũng có thể mỉm cười được rồi, quên đi cái lạnh khi phải chờ đợi cả ngày trời, quên đi cơn đói, nàng vội vã chạy đến gặp người yêu xa cách bao lâu nay.

Nhưng khi nàng sắp đến gần được với hạnh phúc thì bước chân chợt ngưng lại.

Nàng đã đợi suốt một trăm ba mươi hai ngày, nàng đợi để đón thi thể lạnh như băng của Kỷ Hành Phong.

Trong phút giây ấy, Thất Nương ngây ra, nụ cười tản theo ngọn gió, hai mắt đục ngầu, cả người dường như chỉ có chiếc áo tân nương đỏ thắm, chấp chờn trong gió kia là còn sống.

Đám cưới biến thành đám tang, vì thi thể của hắn bắt đầu mục rữa mà phải nhanh chóng chôn cất.

Nàng bỗng nhiên biến thành một cái xác không hồn, ngây ngốc đi theo mọi người đến nghĩa địa, ngây ngốc nhìn lớp bùn đất nằm dưới lớp tuyết bị đào lên từng chút một, lại ngây ngốc nhìn người ta vùi lấp thi thể của Kỷ Hình Phong, nhìn thứ bùn đất bắn tũn kia phủ lên người hắn, hắn không mở mắt ra nữa, cũng không còn gọi nàng là nha đầu.

Trên người nàng vẫn đang mặc y phục tân nương, trong lòng là bộ y phục nàng vì hắn mà chuẩn bị, nàng cứ như vậy mà lặng yên đứng đó, không hề rơi nước mắt, không hề mở miệng, thậm chí cũng không hề nhúc nhích.

Thế nhưng lúc hắn thực sự trở về với lòng đất, nàng liền phát điên. Nước mắt vỡ òa, nàng đẩy hết những kẻ đang ngăn trở giữa nàng và hắn ra, quỳ xuống trước mộ Kỷ Hình Phong, dùng hai bàn tay từng chút, từng chút một, đào lớp đất trên mộ ra, không ai có thể ngăn nàng lại được.

Hôm ấy, tiếng khóc tuyệt vọng của Thất Nương cùng với tiếng gió thét gào vang vọng khắp ngọn núi, tay nàng bị thương, móng tay bung ra, máu thấm vào đất. Nhưng nàng không hề cảm thấy đau đớn, chỉ liều mạng mà đào, đào lên...

Mạc Thất Nương không tin, không tin người đàn ông kia có thể để nàng lại mà ra đi, nhưng khi lớp bùn đất ẩm tối kia lộ ra, nàng không thể nào không tin tưởng. Thi thể của Kỷ hình Phong đang nằm trước mặt nàng, thi thể đã thối rữa, cho dù đang là mùa đông lạnh giá nhưng thi thể vẫn tản ra mùi hôi thối, máu đen còn đọng trên khuôn mặt, ngũ quan không thể phân biệt được nữa.

Song, Mạc Thất Nương vẫn nhận ra đó là Kỷ Hình Phong, y phục đó là nàng may cho hắn trước khi ra đi, những vết sẹo kia là do lúc luyện võ bị thương, bùa bình an trên cổ kia là do nàng cố ý đến miếu xin về, vết sẹo mờ nằm cạnh lông mày kia là do lúc nhỏ đánh nhau với người khác mà lưu lại, còn có vết bớt đỏ bẩm sinh trên cổ tay kia...

Mạc Thất Nương đem áo cưới đỏ thắm đã chuẩn bị xong mặc lên cho hắn, cho dù hắn biến thành dạng gì, nàng vẫn muốn gả cho hắn, tuyệt không nuốt lời!

Hôm ấy, Kim Mục Bắc cả đời chưa từng rơi lệ đã khóc, những người trong nha môn đến giúp cũng khóc.

Sau đó, Thất Nương rốt cục gác ngã giữa nỗi bi thương to lớn kia, nàng hôn mê suốt ba ngày ba đêm, tất cả đại phu đều lác đầu nói hết thuốc chữa, ngay cả Kim Mục Bắc cũng cho rằng Thất Nương muốn đi theo vị hảo huynh đệ của mình, nhưng giống như một kỳ tích, nàng tỉnh lại, mở mắt nằm trên giường bệnh suốt một tháng, không hé miệng nửa lời.

Chờ khi thân thể nàng phục hồi trở lại, tuyết bên ngoài sớm đã tan, gió xuân thổi chỗ ủa đông giá rét đã tàn phá trần Bạch Vân trong suốt ba tháng, cây cối đâm chồi nảy lộc, nước sông tràn đê, đầu cành chim bắt đầu ca hát, tiếng cười của trẻ thơ bắt đầu vang lên.

Ngày đó, Mạc Thất Nương tươi cười bước xuống cầu thang mà đã hơn một tháng nàng chưa hề đặt chân lên, câu đầu tiên mà nàng nói chính là: “Xú Đậu Hũ, Hình Phong vẫn chưa về sao?”

Nàng đã trở về làm Mạc Nương của quá khứ, một Mạc Thất Nương đợi chờ Kỷ Hình Phong. Lúc mới đầu, Kim Mục Bắc còn nói bóng nói gió với nàng rằng Kỷ Hình Phong đã chết, thế nhưng nàng lại giống như không có bất cứ chuyện gì xảy ra, vậy nên bọn họ đều cho rằng Mạc Thất Nương vì đau lòng quá độ mà đã đánh mất ký ức.

Có bài học lúc trước, còn ai dám nhắc với nàng rằng Kỷ Hình Phong đã chết nữa đây? Hơn nữa, tiêu cục Thanh Phong vì sợ chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng xấu đến thanh danh của tiêu cục nên việc Kỷ Hình Phong đã chết vẫn luôn bị giấu diếm, người biết rõ không nói, người không biết lại nghĩ rằng Kỷ Hình Phong bị mất tích, Mạc Thất Nương cứ vậy mà chờ đợi phu quân trở về.

Cuộc sống vốn nên trôi đi trong bình lặng như vậy, Mạc Thất Nương vốn nên chờ đợi mãi mãi như vậy. Nhưng vận mệnh chính là không cách nào đoán trước được, chỉ một biến đổi nhỏ cũng có thể làm thay đổi cả một cuộc đời.

Tựa như chưa ai ngờ rằng, tên cướp “Ngọc La Sát” năm đó vì gây ra quá nhiều tội ác nên khiến cho triều đình để mắt đến, nên Sở Khanh Vũ liền phụng mệnh truy bắt “Ngọc La Sát”, cũng tìm ra được toàn bộ đồ đạc mà đoàn người bảo tiêu Kỷ Hình Phong bị cướp từ trong sào huyệt của gã.

Lòng hiếu kỳ làm cho Sở Khanh Vũ mở ra một phong thư giữa chồng thư dày đã viết nhưng chưa hề được gửi đi, giữa những hàng chữ thắm đẫm nỗi nhớ mong, để cho tâm tính ham chơi của Sở Khanh Vũ đột nhiên có hứng thú với cô gái được gọi là nha đầu kia, y giống như đứa trẻ vô tình nhặt được một tấm bản đồ, háo hức muốn biết được bên trong tấm bản đồ kia rốt cục có những gì. Mà vừa khéo, “Thanh Ô nhị quỷ” bị y truy đuổi cũng chạy đến trấn Bạch Vân, bánh xe vận mệnh cứ thế mà quay theo con đường đã được định sẵn.

“Sao người biết là ta không hề quên?” Mạc Thất Nương từ từ khép mắt lại, nàng đã mệt rồi, ký ức đã vắt kiệt toàn bộ sức lực còn sót lại của nàng, hơn hai năm, nàng đã đem chuyện kia cất giấu thật sâu dưới đáy lòng, không bao giờ muốn nhớ đến nữa. Người khác nghĩ rằng nàng mất trí nhớ, chỉ có mình nàng biết, nàng không hề quên, chỉ là không muốn nhớ.

“Ánh mắt của nàng nói cho ta biết...” Sở Khanh Vũ cười cay đắng, “Nàng phải biết, ta là một bộ đầu a.”

“Ta còn tưởng rằng ta có thể lừa được cả bản thân mình, thì ra đến kẻ khác ta cũng không lừa được...” Mạc Thất Nương ngẩng đầu nhìn Sở Khanh Vũ, “Người làm thế này chỉ là vì muốn ta thừa nhận ta đang tự lừa dối bản thân mình hay sao? Lừa dối bản thân thì có sao, ít nhất ta còn có hi vọng để sống, bây giờ ngay cả hi vọng duy nhất này ta cũng đánh mất rồi...”

“Không!” Sở Khanh Vũ ôm chặt lấy nàng vào lòng, ánh mắt nàng bây giờ khiến y có cảm giác như y có thể đánh mất nàng bất cứ lúc nào, “Nàng còn ta! Ta cho nàng hy vọng!”

“Ha ha...” Thất Nương cười khổ, một tiếng cười như một nhát dao đâm vào tim nàng, róc đi từng mảnh thịt, nàng giãy ra khỏi lòng ngực y, lão đảo đứng lên, “Sở Khanh Vũ, đừng mê muội nữa, người nghĩ rằng thật lòng yêu một người dễ dàng như vậy sao? Người chỉ mới mười chín tuổi mà thôi, đợi đến khi người hai mươi chín tuổi, người sẽ nhận ra hôm nay người đã ngu ngốc đến nhường nào... Đến khi ấy người sẽ hối hận muốn chết...”

“Vậy còn nàng? Nàng có hối hận không?”

“Ta...” Thất Nương quay lưng lại với y.

“Nàng nói cho ta nghe, hai năm nay nàng chờ đợi một người mà nàng biết rõ là sẽ không bao giờ quay trở về nữa, nàng có hối hận không? Nếu như nàng không hối hận thì ta cũng không hối hận!” Y nhìn chăm chăm vào bóng lưng gầy gò của nàng, y tuyệt đối không bao giờ hối hận vì quyết định của mình, cô gái này đã chiếm một chỗ lớn trong tâm trí của y mất rồi, y không thể buông nàng ra được.

“Ta khác người, ta là nữ nhân...”

“Nàng là nữ nhân thì sao? Nếu như ngay cả một nữ nhân như nàng cũng không hối hận vì đã yêu Kỷ Hình Phong, thì ta, với tư cách một nam nhân lại càng không hối hận vì đã yêu nàng!”

Trong phút chốc tim Mạc Thất Nương cơ hồ bị y giam cầm, nhưng nàng không thể, tim nàng sớm đã có Kỷ Hình Phong rồi, sao còn có thể chứa được một Sở Khanh Vũ?

“Sở Khanh Vũ, ta không thể yêu người!”

“Vì sao? Vì tuổi tác sao? Vì ánh mắt người đời sao?” Sở Khanh Vũ cơ hồ bị lời của nàng chọc giận, “Ta yêu nàng, ta không quan tâm đến những thứ đó!”

“Người không hiểu đâu!” Nàng gằn giọng, “Là vì ta, ta không thềm quan tâm ánh mắt người đời là cái thái gì, nhưng ta quan tâm đến trái tim ta, một khi ta đã quyết định yêu, trong tim tuyệt đối không thể có người thứ hai. Nhưng trong tim ta bây giờ đã có Kỷ Hình Phong rồi, thế nên ta không thể yêu người! Như vậy không chỉ bất công với người, mà còn bất công với cả ta nữa!”

“Ta không quan tâm!”

“Người phải quan tâm!” Lúc Mạc Thất Nương nói ra lời này, Sở Khanh Vũ cuối cùng cũng im lặng.

Im lặng như vậy khiến cho đôi bên đều đau khổ, cuối cùng, Mạc Thất Nương chậm rãi mở miệng, “Sở Khanh Vũ, ta mệt rồi... Chơi không nổi nữa rồi... Người đi đi...” Nàng nói như vậy nhưng trong tim lại cảm thấy khó chịu.

Một lúc lâu sau, chỉ còn tiếng gió thét gào trên ngọn núi hoang vắng này, gió thổi qua những cành cây khô rập lăm phát ra âm thanh như tiếng nữ nhân than khóc, một tiếng lại một tiếng, vĩnh viễn không ngừng...

Thất Nương quay lại, phía sau chỉ còn một mảnh núi hoang vu chôn vùi trong tuyết trắng, chỉ còn tuyết trắng đang rơi, một giọt nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Sở Khanh Vũ, người đi rồi đừng trở lại nữa, được không?

Sở Khanh Vũ, đừng bao giờ trở lại nữa!

Sở Khanh Vũ, ta không phải lúc nào cũng quyết tâm được như thế đâu.

Sở Khanh Vũ, thật xin lỗi...

13. Chương 13

Một năm sau.

Trừ tịch(Giao thừa)

Khách sạn Vân Long

Một người, hai người, ba người...

Mạc Thất Nương ngồi trên bậc cửa phía trước khách sạn Vân Long, giống như những lần trước đây, ánh mắt xa xăm trải dài về phía cuối con đường, trên khuôn mặt thanh tú mang theo vài phần men say. Tay cầm vò rượu, khóe miệng khẽ cong lên.

Bốn người

Năm người

Sáu người

....

“Bà chủ!” Xú Đậu Hũ lại gào lên, “30 Tết rồi mà sao người còn ngồi ở đây hả? Người không muốn làm ăn nữa thì người nói một tiếng với em, đừng để em phải ở đây mà gào thét nữa! Khách sạn này là của người chứ đâu phải của em...”

“Được rồi, được rồi mà!” Mạc Thất Nương sốt ruột mà xua xua tay, “Ta mới ngồi có chút thôi mà!”

“Người ngồi đây cũng được hai canh giờ rồi, còn không lâu nữa hả?” Xú Đậu Hũ đâu chịu buông tha cho bà chủ lười biếng kia, “Con gái con lứa mà uống rượu như vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa hả? Thể diện của khách sạn Vân Long chúng ta coi như mất hết vì người rồi đó...”

“Tiểu tử thôi, em không cần tiền công nữa hả? Lão hổ không ra oai, em lại nghĩ bà chủ ta đây là con mèo bệnh thôi chứ gì?”

“Có phải mèo bệnh hay không thì em không biết, em chỉ biết người là con mèo say xỉn thôi!” Xú Đậu Hũ vẫn tiếp tục gây sự, ai bảo Thất Nương thường ngày nuông chiều nó làm gì, để giờ nó trèo lên đầu lên cổ cho!

Mạc Thất Nương thấy rắn không được quyết định chuyển sang mềm, hai tay chấp lại, “Xú Đậu Hũ đại gia à, xin ngài rủ lòng thương xót, cho ta ngồi thêm chút nữa được không... Xú Đậu Hũ...”

“Không được!”

“Ôi chao, ta thật đáng thương mà... Lòng tốt không được báo đáp, còn nhớ lúc ta mới nhặt em về, khi ấy em mới có mấy tuổi thôi! Khi đó em mới ngoan làm sao, muốn em ăn thì em ăn, muốn em uống thì em uống... Đúng rồi, em còn nhớ không, khi đó em còn dãi dầm nữa...”, trên mặt Thất Nương đột nhiên hiện lên một nụ cười gian xảo.

“Bà chủ, sao người lại nói mấy cái chuyện đó chứ?” Xú Đậu Hũ xấu hổ đỏ mặt, nó sợ nhất là những lúc bà chủ nhắc lại chuyện cũ.

“Ta có nói gì sai đâu nào, còn nhớ năm đó em mới đáng yêu làm sao, cái mông thật là tròn trịa, thật là mềm mại...”

“Em không quan tâm đến người nữa!” Mặt Xú Đậu Hũ đỏ gay, vội vàng chạy vào nhà bếp để trốn, nó sao còn mặt mũi mà sống trên đời này được nữa chứ?

“Ha ha ha...” Mạc Thất Nương ngồi ở cửa cười một lúc lâu, rốt cục cũng tổng cổ được tiểu tử thối kia đi rồi, nàng đắc ý nhấp một ngụm rượu nhỏ, tiếp tục làm chuyện đang dở dở mới này.

Bảy người

Tám người

...

Mạc Thất Nương đếm thầm, ánh mắt chợt trở nên buồn đau: Kỷ Hinh Phong, chàng mà còn không chịu trở lại nữa, thiếp liền đem mình gả cho nam nhân thứ mười đi qua con đường này! Nếu như kẻ đó là một kẻ thiếu mất khuyết mũi thì chàng cũng đừng hối hận nha!

Lần này là thật đó...

Chín người

Mười người

Lúc Mạc Thất Nương đếm đến mười, nàng đột nhiên bắt gặp một đôi mắt đong đầy ý cười, Mạc Thất Nương chợt bật cười.

Sở Khanh Vũ, không phải thiếp nói chàng đừng trở về sao?

14. Chương 14: Phiên Ngoại

Sở Tiểu Bắc

Tên con là Sở Tiểu Bắc, trước kia con thường hỏi mẹ con, vì sao lại đặt tên con như vậy. Mẹ con nói với con là vì mẹ cảm thấy cái tên này rất thuận miệng. Điều này chứng minh rằng mẹ con là một người phụ nữ không thích động não, cho nên bề ngoài dường như mẹ không hề già đi.

A, con quên mất chưa nói. Mẹ con họ Mạc, là bà chủ một khách sạn trong trấn, con không biết người cha cùng họ với con làm gì cả, nhưng dù sao thì cha cũng rất rảnh rỗi, mỗi khi không có chuyện gì làm thì lại vây quanh mẹ con, chọc cho mẹ con đỏ mặt chính là thú vui duy nhất của cha con. Nhưng mà con rất bái phục cha con nha, nghe nói cha con ở kinh thành làm chức quan gì đó lớn vô cùng, mạng của lão Hoàng đế chính là do cha con cứu đó, mặc dù con không biết Hoàng đế là nghề gì.

Mẹ con lớn hơn cha con sáu tuổi lận, nhưng mà cha con rất là yêu mẹ con, mỗi khi con thấy cha mẹ ở chung một chỗ thì mẹ con thường hay ngưỡng chừng, giống như thiếu nữ vậy đó.

Nhưng chớ vội mà xem thường mẹ con nha, trước kia mẹ con lợi hại lắm đó! Mẹ chỉ cần một cái chổi lông gà là đã có thể cứu được tính mạng đang lâm nguy ở trên đường của cữu cữu Xú Đậu Hũ con rồi, như thế không lợi hại sao? Cha cứu Hoàng đế, con không biết đó là ai hết, nhưng mẹ con cứu được Xú Đậu Hũ cữu cữu của con, con biết nha.

A đúng rồi, những chuyện này đều là Xú Đậu Hũ cữu cữu nói cho con biết, mà không phải chỉ nói một lần thôi đâu!

Con có những hai người cha, người cha cùng họ với con ở trong nhà con, còn một người cha nữa họ Kỷ thì ở trong một gò đất nhỏ trên ngọn núi phía sau trấn, con chưa bao giờ thấy cha trông ra sao hết, con chỉ biết cha rất là lười nha, ngày ngày nằm ngủ trong gò đất, cha không biết buồn bực là gì cả. Cha con họ Kỷ, trong tên có một chữ Phong, sở dĩ con biết được là vì chỗ cha ở có một tấm môn bài lớn lắm, trên đó

khắc tên của cha, còn có một chữ gì đó nữa mà thầy giáo chưa có dạy cho con nên con không đọc được. Nói chung là, con gọi cha là cha Kỳ.

Còn người cha cùng họ với con thì con gọi là cha.

Cha con gọi mẹ là “Nha đầu”, lúc đầu con cảm thấy cách gọi này rất là kì quái vì cha con rõ ràng là nhỏ tuổi hơn mẹ con mà, nhưng nghe mãi cũng thành quen, sau này con còn cảm thấy mẹ con đích thực là một nha đầu. Khi mẹ con gọi cha thì cứ mang hết cả họ lẫn tên ra mà gọi, thật rõ chán, nhưng chỉ cần mẹ vừa gọi là cha sẽ ngoan ngoãn chạy đến liền, rất linh.

Đương nhiên, không phải lúc nào mẹ con cũng gọi cha như vậy, lúc hai người ở trong phòng, mẹ con sẽ lại dùng thanh âm rất lạ mà gọi cha con, còn gọi bằng chữ cuối cùng kia nữa, rất buồn nôn. Con đã hỏi mẹ con vì sao lại gọi như thế, hậu quả là mẹ cầm chổi quét con ra ngoài, còn nói nếu sau này con còn nghe lén nữa thì sẽ gả con cho Kim Nguyên Bảo, từ đó về sau con không dám nghe lén lần nào nữa. Dĩ nhiên, vô tình nghe được không phải là nghe lén đâu nha.

Hì hì, da mặt mẹ con rất mỏng mà.

Con chính là mỹ nữ đó, không phải con tự nhận đâu mà là Bé Mập ở đầu trần nói đó. Con liền nói với hần, ai bảo cha mẹ con lại đẹp đến như vậy, cho nên con cũng đẹp là phải rồi!

Sau khi con biết rõ bản thân mình là một mỹ nữ, con rất thích ngồi trên tảng đá trước cửa lớn của trường học trong trấn vì trong trường học có vài con mọt sách nhỏ ngốc nghếch, vừa thấy con là lập tức đỏ mặt, bước đi cũng không vững, nhiều người còn té ngã nữa cơ, trò này rất là vui mà. Con ngồi được vài ngày là bắt đầu có người len lén tặng đường cho con ăn, còn tặng cả lê, tặng trứng gà nữa, nên ngày nào con cũng ngồi ở đó để chờ được ăn ngon.

Nhưng mà có một kẻ chưa bao giờ tặng đồ ăn ngon cho con cả, đó chính là con trai thứ hai của Kim bá bá, Kim Nguyên Bảo, hơn nữa, hần chỉ cần thấy con ngồi trên tảng đá lớn là lập tức đến đuổi con đi.

Vậy nên con rất ghét hần, cười tên của hần khó nghe, chả khác gì tên của đứa con trai vô lại, cậy tiền cậy của của Tiền viên ngoại trong trấn, thật tầm thường!

Hần tức giận đến mách với cha mẹ con, nói con ngày ngày ngồi trên tảng đá lớn trước cửa trường học, trời tối cũng không chịu về nhà. Cha con lại nghĩ là con muốn đọc sách liền cho con vào trường học.

Thầy giáo trong trường học thật chẳng ra gì, nói gì cái gì mà nữ nhân vô tài mới là đức. Kết quả cha con đưa cho y một khối vàng sáng lấp lánh, y liền cười híp mắt mà dẫn con vào trường học, lại còn tìm chỗ cho con ở mấy bàn đầu. Ta nói không muốn, con muốn ngồi phía sau Kim Nguyên Bảo. Thầy giáo không nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay, điều này khiến cho con ngày nào cũng có thể lên vẽ một con rùa đen (ám chỉ người bị cấm sùng) lên lưng Kim Nguyên Bảo, cho hần tức chết!

Nhưng rùa đen chỉ vẽ được vài ngày rồi thôi vì hần mặc đồ đen đi học, mực của con không đen bằng y phục của hần, vẽ lên cũng chẳng thấy gì.

Kể từ lúc cha con đưa con đi học, chỗ nhận đồ ăn của con liền chuyển từ tảng đá lớn vào trong trường học, lại không cần phải lo lắng đồ ăn quá nhiều ôi không nổi, vì con có cái bàn. Từ đó mà xem xét, đi học cũng không phải chuyện gì xấu cả!

Thực ra trong trường học của con không phải chỉ có mình con là nữ, còn có con gái của Tiền viên ngoại trong trấn, Tiền Đa Đa nữa, nàng so với tên anh trai vô lại kia của nàng thì dễ nhìn hơn nhiều, chỉ tiếc là trên thế giới này có rất ít người vừa xinh đẹp, tâm địa lại thiện lương như con, thế nên nàng chính là một nha đầu khiến cho người ta chán ghét.

Quan trọng nhất là... Nàng không đẹp như con!

Một hôm nọ, nàng chỉ vào mặt con mà gọi con là “Hồ ly tinh”, con biết là nàng đang mắng con, vì nàng ghét con thu luôn trứng gà của nàng, cho nên nàng thâm ghi hận với con.

Nhưng mà con không biết “Hồ ly tinh” nghĩa là gì nên con đi hỏi Kim Nguyên Bảo, Kim Nguyên Bảo mặt đen như than, không chịu nói cho con biết, con lại đi hỏi Bé Mập, Bé Mập nói, hồ ly tinh chính là loại nữ nhân thích quyến rũ nam nhân.

Ngày đó thầy giáo vừa mới dạy cho con một câu nói, “Nước giếng không phạm nước sông.” Câu này con hiểu, ý là nói, nếu có người dám bắt nạt con, con có thể bắt nạt lại kẻ đó đến chết thì thôi!

Vậy là con liền nói Bé Mập cắt tóc của Tiền Đa Đa, lúc đầu Bé Mập còn không chịu, con vừa hôn y hai cái là y vui vẻ chạy đi liền, còn cầm một mớ tóc về cho con xem. Con liền dùng dây thừng treo mớ tóc kia lên trên cây đại thụ trước cửa trường học, Tiền Đa Đa vừa nhìn thấy liền bật khóc, nước mắt nước mũi tèm lem mà bỏ chạy về nhà, bộ dạng kia xấu khỏi phải nói.

Con ở sau mằng nằng đáng đời, ai bảo con xinh đẹp hơn nàng kia chứ? Có giỏi thì nàng đi hôn Bé Mập hai cái để y đi cắt tóc của con thử xem? Cho dù hôn đến sưng mặt Bé Mập thì Bé Mập cũng không dám đụng vào một sợi tóc của con!

Nha đầu Tiền Đa Đa kia chính là loại, rõ ràng là tự bản thân mình vừa xấu xí lại không có bản lĩnh, hết lần này tới lần khác chạy đến chỗ cha nàng mà mách, cha nàng liền đưa nàng đến mắng vồn với mẹ con. Kết quả, cha nàng vừa nhìn thấy mẹ con thì hai chân liền nhũn cả ra, ánh mắt chả khác gì Bé Mập.

Sau khi Tiền Đa Đa và cha nàng đi rồi, mẹ con mới hỏi con vì sao muốn cắt tóc của Tiền Đa Đa, ta liền đem chuyện Tiền Đa Đa mách con là hồ ly tinh nói ẹ con biết. Kết quả mẹ con nói con khờ, bảo con sau này chỉ cần hôn một cái là đủ rồi, cho nên sau này, mỗi khi con nói Bé Mập đi cắt tóc Tiền Đa Đa con chỉ hôn một cái thôi, Bé Mập vẫn cứ vội vã chạy đi cắt như thường.

Lúc con sắp cắt trụi tóc của Tiền Đa Đa thì Kim Nguyên Bảo biết chuyện, hấn giận vô cùng, đánh cho Bé Mập một trận, còn quát con nữa, bảo con sau này lúc nào muốn cắt tóc thì phải gọi hấn, không được gọi Bé Mập nữa.

Con mới không cần hấn đi cắt tóc của Tiền Đa Đa! Dù sao những chỗ con với được tới trên cây đại thụ trước cửa trường học kia cũng đã không còn chỗ nào để mà treo tóc lên nữa rồi.

Nhưng sau chuyện này, con có thể thấy được Kim Nguyên Bảo lợi hại hơn Bé Mập nhiều, hấn chẳng những học giỏi mà đánh nhau cũng giỏi hơn Bé Mập nữa, còn tưởng Bé Mập là tiểu Bá Vương trong trấn, một mình cũng có thể địch lại được hai Kim Nguyên Bảo, kỳ thực không phải đối thủ của Kim Nguyên Bảo, Kim Nguyên Bảo mới đụng một cái đã khiến Bé Mập té bổ ngựa, lại hung hăng đâm hai cái vào bụng y.

Sau khi Bé Mập bị Kim Nguyên Bảo đánh, y liền bám lấy Kim Nguyên Bảo, nói cái gì mà muốn theo Kim đại ca lưu lạc giang hồ, hứ! Thật không có khí phách gì cả, y còn lớn hơn Kim Nguyên Bảo những hai tuổi nữa đó, con cảm thấy lẽ ra không nên hôn y, cả một cái cũng không nên! Cho nên khi y quấn lấy Kim Nguyên Bảo nhận đại ca, nhân lúc y lại bị Kim Nguyên Bảo đánh ngã xuống đất, con liền len lén đạp cho y hai cái.

Về sau thầy giáo lại dạy cho chúng con một thành ngữ mới, gọi là: “Chó cấp nhảy tường.” (Chó cùng rút giậu)

Con không hiểu câu thành ngữ này có ý gì nên đi hỏi Bé Mập, kết quả tên gốc Bé Mập nói với con là y không biết, vậy nên con bỏ đi hỏi Kim Nguyên Bảo, ai kêu hấn học giỏi kia chứ, mà con thì chỉ ham học thôi.

Lúc này Kim Nguyên Bảo mới bằng lòng nói cho con biết, hấn nói này ý của thành ngữ này là: nếu dẫn con chó đến đường cùng hoặc chọc cho con chó điên lên, thì ngay cả tường nó cũng nhảy qua được. Con mắng hấn nói nhầm, nếu chó mà nhảy qua được khỏi tường thì còn cần chuồng chó làm cái gì? Kim Nguyên Bảo liếc con, nói con thật là ngu ngốc.

Kết quả, con nhanh chóng chứng minh được con nói đúng.

Vì bị con cắt trụi tóc, Tiền Đa Đa chả biết lôi từ chỗ nào ra một con chó to. Sở Tiểu Bắc con không sợ trời không sợ đất, nhưng lại sợ nhất một thứ, đó chính là chó!

Nên con đành liều mạng bỏ chạy đến một con đường, chạy vào trong một cái hẻm, sau đó chạy sâu sau của nhà ai đó không biết, đóng cửa lại thật chặt. Vừa mới đóng được cửa con liền nghe thấy tiếng chó sủa phía ngoài, hại con sợ đến run cầm cập, sợ con chó kia nhảy qua khỏi tường, nhưng sự thực chứng minh, chó dù sao cũng chỉ là chó mà thôi, nó mà nhảy qua được tường thì còn cần chuồng chó làm cái gì?

Con chó kia không nhảy qua được, liền ở bên ngoài gào rống, con thì ở bên trong độ tiếng với nó, xem ai giỏi hơn, rồi con nghe thấy có tiếng cười ở phía sau, quay lại nhìn thì con thấy Tô Mộ Bạch đang ngồi trong sân. Nói thật, ngoại trừ cha con ra, Tô Mộ Bạch chính là người tuần tú nhất mà con từng được thấy, y rất gầy, da trắng hơn rất nhiều so với cục than đen Kim Nguyên Bảo, thường hay cười với con, cười lên thực rất đẹp, tên Kim Nguyên Bảo kia mà mang ra so với y thì chẳng khác gì trò hề, vậy nên con có cảm giác là con rất thích Tô Mộ Bạch.

Đó là lần đầu tiên con gặp Tô Mộ Bạch, con rất ngạc nhiên khi nhận ra trong trấn Bạch Vân này lại có một đứa trẻ mà Sở Tiểu Bắc con không biết, thế nhưng con nhanh chóng hiểu được vì sao con chưa từng thấy y bao giờ, là vì chân y không thể đi được, nên y chỉ có thể ngồi trong khoảnh sân nhỏ này mà nhìn ngày tháng trôi đi.

Con thấy y như vậy rất đáng thương, nếu bị chó rượt theo cũng không thể bỏ chạy được, vậy nên những lúc rỗi rãi con lại đến trò chuyện với y, xem như là làm chuyện tốt, mà y thực sự rất là tuần tú a.

Con kể chuyện bị chó rượt cho Kim Nguyên Bảo nghe, vỗ ngực đảm bảo với hắn, chó tuyệt đối không thể nhảy qua tường được, hắn nghe xong liền giận dữ vô cùng, đuổi theo con chó kia chạy qua ba con đường, thành công bức cho con chó nhảy qua được tường.

Đến đây thì con không còn lời nào để nói nữa.

Thì ra chó cấp thực sự có thể nhảy tường! Cho nên con rất khâm phục Kim Nguyên Bảo, cảm thấy hắn thật là lợi hại, chẳng những biết được “Chó cấp nhảy tường”, còn có thể bức con chó nhảy qua tường nữa! Con bắt đầu suy nghĩ xem có nên giải hòa với Kim Nguyên Bảo hay không, ấy thế mà hắn lại mắng con là ngu ngốc, nói hắn không phải vì muốn chứng minh “Chó cũng rứt giậu” mà đi đuổi theo con chó kia, con thực sự không hiểu rốt cục là có chuyện gì nữa.

Con nghĩ mấy ngày cũng vẫn không ra được, đang muốn qua nhà hắn hỏi hắn, lại phát hiện, thì ra Kim Nguyên Bảo ngay cả chó cũng không sợ vậy mà cũng biết sợ! Hắn sợ cha hắn!

Vì lần trước hắn đuổi theo khiến chó của Tiền Đa Đa phải nhảy tường, té gãy chân, cho nên Tiền Đa Đa lại đi mách với cha nàng ấy, cha nàng liền mang theo con chó gãy chân đến mắng vốn Kim bá bá, mới đầu Kim bá bá còn không tin, nhưng con chó kia vừa thấy Kim Nguyên Bảo liền run bần bật, bằng chứng rành rành ra đó, Kim bá bá không muốn tin cũng không được.

Vậy là Kim Nguyên Bảo bị phạt, phải cởi truồng đứng trong sân một ngày, con thấy hắn đáng thương, muốn đi an ủi hắn một chút, kết quả kẻ cởi truồng không có lương tâm kia lại bảo con tránh xa hắn ra.

Vậy đâu có được? Con là ai kia chứ? Con chính là Sở Tiểu Bắc! Sở Tiểu Bắc của trấn Bạch Vân! Nếu hắn muốn con tránh ra con liền tránh ra thì còn gì là thể diện nữa chứ? Cho nên con liền nghênh ngang đi tới, con rất kinh ngạc khi nhận ra, thì ra móng của nam nhân cũng có hai khối.

Nên con muốn xem thử phía trước một chút, xem thử có giống như con hay không, ấy thế mà tên khốn kiếp nhà hắn lại nhanh chân bỏ chạy mất, ngay cả chó hắn cũng rượt được, con sao mà đuổi kịp hắn? Thế là con không thấy được thứ con muốn thấy, nhưng con thấy được một chuyện còn làm cho con kinh ngạc hơn gấp bội, đó chính là con thấy được Kim Nguyên Bảo đỏ mặt!

Đây là lần đầu tiên con thấy Kim Nguyên Bảo xấu hổ đó! Con cảm thấy đây là một thành công rất lớn, nhưng vì sao hắn lại không muốn cho con xem? Con nghĩ mãi vẫn không ra đành đem chuyện hắn bỏ chạy nói cho Kim bá bá nghe, kết quả Kim bá bá bắt hắn đứng thêm hai ngày nữa. Ai bảo lần trước hắn đem chuyện con ngồi trước cửa trường học nói cho cha con nghe?

Thầy giáo dạy, cái này gọi là: “Có qua có lại mới toại lòng nhau”. Mọi người thấy đó, con hiểu không tòi đúng không?

Từ đó về sau, một chuyện vô cùng kỳ diệu xuất hiện, số lần Kim Nguyên Bảo thấy con rồi xấu hổ tăng lên nhiều hơn, sau đó, mỗi lúc hắn thấy con liền dút khoát quay đi, không dám nhìn con nữa.

Rốt cục trở thành, con sợ chó, chó sợ Kim Nguyên Bảo, Kim Nguyên Bảo lại sợ con.

Con cảm thấy trò này chơi rất vui, con liền kể ẹ con nghe, mẹ con cười đến mức cha con đang ở trong phòng cũng phải đi ra, hai người bọn họ thì thăm chuyện gì đó rồi cha con cũng bắt đầu cười, sau đó hai người bọn họ lập kế hoạch mời cả nhà Kim bá bá đến nhà chúng con ăn cơm, còn chỉ đích danh muốn Kim Nguyên Bảo phải đến.

Con hỏi mẹ con vì sao Kim Nguyên Bảo nhất định phải tới, mẹ con bảo là muốn xem thử vì sao hấn lại sợ con, con thấy mẹ con không phải kiểu người buồn tẻ bình thường, đến cả chuyện như vậy cũng muốn xem, chả hiểu vì sao trước kia cha lại yêu mẹ cho được nữa?

Sau đó cả nhà Kim bá bá đến, Kim Nguyên Bảo dĩ nhiên cũng đến. Hấn vừa nhìn thấy con liền xấu hổ, núp sau lưng mẹ hấn, không cho con đến gần, giống như trên người con có thứ gì bẩn thỉu, hấn sợ dính phải. Con tức giận liền đi đến bắt hấn, hấn bỏ chạy, con chạy theo hấn không được, nhưng mà con rất thông minh nha, cho nên con liền nghĩ cách bức hấn đến sân sau, xem thử hấn còn chạy được đi đâu?

Kết quả là hấn nhảy qua tường, chạy mất!

Ngay sau đó con liền hiểu ra một đạo lý, chẳng những chó cấp có thể nhảy tường, người cấp cũng có thể nhảy tường được.

Chuyện này khiến cho cha mẹ con và cha mẹ hấn cười thật lâu, về sau bọn họ vừa gặp mặt liền nói chuyện của con và hấn, dường như rất vui vẻ nữa, con không sao hiểu được, rõ ràng là hấn bị con bức cho phải nhảy tường, sao lúc nào muốn cười cũng phải cười luôn cả con vậy?

Kim Nguyên Bảo tránh con rất lâu, con thực rất buồn chán, đành ngày ngày đi tìm Tô Mộ Bạch nói chuyện, y sẽ lại kể chuyện xưa, giọng của y rất êm tai, y kể chuyện con có thể ngồi nghe cả buổi cũng không chán. Con phát hiện Tô Mộ Bạch rất thích đọc sách, mỗi khi con thấy y, bên người y đều có không ít sách, vậy nên con nghĩ Tô Mộ Bạch nhất định là một người rất thông minh.

Con liền kể chuyện của Kim Nguyên Bảo cho y nghe, hỏi y vì sao Kim Nguyên Bảo không để ý đến con, vừa thấy con còn bỏ chạy nữa. Nhưng y không trả lời con, chỉ cúi đầu yên lặng, dường như có tâm sự gì đó. Y không nói chuyện với con khiến con cảm thấy rất khó chịu, thấy sắc trời cũng không còn sớm nữa, con tính về nhà.

Trên đường về nhà, con gặp được Kim Nguyên Bảo, lần này hấn không trốn con nữa mà chạy đến ôm con thật chặt, làm cho con sợ đến mức muốn động cũng không dám. Nhưng sau đó con bị ôm đến không tài nào thở được, đành làm ồn, bảo hấn muốn giết người à, hấn mới chịu buông con ra. Con còn tưởng hấn muốn làm hòa với con, ấy thế mà hấn lại mắng cho con một trận.

Về sau con mới biết được, ngày đó cây cầu trong trấn bị sập, có người nhìn thấy một cô bé rất giống con rơi xuống, bị nước cuốn mất, Kim bá bá đem chuyện ấy nói cho cha mẹ con, bọn họ đã tìm con suốt cả buổi chiều.

Con cảm thấy lần này con sai rồi, vì lúc con đi tìm Tô Mộ Bạch không có báo ọi người biết, nên mới người mới có thể sốt ruột thành như vậy, nên con liền cúi đầu nhận lỗi. Hôm ấy là lần đầu tiên mẹ con đánh con, con rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Xú Đậu Hũ cứ cứ lại nói mẹ con chỉ cần dùng một cái chổi lông gà là đã có thể cứu được tính mạng của cữu cữu, là vì bản lĩnh chơi đùa với chổi lông gà của mẹ con quả rất cao thâm.

Nhưng kể ra thì con cũng không thảm lắm, Kim Nguyên Bảo giúp con đỡ tội, vết roi trên người hấn còn nhiều hơn con nữa, con nghĩ chắc là hấn rất đau, nên con quyết định không gây với hấn nữa, hấn chỉ là hơi ác miệng một chút thôi chứ hấn đối với con rất có nghĩa khí. Hành tẩu giang hồ chính là cần hai chữ “Nghĩa khí” này, nếu hấn đã có nghĩa khí như vậy thì con đương nhiên cũng không thể hẹp hòi rồi.

Vậy nên con tha thứ cho hấn, còn đem chuyện Tô Mộ Bạch nói cho hấn nghe. Hấn nghe xong lại nổi giận, bảo con sau này phải đi theo hấn, không được đến chỗ Tô Mộ Bạch nữa.

Con không chịu, con đường đường là Sở Tiểu Bắc của trấn Bạch Vân, việc gì phải chạy theo đuôi người khác kia chứ?

Kết quả đổi thành hấn chạy theo sau con.

Sau đó con liền thay Bé Mập trở thành tiểu Bá Vương của trấn Bạch Vân, vì phía sau con có Kim Nguyên Bảo bám theo, mà phía sau Kim Nguyên Bảo lại có Bé Mập bám theo. Kỳ thực làm tiểu Bá Vương mệt chết đi được, có tiếng tăm thì nhất định phải thu nhận tiểu đệ, đã nhận tiểu đệ rồi thì phải che chở cho bọn nó, lỡ có xung đột nảy sinh thì phải đi hòa giải, hòa giải không được thì phải trấn áp.

Làm tiểu Bá Vương còn mệt hơn cả làm Hoàng đế!

Quên không nói, khi đó con đã biết Hoàng đế là nghề gì rồi. Nên con liền đem chiếc ghế tiểu Bá Vương trả lại cho Bé Mập, còn mình lui về sau tấm rèm điều khiển, buông rèm nhiếp chính so với ở ngoài làm Hoàng đế vui hơn nhiều!

Sau khi buông rèm nhiếp chính, con không cần phải hôn Bé Mập nữa, chuyện gì Bé Mập cũng nghe theo con. Nên con liền bảo y đi hái tổ ong vò vẽ, hái tổ ong vò vẽ làm gì à? Đương nhiên là để đuổi những nữ nhân ngày nào cũng đến nhà quần lấy cha con đi chỗ khác rồi! Mấy người đó quần lấy cha con thì có khác gì bắt nạt mẹ con, bắt nạt mẹ con chẳng khác nào bắt nạt con, dám bắt nạt con, con phải trả lễ gấp trăm, gấp ngàn lần cho các nàng ấy.

Lúc sau con lại nghe thấy cha than thở với mẹ, bảo mình lớn tuổi không còn quyến rũ nữa, ngày trước đi trên đường, những nữ nhân khác thấy cha chả khác gì ruồi thấy mật mà bám riết lấy, bây giờ những nữ nhân kia thấy cha lại chẳng khác gì nhìn thấy quỷ. Tâm trạng cha con không tốt, mẹ con liền thì thầm điều gì đó vào tai cha con, còn cắn tai cha con nữa, sau đó cha con liền ôm mẹ con lên lầu, sau đó nữa mẹ con lại bắt đầu dùng thanh âm kỳ quái mà gọi tên cha con, lại còn gọi có mỗi một chữ.

Con thề, đây là con vô tình nghe được không phải nghe lén đâu!

Sau khi nghe cha con nói thế, con lại nhớ trước đây cũng có một đám con trai mỗi ngày đều vây lấy con, đuổi cũng không chịu đi, nhưng từ lúc Kim Nguyên Bảo theo sau con, bọn họ thấy con là giống như thấy quỷ, mà phần lớn đều có một vết thâm tím thật lớn trên mặt. Vì chuyện này mà con sầu não thật lâu, con cảm thấy mình không còn xinh đẹp như trước kia nữa.

Cảm thụ sâu sắc được nỗi đau lòng của cha con, con không bảo Bé Mập đi ném tổ ong vò vẽ nữa, nhưng những nữ nhân kia thấy cha con vẫn cứ chạy trốn như thường, con cảm thấy thật có lỗi với cha con nên quyết định bù đắp một chút cho cha con.

Muốn bù đắp cho cha con thực rất dễ, chỉ cần lúc cha không có ở đây bảo vệ mẹ thật tốt là được rồi, thế là con liền hạ thuốc xổ vào trong rượu của những gã đàn ông dám to gan lớn mật ăn vụng đậu hũ của mẹ con. Thuốc xổ là do Bé Mập trộm từ chỗ cha y, cha Bé Mập chính là thầy thuốc giỏi nhất trong trấn, ông chế được một loại thuốc xổ đặc hiệu gọi là “Chảy ngày chảy đêm”, năm lượng bạc mới được một bình nhỏ.

Vì cái gọi là “Rê thì không tốt, mà đồ tốt thì lại mắc”, “Chảy ngày chảy đêm” này bán mắc như vậy cũng là có đạo lý của nó, hòa vào rượu thì không màu không mùi không vị, con mới cho Tiền viên ngoại dùng có nửa bình mà ông ta đã “chảy” suốt ba ngày ba đêm, “chảy” đến mức ruột cũng hóa đen, nội tạng cũng sắp “chảy” ra hết, nằm thẳng cứng trên giường mà rên rỉ. Đáng đời! Ai bảo ông ta dám bắt nạt mẹ con, bắt nạt mẹ con chẳng khác nào bắt nạt con, thầy giáo đã dạy: nếu ai dám bắt nạt ta, ta có thể bắt nạt lại bọn họ đến chết mới thôi!

Nhưng sau khi Bé Mập len lén nói cho con hay, một bình “Chảy ngày chảy đêm” kia có thể hạ được những mười người, con liền thấy tiếc vô cùng, biết thế thì đã đổ cả bình vào rồi. Nhưng mà con cũng có thể tự an ủi bản thân, lần đầu tiên dùng thuốc xổ đương nhiên là không có kinh nghiệm rồi, dùng thêm vài lần là rành ngay ấy mà.

Về sau, Tiền viên ngoại quả nhiên không dám đến nhà con ăn vụng đậu hũ của mẹ con nữa, thấy mẹ con là run như cây sậy, chả khác gì con chó què chân kia nhìn thấy Kim Nguyên Bảo.

Con thấy trò này chơi thật vui, chờ sau khi cha con đi làm việc ở ngoài trở về, con liền đem chuyện này kể cho cha con nghe. Cha con không những khen con thông minh mà còn muốn phát ôi người trong Lục Phiến môn của cha một bình, có thể dùng thay cho thuốc mê. Cha con còn đem nửa bình còn lại của con cất đi, bảo là muốn xem hiệu quả thế nào. Tiếp đó, rất nhiều khách trong khách sạn bị biến thành vật thí nghiệm cho cha con, hiệu quả của “Chảy ngày chảy đêm” này đúng thật không tệ mà!

Đem đám ruồi muỗi vây quanh cha mẹ con đuổi hết rồi, cuộc sống của con trở nên rối rắm hơn nhiều. Nhưng hễ rảnh rỗi là con lại nhin không được mà đi tìm việc để làm, thế là con liền lòi Kim Nguyên Bảo đi nghe Tô Mộ Bạch kể chuyện xưa. Lúc đầu Kim Nguyên Bảo không chịu, con gào thét, mắng chửi, lừa gạt hẳn cũng chẳng được, cuối cùng con đành phải hôn hẳn. Mới hôn một chút mà Bé Mập đã chịu đi cắt bím tóc của Tiên Đa Đa, Kim Nguyên Bảo vốn cứng đầu, hôn ba cái không biết đã đủ chưa nhỉ? Nằm ngoài dự đoán của con, con còn chưa chạm đến mặt hẳn, Kim Nguyên Bảo đã đỏ mặt, đồng ý đi tìm Tô Mộ Bạch chơi với con. Khuôn mặt đỏ kia chẳng khác gì cái nồi nấu trong tiệm sắt ở trong trấn, con nhìn mà tưởng hẳn bị sốt, thiếu chút nữa là đã lòi hẳn đi tìm cha của Bé Mập.

Con nắm tay Kim Nguyên Bảo đi đến con hẻm lần trước bị chó rượt chạy đến kia, con nghĩ hẳn chắc chắn đang bị sốt, nếu không thì sao tay cũng nóng như vậy? Chúng con vừa định đẩy cửa đi vào liền nghe thấy thanh âm đồ vật bị đổ ngã, con kéo tay Kim Nguyên Bảo đến bên khe cửa nhìn lén, thấy Tô Mộ Bạch đang trút giận lên người hầu bên cạnh, đem những quyển sách kia giơ lên cao rồi ném mạnh xuống.

Dáng vẻ trở nên rất kinh khủng, giọng nói cũng rất đáng sợ, người hầu bên cạnh y rụt cổ lại, không dám hó hé gì. Con sợ quá, vội lòi Kim Nguyên Bảo chạy một mạch ra khỏi đó, đứng ở đầu hẻm, Kim Nguyên Bảo nói với con, người kia rất nguy hiểm, bảo con sau này không được đến gần y nữa.

Con sợ đến mức nói không thành lời, còn dám đến gần y nữa sao? Bề ngoài có đẹp đến cỡ nào cũng đâu có ăn được, con đương nhiên là ngoại lệ rồi.

Từ đó về sau, mỗi lần con đi ngang qua đó liền tự động tránh xa ba trượng, tránh phải nhìn thấy hay nghe thấy chuyện gì không hay. Về sau con hẻm kia bị bỏ hoang, nghe nói gia đình kia không hiểu vì sao đột nhiên chuyển đi, nghe nói chuyển đến một nơi rất lớn rất xa, con nghĩ có lẽ nơi đó là chỗ Hoàng đế ở.

Chỗ Hoàng đế ở thì sao chứ? Con thấy có tốt mấy cũng chẳng có nơi nào tốt bằng trấn Bạch Vân cả, mẹ con là người phụ nữ xinh đẹp nhất trấn Bạch Vân, cha con lại là người đàn ông tuần tú nhất trấn Bạch Vân. Mà con thì càng khỏi phải nói, ngay cả tiểu Bá Vương của trấn Bạch Vân cũng do con quản, vậy không phải thoải mái hơn làm Hoàng đế hay sao?

Chết! Tiểu tử thối Kim Nguyên Bảo kia lại tìm con rồi, con phải đi trốn cái đã, tên nhóc con này còn nhiều chuyện hơn cả Xú Đậu Hũ cừu cừu nữa, thật rõ phiền mà. Mọi người à, sau này chúng ta còn gặp lại nhau!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toc-tua-tuyet>